

Te Vroege Winter

Tering KANKER

23 april 2018 om kwart over negen. Als een mokerslag kwam het binnen, kanker in een vergevorderd stadium. De longarts vraagt nog of het als een verrassing komt. Geen moment had ik op kanker gerekend. Ik dacht dat het van mijn atrium fibrilatie afkomstig zou zijn, dat vocht achter de long. Hartfalen. Maar kanker en niet meer te genezen, alleen maar te rekken. Je wordt ter dood veroordeeld en mag de executie in vrijheid afwachten. Zo komt het over.

Thuis wacht ik tot Riet thuiskomt. Ze weet nog van niets. Hoopvol komt ze nog de kamer binnen. Ik schud mijn hoofd en zeg dat het eigenlijk niet slechter kon. Kanker. Oh nee. We huilen stilletjes tegen elkaar aan. De zwartste dag uit ons leven. Ineens bestaat er geen toekomst meer. Onwerkelijk kijken we elkaar aan. Hoe moet het nu verder.

Uiteindelijk ben ik maar naar boven gegaan om een mail te schrijven aan mijn broers en zussen. Zij weten helemaal nog van niets. Ik heb vanmorgen bij mijn bezoek aan het ziekenhuis een bijzonder onplezierige mededeling te horen gekregen. Vorig jaar is bij mij boezemfibrillatie geconstateerd. Hiervoor heb ik tweemaal een cardioversie gehad, die beide jammer genoeg niet aansloegen. Na mijn laatste cardioversie had ik met mijn cardioloog afgesproken om na 6 maanden weer op controle te komen. Dit zou in augustus zijn. Mede omdat ik de cardioloog wist te melden dat ik ook eigenlijk geen last had van die ritmestoring.

Een week later, ik was dus nog nauwelijks weg bij de cardioloog, constateerde ik voor het eerst een licht vorm van kortademigheid. Ik heb dat toen nog aan Chol verteld. Niet veel later merkte ik dit ook op de golfbaan. Met deze klachten ben ik naar de huisarts gegaan, bloedonderzoek je kent het wel.

*Niets bijzonders gevonden.
Ik drong bij de huisarts aan op een second opinion bij de cardioloog.*

Op vrijdag 6 april kon ik bij Maasstad terecht voor een ECG en een Echo.

Tijdens de Echo werd tevens geconstateerd dat er vocht achter de linkerlong zat. Direct werd ook een longfoto gemaakt.

Die foto bevestigde dat beeld. 11 april had ik een afspraak bij de longarts in Maasstad, hij haalde wat vocht achter de long weg voor onderzoek.

Vandaag kreeg ik het resultaat van dat onderzoek te horen.

Zoals ik al zei, een bijzonder onplezierige mededeling.

In het vocht blijken kwaadaardige kankercellen voor te komen. Nader onderzoek zal moeten uitwijzen waar deze kankercellen vandaan komen.

De longarts denkt aan longkanker, maar kan dit nog niet met zekerheid vaststellen.

De cardioloog wist even later nog te melden dat e.e.a. volledig los staat van de boezemfibrilatie.

Volgende week maandag ga ik het ziekenhuis in om het vocht achter de longen middels een drain weg te laten halen.

Tevens wordt middels een CT-scan (dacht ik) gekeken waar de kankercellen vandaan komen.

Daarna kan een behandelmethode worden opgesteld. Van een genezing zal overigens geen sprake meer zijn.

Maar afhankelijk van wat volgende week wordt gevonden kan dan mogelijk nog jaren een redelijke kwaliteit van leven worden gerealiseerd.

De tijd zal het leren.

Jullie zullen door dit bericht uiteraard geschokt zijn.

Kun je nagaan hoe dat voor ons is.

We noemen dit al de zwartste dag uit ons leven.

Hoe nu verder is de vraag. Negeren kan niet meer.

Toch zal ik er prijs op stellen als ons gedrag naar elkaar daar wel heel erg op zal lijken.

Vragen naar mijn gezondheid zullen niet op prijs worden gesteld.

Als er iets te melden valt zal ik dat zeker doen.

Aan mij en Riet om met de kanker te dealen. Hoe, ik zou het nog niet weten, maar daar vinden we hopelijk wel een oplossing voor.

Geniet dus maar van elkaar en van het leven zullen we maar zeggen.

Er werd verdrietig en stil op gereageerd.

Maar daarna moeten ook nog anderen van het een en ander op de hoogte worden gebracht. Riet belde met haar broer en schoonzus.

Daarna wordt het nog een lange weg te gaan.

Het klinkt misschien gek, maar eigenlijk heb ik mijn hele leven al op een dag als vandaag zitten wachten. Ik heb altijd al het gevoel gehad dat er een dag komt met heel slecht nieuws over mijn gezondheid. Voor mijn gevoel is mijn hele leven één grote worsteling geweest. Het feit dat mijn vader al op 53 jarige leeftijd is overleden heeft daar zeker aan bijgedragen. En ontspannen genieten is voor mij een onbekend fenomeen. Zowel ontspannen als genieten zijn geen zaken die ik van nature heb meegekregen. Alles moest worden bevochten.

Misschien krijg je daar wel op latere leeftijd kanker van. Wie zal het zeggen. Toch heb ik in feite een leven als een luis op een zeer hoofd gehad. Grote tegenslagen, behoudens het overlijden van mijn vader, heb ik niet gekend. Goeie opleiding, hoewel de HTS me beter afging dan de HBS, altijd veel gesport, van voetbal naar tennis naar golf met 's winters nog schaatsen en skiën erbij. Als architect afgestudeerd en na wat jaartjes lesgeven op een MTS met een paar studiematen een eigen architectenbureau gestart dat heeft geduurd tot aan de crisis van 2008-2010. Daarna nog een aantal jaren onder de naam Toverstralen een eenmansbedrijf gevoerd. 40 jaar geleden ook nog eens tegen de liefde van mijn leven aangelopen en tot op de dag van vandaag denk ik daar nog net zo over. Alles succesvol en toch blijft bij mijzelf het beeld hangen van één grote worsteling.

Woensdag zijn we toch maar weer naar de golfbaan gegaan. Ik in een handicar en Riet, die nota bene meer dan tien jaar ouder is er nog steeds wandelend naast. Maar zonder kar lukt het mij met mijn artrose in beide voeten en mijn kortademigheid van het vocht achter mijn long echt niet meer. Golfen ging overigens erg slecht. De noodzakelijke concentratie kon ik toch nog niet opbrengen.

Toen we thuiskwamen lag er een bosje bloemen van broer Sjef bij de voordeur. 's Avonds kwam broer Gio nog even langs.

We zijn weer een dag verder. Ik heb zojuist het verhaal tot nu toe naar een zeer goede vriend van mij gestuurd. Hij vond het geen goed verhaal, dat er echter wel inhakte en pijn deed. En zo gaat dat met dit soort verhalen. Ze worden dagelijks overal ter wereld verteld, maar niemand wil ze horen en zeker niet als het over jezelf gaat.

Met Bram, want over hem heb ik het, doe ik ook mijn laatste project. Een horecapaviljoen in Capelle, waar ik het ontwerp voor heb gemaakt. Overigens heeft het feit dat ik met mijn professionele werk als architect recentelijk was gestopt niets met mijn kanker te maken. Dit besluit was al genomen voordat ik het slechte bericht mocht ontvangen. Met Bram zit ik ook in een supergezellig vastgoed golfclubje. Al zo'n 15 jaar spelen we daarin met elkaar in binnen- en buitenland. Gelukkig waren we tot nu toe binnen de club van narigheid gespaard gebleven, maar recent sloeg het met een hartstilstand en een hartinfarct al bij twee leden toe. Nu komt de ellende van mij daar ook nog eens bij. 2018 is lekker van start gegaan. Maar het leven gaat door. Phillip, ook van die club, is enkele minuten geleden getrouwd. Ook weer eens een goed bericht.

Het ergste vind ik nog dat ik jou alleen moet achterlaten, ik mocht mij daar niet druk over maken, ze had ook veel liever gezien dat ze zelf eerder dood zou gaan. Riet is een sterke vrouw. Volgens mij zal ze het ook wel redden in haar eentje. Gelukkig is het nog niet zover.

Teveel aan dit soort dingen denken is ook niet goed.

Ik ga maar wat gitaar spelen.

's Middag naar mijn moeder gegaan, ze is inmiddels 93 ook een ijzersterke vrouw. Elke donderdag ga ik bij haar eten en blijf dan meestal tot een uur of tien. Dit keer ging Riet ook mee. Ik durfde er pas bij het afscheid over te beginnen. Ik begreep ook al gauw dat nog niemand haar iets verteld had. Stil en vol ongeloof hoorde ze mijn verhaal aan. Mijn moeder kan wel tegen een stootje. Al vroeg wees en ook op jonge leeftijd haar man verloren en daarna in haar eentje een gezin van 6 kinderen draaiende zien te houden. Ze heeft dat allemaal voor elkaar gekregen. Misschien moet ze straks ook nog leven met het feit dat ze één van haar kinderen verliest.

Ziek zijn en dood gaan is op zich misschien nog wel te doen, maar alle gedoe er omheen maakt het wel extra lastig. Voordat je het aan iedereen hebt verteld en als je het dan hebt verteld, hoe gaat iedereen er dan weer mee om. Er wordt toch ineens met een heel andere blik naar je gekeken.

Ik weet nog goed dat ik iets meer dan een jaar geleden toen de discussie over voltooid leven speelde, zelf ook wel vond dat mijn leven voltooid was. Het einde van mijn carrière was in zicht en ik had moeite om daar een nieuwe invulling voor in de plaats te vinden. Nu door lichamelijke ongemakken het voltooide leven een reële optie is geworden krijgt voltooid toch wel een compleet andere betekenis. Dat je het zelf wellicht voltooid vindt is tot daar aan toe. Dat het door omstandigheden voltooid wordt, dat was niet de bedoeling!

Koningsdag 27 april 2018, 9.30 uur.

Mijn vrienden van de vastgoed golfclub via een mail op de hoogte gebracht.

Mannen,

Met een aantal van jullie had ik het er na afloop van de Teringcup al over. Het ging met mijn gezondheid niet helemaal de goede kant op. Na enig verder onderzoek kan ik gerust stellen dat het goed fout gaat. Vocht achter mijn long zorgde al voor kortademigheid, waardoor ik al op de handcar was aangewezen.

Uit onderzoek is gebleken dat zich in dat vocht kwaadaardige kankercellen bevinden. Zelfs in een al ver gevorderd stadium.

Maandag word ik opgenomen in het ziekenhuis.

Daar wordt het vocht afgezogen en zal een CTscan worden gemaakt. Daarna wordt gekeken welke behandelingsmethode(n) nog mogelijk zijn. Jullie zult begrijpen dat dit hard bij mij binnen is gekomen.

Het komt voor mijzelf ook als donderslag bij heldere hemel.

Voor Riet geldt uiteraard precies hetzelfde.

Voor mij breken dus erg onzekere tijden aan.

Ik hoop dat er nog wat jaren te rekken zijn.

Maar mijn beste tijd bij de VET zit er voor mijn gevoel wel op.

Van de week ben ik nog even mijn archief ingedoken en heb daarna de afgelopen 15 jaar nog eens langs laten komen.

Het zijn 15 prachtige jaren geweest. Ik dank jullie daar nu alvast maar van harte voor.

Met heel veel plezier heb ik voor jullie de boekhouding gedaan.

Het is en was een feest om lid van deze club te zijn.

Mannen, het lijkt een afscheidsbrief, maar dat is het nog niet.

Ik hoop dat ik nog een lange tijd mee mag doen.

De tijd zal het leren.

Ik moet zeggen, de reacties van de jongens waren hartverwarmend. Eén reactie wil ik jullie niet onthouden;

Theo,

Wat een teringbericht! Als M6 maatje kan je niet zomaar uit de club stappen. Alleen strijdend ten onder. Its better to burn out than to fade away (Neil Young). Mooi dat jij je archief vast hebt gelicht, waar nodig zal ik aanvullen. Maar dit betreft natuurlijk gewoon de tussenstand, we gaan nog jaren door. Jij wil toch ook meemaken dat mijn handicap onder de 30 komt? Theo, sterkte man met de behandelingen en tot snel.

Job

It's better to burn out than to fade away.

Vriend Peter heb ik inmiddels ook op de hoogte gebracht.

We hopen allemaal dat er toch nog wel wat jaartjes aan vast te knopen zijn. Na volgende week in het ziekenhuis is er waarschijnlijk wel wat meer duidelijk.

Vanmiddag weer met Riet naar de golfbaan. Dan moet ik mijn golfvrienden daar ook dit droeve verhaal gaan vertellen. Omdat het Koningsdag was bleken er niet veel bekenden op de golfbaan aanwezig te zijn. Alleen Jeanet. Wij liepen op hole 18 toen zij ons op hole 9 in beeld kreeg. Toevallig had Riet haar een paar dagen terug al aan de telefoon gehad en haar verteld dat er slecht nieuws was. Toen zij ons nu zag leek ze als door een wesp gestoken en wist niet hoe snel zij bij ons moest komen. Het zal wel goed bedoeld zijn, maar voor mijn gevoel won haar nieuwsgierigheid het van haar betrokkenheid. Ik heb haar toen maar recht voor zijn raap verteld wat er aan de hand is. Volgende week is denk ik de hele golfbaan wel op de hoogte. We hebben overigens een heerlijk rondje gelopen, althans wel in een karretje want met de kortademigheid is lopen een opgave geworden. Maar het spel was er niet minder om. Mooie afslagen en ook de slagen in de baan waren prima.

Een rondje binnen mijn handicap, als golfer dan wel te verstaan. Hoe wel dat de laatste jaren al wel wat omhoog was gegaan. Van handicap 18 in 2016 naar 22 in 2018.

Toen vond ik dat best wel een dingetje, nu volledig oninteressant. Normen vervagen snel!

Het is inmiddels zaterdag, de burens komen zo even hun medeleven tonen. Lieve mensen, hele fijne burens waar we inmiddels al zo'n 20 jaar met veel plezier naast wonen en lief en leed mee hebben gedeeld. Nu is mijn leed aan de beurt!

Jeanet zei nog dat ze mij juist de laatste tijd zo opgewekt vond. Dat was vorig jaar wel anders. En dat klopt ook wel. Enige depressiviteit was mij inderdaad in die periode niet vreemd. Dat had zeker te maken met het feit dat wel of niet stoppen met mijn architectuurpraktijk mij in die tijd wel hoog zat. Ik had heel erg het gevoel dat met stoppen mijn leven wel voltooid was. Ik ben nu gestopt en het bevalt eigenlijk best. Tot een week geleden dan.

Mijn moeder belde nog. Eigenlijk had ik helemaal geen zin in het gesprek, maar je kan er ook niet onderuit. Zoals ik al verwachtte werd het een ongemakkelijk gesprek. Voor haar is het uiteraard ook moeilijk en een gesprek is normaal al moeilijk omdat ze en redelijk doof en ook wat moeilijk uit haar woorden kan komen. We hebben het dus maar kort gehouden. Ik heb er ook niet veel behoefte aan om er uitgebreid met iedereen over te praten. Ik zei het al eerder, negeren kan niet, maar iets wat er erg op lijkt voelt op dit moment wel het beste.

Vanaf een uur of één zit ik nu op kamer 11 afdeling J08 van het Maasstad Ziekenhuis. Het intakegesprek heeft inmiddels plaatsgevonden. Het is nu wachten op de behandelend arts die een drain moet gaan aansluiten om het vocht achter de long weg te gaan zuigen. Geduldig gaan we daar maar op zitten wachten. De kamer is redelijk saai te noemen. Kleur gebruik is niet iets waar een ziekenhuis in uitblinkt. Het uitzicht is eveneens niet denderend te noemen. Als je uit het raam kijkt zie je aan de overkant mede lotgenoten zitten.

De weekendtas staat nog onaangeroerd op de hoektafel van deze eenpersoonskamer. Op zich vind ik dat wel prettig. Het is wel zo dat als een andere patiënt er meer recht op heeft, dan zou het kunnen dat ik zou moeten verkassen. We gaan het wel zien.

Vanmiddag is de drain geplaatst. Viel bar tegen. Je wordt weliswaar verdoofd, maar daar waar ze tussen je ribben gaan is het toch nog bijzonder gevoelig. Bovendien werd de operatie ook nog eens uitgevoerd door een arts die dit nog niet vaak had gedaan. De baas stond erbij en keek toe of alles naar wens verliep. Het leek erop dat het zijn goedkeuring wel kon wegdragen. Binnen de kortste tijd was er 1 liter vocht afgezogen. Daarna werd het getemporiseerd. Het zou anders te snel kunnen gaan. Om de pijn te onderdrukken word je onder de paracetamol gezet. Mocht dit niet voldoende helpen dan is een lichte morfinespuit ook nog een alternatief. Riet is net naar huis. Ook voor haar is het zwaar. We proberen ons zo goed mogelijk te houden, maar uiteindelijk is het natuurlijk goed kloten. Nu in het ziekenhuis met een drain in je donder, die je ook nog eens goed voelt zitten begint het besef dat je patiënt begint te worden wel meer gestalte te krijgen. De drain begon ook nog eens een keer te lekken, al je kleren beginnen nat te worden. Inmiddels zitten we op 2 liter!

De avondmaaltijd is langsgebracht. Zalm met spinazie à la crème en gebakken aardappelen. De zalm en de spinazie was nog om te pruimen. Dat de gebakken aardappelen aan de patiënten aangeboden worden is gewoon een schande, wellicht is dat iets teveel gezegd, maar ze zijn gewoon niet om te vreten. Maar ja, kanker is erger zullen we maar zeggen. Het blijft toch onvoorstelbaar dat ik hier nu zit. Een paar maanden geleden had ik toch niet kunnen bevroeden dat ik nu in deze situatie zou zijn beland. Hoe snel kun je van relatief gezond in doodziek terecht komen.

Gisteren zat ik nog relatief ontspannen naar de Formule 1 te kijken. Kon je je nog opwinden over die crash met Verstappen. Die ontspannenheid ben ik nu wel even kwijt. Ik ben ook benieuwd of ik vrijdag op de golfbaan zal staan. Vooralsnog ga ik er nog wel van uit.

Het moet. Hoewel de snelheid waarmee mijn gezondheid wordt aangetast mij wel veel zorgen baart. Mijn conditie moet wel op peil gehouden kunnen worden. Strijdend ten onder, zoals Job zou zeggen. Ben net uit bed. Het was een lange nacht. Door de pijn toch niet al te best geslapen. Ik wilde nog even niet aan de morfine. Bovendien kun je met de pijn ook een beetje de stand van je lijf in de gaten houden. Ben ook wel benieuwd wanneer de pijn wat gaat zakken. Zolang de drain erin zit zal het nog wel zeer blijven doen. Het meeste vocht lijkt te zijn opgezogen. Al met al een onvoorstelbare hoeveelheid. Tot aan het begin van de kortademigheid nooit iets van gemerkt. Ook geen pijn van gehad. Er wacht me nu een lange dag in het ziekenhuis. Riet komt om een uur of 1. Tot die tijd moet ik mijzelf maar zien te vermaken. Het werd al met al een druk middagje. Riet had lekkere broodjes meegenomen. Daarna thee met heerlijke bokkenpootjes. Om 3 uur kwam Bram van de vastgoed golf langs. Even later kwam ook André van hetzelfde clubje erbij zitten. André had net zelf een licht hartinfarct achter de rug. Hij was daar nog zo vol van dat hij nergens anders over kon praten. Ik zag aan Riet dat ze er een beetje horendol van werd. Daarna schoof broer Paul met zijn Marianne nog aan. Toen om zes uur het avondeten werd gebracht, een noedelgerecht met rundvlees en groenten dat zowaar niet tegenviel, togen ook zij op huis aan. Toen Riet nog even gebeld. Die bleek lekker in de tuin aan een klein glaasje port te zitten. Om een uur of tien zou ze vanavond nog een keertje bellen. De pijn is gelukkig een stuk minder dan gisteren. Ben benieuwd hoe ik straks zal kunnen slapen. Morgen met de PET/CT-scan wordt een spannende dag.

Lekker geslapen. Werd om half zeven wakker gemaakt door de meetzuster. Bloeddruk, temperatuur en zo'n knijpertje op je vinger. Alles was prima. Om half acht ben ik me gaan wassen en scheren. Daarna schone kleren aangedaan. Tijdens het wassen werd het ontbijt binnen gebracht door de ontbijthulp die gisteren helemaal verzot was op mijn aftershave. Ze wilde graag weten welk luchtje het was. Ik liet haar het flesje zien, Guess. Er moest gelijk een fotootje van worden gemaakt. Een voor mij nieuwe verpleegster ging mijn bed opmaken. Zij komt uit Ridderkerk.

Het is inmiddels tien uur. Nog twee uurtjes dan komt Riet. Nog vier uurtjes en dan begint de PET/CT-scan procedure. Ik zat net ook te denken waarom ik dit allemaal aan het opschrijven ben. In Te Late Lente heb ik het begin van mijn relatie met de liefde van mijn leven beschreven. In Te Vroege Winter zou het weleens kunnen zijn dat dit verhaal noodgedwongen zal gaan over het einde van deze fantastische relatie. Bovendien vind ik het belangrijk dat Riet terug moet kunnen lezen dat ik altijd met hart en ziel van haar heb gehouden. Op de tennis- en de golfbaan kon ze zich dat vaak niet voorstellen omdat mijn fanatiek sportgedrag soms wat minder plezierig was, maar Riet is altijd de liefde van mijn leven gebleven. Hopelijk mag dat nog even duren. Ik houd jullie op de hoogte. Riet is een geweldige vrouw met een ijzersterk karakter, dat dit dus wel eens botste kan iedereen zich voorstellen. Maar als ze voor iets of iemand opkomt dan gaat ze daar voor honderd procent voor. Bovendien zeer zorgzaam voor mens en dier, met name voor de katten. Daarnaast ook nog eens bijzonder sportief. Op haar tachtigste loopt ze met haar reeds twintig jaar oude nieuwe heupen nog steeds twee keer in de week negen holes en ik, tien jaar jonger, sukkelde daar de laatste tijd in mijn golfbuggy achteraan. De sterksten blijven over. Gisteravond belde mijn moeder nog, ook zo'n sterke vrouw. Ze heeft het er erg moeilijk mee. Zij denkt ook dat ik contact met haar mijd. Op zich klopt het ook wel een beetje, maar ik wil het liefst met niemand over mijn ziekte toestand communiceren. Daarom stuur ik als er iets te melden valt wel een bulletin rond, dan is iedereen op de hoogte en gaan we weer over tot de orde van de dag. Hoelang zo'n standpunt houdbaar is zal de tijd leren. Dat mijn broers en zussen mijn eerste mail niet aan mijn moeder durfde te laten lezen wreekt zich nu een beetje. Zij denkt dat mijn ontwijken iets met haar heeft te maken wat dus niet het geval is. Om tien voor twee werd ik gehaald voor de scan, Riet liep mee. Toen we daar in de wacht zaten zei ik tegen haar dat ik het gevoel had dat dit alles helemaal niets met mijzelf te maken heeft. Of je naar de belevenissen van iemand anders zit te kijken. Riet had min of meer hetzelfde gevoel.

Behandelkamer in, vloeistof inspuiten, uurtje stilliggen, nog een keer-tje plassen en daarna naar de scan. CT, PET en daarna weer CT met contrastvloeistof. Daarna weer teruggelopen naar mijn kamer met een meneer met een rolstoel naast me, mocht ik het niet redden. Riet stond alweer te wachten. We hebben er maar een klein drankje op genomen. Zij aan de port, in een klein flesje van huis meegenomen. Ik aan de whisky, die was gisteren al naar binnen gesmokkeld. Morgenmiddag horen we de uitslag.

Met de ontbijthulp begon mijn dag in ieder geval goed. Met een goe-demorgen lieve meneer kwam zij met het ontbijt de kamer inlopen. Er gaan maanden voorbij dat dit niet tegen mij wordt gezegd door vreemde vrouwen. Om negen uur komt de zaalarts al mijn kamer binnen en laat mij op de computer de beelden van de scan zien. Het “positieve” nieuws is dat de problemen zich concentreren bij de longen. Met name de linkerlong. Binnen deze linkerlong bevindt zich de tumor. Rond deze tumor zit vocht in de long. Dat kan er de oorzaak van dat de drain nog steeds vocht afscheidt. Dit maakt het verkleven van de long wel lastiger. Daarnaast zijn de klieren rondom de long ook nog vergroot. Vanmiddag komt de zaalarts en de longarts dr. van de Berg om hier verder over te praten en te kijken welke mogelijke behandeling kan worden gestart.

Daar zaten ze dan, mijn drie redders in nood. Het verhaal is niet veel anders dan vanmorgen. Alleen bleek er geen vocht in de long te zitten. Een Adenocarcinoom uitgezaaide longkanker, niet meer te genezen. Met de juiste therapie vallen er nog een paar jaartjes aan vast te knopen. Over twee weken kan de therapie worden vastgesteld, dan zijn de monsters getest. Afhankelijk van de uitslag zijn er drie mogelijkheden; chemo, immuun of biological. De laatste twee zijn te prefereren, maar de kweek zal het moeten uitwijzen. We gaan zien of het lot mij in dit geval een beetje goed gezind zal zijn. Als laatste komt dan nog zo’n rotvraag langs of er in het voorkomende geval nog gereanimeerd moet worden. Je raakt al haast gewend aan deze ziekelijk omgeving. Het antwoord is nee! Riet is om 5 uur naar huis gegaan. Ze hoopt heel erg dat er nog een paar jaartjes aan vastgeknoopt kunnen worden.

Het liefst wil ze dat we dan maar samen dit aardse bestaan de rug toe keren. Uiteraard had ze weer lekkere broodjes meegenomen en ook nog een slaatje en een paar saucijzenbroodjes. Bij een whisky en een portje hebben we de saucijzen genuttigd. Het lijkt soms nog best gezellig op mijn eenpersoonskamer. Als alles nu een beetje meezit kan er morgen wellicht worden “geplakt “ en dan overmorgen naar huis. Zou heel fijn zijn.

Vandaag 4 mei dodenherdenking. Toen ik vanmorgen op de radio over het herdenken hoorde spreken, kreeg dit nu toch ook een andere betekenis. We herdenken de oorlogsslachtoffers maar zeker ook degenen die hun leven hebben gegeven voor onze vrijheid. Mensen die zich dood hebben gevochten om het leven van anderen in vrijheid mogelijk te maken. Nu sta ikzelf voor de vraag of ik me dood wil vechten om het leven van mezelf nog een tijdje mogelijk te maken. De vrijheidsstrijders hadden nog relatief de keuze op een leven met de dood op de loer. Die keuze heb ik helaas niet. Maar ga ik vechten voor het leven? Dat is vandaag dus de prangende vraag. 4 mei, de dag dat we met het herdenken van de doden eigenlijk het leven gedenken. Het recht van allen op een leven in vrijheid. Morgen vieren we die vrijheid. Ik zei al eerder dat normen snel veranderen als je te horen krijgt dat je kanker hebt, 4 mei is daar dus ook een voorbeeld van. Het contact met de buitenwereld begint weer een beetje op gang te komen. Ook mijn vrienden van de vastgoedgolf beginnen zich een beetje te roeren. Het moeten er niet teveel op een dag worden. Riet is inmiddels ook puntje af aan het raken. Vanmiddag lag zij op mijn bed wat slaap in te halen. Ze sjouwt wat af om het mij hier zoveel als mogelijk naar de zin te maken. Broodjes, fruit, krantjes, luchtjes niets is te gek. Alles wordt binnen gebracht. En dan moe van alle emoties valt ze uiteindelijk in slaap. Eerder was Riet ook al even naar buiten gevluht om een luchtje te scheppen. Het viel overigens niet mee om een bankje te vinden waar niet op werd gerookt. Een kamer naast mij ligt een vrouwtje met zwaar longkanker, de eenzaamheid thuis vreet aan haar. De sigaret is nog haar enige metgezel. Hoe triest kan je het hebben. Nog even en de doden worden op de Dam herdacht. Het WK snooker in Sheffield speelt dan gewoon verder.

Bevrijdingsdag 2018. Ik zit nog steeds opgesloten in mijn Ziekenhuis kamertje. Het heeft wel iets van een detentie. Je krijgt straf zonder dat je iets fout hebt gedaan. Vroeger was het nog de straf van God. Nu noemen we het gewoon pech. Oorlog is gewoon pech. Een tsunami is gewoon pech. Een ernstig verkeersongeluk is gewoon pech. Je hoopt je hele leven dat je geen pech hebt. Geen vrijheid is dus ook gewoon pech. In de jaren zestig waren ideeën over de maakbare samenleving erg in zwang. Zeggenschap, baas in eigen buik, inspraak waren in die tijd populaire thema's. Ik wilde dat ik nu baas over eigen longen was.

Gelukkig is de vochtproductie bij de drain flink geminimaliseerd. De kans dat er tot verkleving van de long kan worden overgegaan is een stuk groter geworden. Het blijft wel de vraag of het nog vandaag kan of toch naar morgen verplaatst gaat worden. Als ik uit het raam kijk zie ik net twee scootmobiel over het fietspad langs scheuren. Toekomstmuziek?

Een van de verpleegsters van de dag komt binnen en vraagt of er nog iets gedaan moet worden. Als ik zeg dat alles al is gedaan gaat ze op mijn lege bed zitten. Er ontspint zich een geanimeerd gesprek dat begint over het gebrek aan haakjes en plankjes in de badkamer, maar dat al snel gaat over de enorme veranderingen die de digitale samenleving voor invloed heeft op de zorg. Alles kan worden gescand, operaties worden met een enorme precisie door robots uitgevoerd. Zelf vertel ik over soortgelijke ontwikkelingen die zich op mijn vakgebied hebben plaatsgevonden. Van trekpen naar autocad zullen we maar zeggen. Toch zijn we het helemaal eens dat de gewone menselijke contacten het belangrijkste moeten blijven en dat laat de laatste tijd op velerlei gebied behoorlijk te wensen over. We communiceren alleen nog via onze mobieltjes met elkaar. Directe communicatie heeft plaats gemaakt voor afstandscommunicatie. Het lichaam verliest hierdoor aan betekenis. Waarschijnlijk zullen de wezens van de toekomst afscheid hebben genomen van hun lichaam. Voor het voortplanten is de huidige mens al niet meer nodig. Straks is ook het lichaam niet meer nodig. Voordeel is daarbij wel dat ziekten van het lichaam dan definitief zijn uitgebannen.

Geestesziekte zal wellicht in omvang fors zijn toegenomen. Alles wordt abstractie. De aarde is inmiddels ten onder gegaan. Uiteindelijk heeft "Parijs" niet tot de redding van onze planeet geleid. Overbevolking heeft ten slotte toch voor de ondergang gezorgd. Het perfectioneren van de afstandscommunicatie bleek de redding. Alle lichamelijke behoeften konden worden afgeschaft. Het lichaam evolueert naar zijn eigen overbodigheid. In gedachten blijven veel wezens met weemoed terugdenken aan de tijd dat het lichaam nog een vast onderdeel van hun bestaan vormde. Lekker eten is er niet meer bij. Seks is iets van lang vervlogen tijden. Sporten is passé, lekker een rondje golfen kan alleen nog maar in gedachten. Afijn, de verpleegkundige had al een tijdje de kamer verlaten, maar dat was inmiddels wel duidelijk. Het loopt inmiddels tegen twaalven, Riet komt er zo aan. Kan ik gelukkig weer even direct communiceren. Een verpleger komt met een weegstoel de kamer binnenwandelen, 83 kilo, zo'n 3 kilo afgevalen sinds ik afgelopen maandag het ziekenhuis binnenstapte. Maar wel mijn streefgewicht, dat heb dan toch maar mooi aan die kanker te danken.

Riet is er net vandoor. Het was een gezellig middagje uiteraard weer met lekkere broodjes, de zaterdag krantjes de weekpuzzel en een borreltje tot slot. Om vijf uur stond ze beneden bij de grote rode bloembak nog na te wuiven voordat ze de hoek omging om de tram naar huis te nemen. Dit begint zo'n beetje ons dagelijks afscheidsritueel te worden. Ze was nog maar net thuis toen ze in traantjes aan de lijn hing. Ze was ineens zo verdrietig. Ze moest mijn stem horen. Zo proberen we elkaar maar op te peppen en elkaar door deze onzekere tijden heen te helpen. Opgelucht hing ze weer op. Ik stuurde er nog een sms je achteraan; Zet 'm op Riet, ik houd van je. Lief van je, we maken er een mooie tijd van, was haar reactie. Willem had mij al eerder een kaartje gestuurd met; Zet 'm op Theo! Dit kaartje sprak Riet heel erg aan, vandaar. Het zijn en blijven moeilijke tijden. Mijn maaltijd salade met gegrilde kip wordt binnengebracht. Ga me daar nu maar mee bezig houden.

Er is geplakt. Daarbij wordt 100 ml. Talkpoeder oplossing tussen de long en de ribbenkast gespoten dat levert een soort ontstekingsreactie op die ervoor gaat zorgen dat de long aan de ribben wordt verkleefd. Als deze ingreep succesvol verloopt stopt de aanmaak van vocht bij de long, waardoor ook weer de kortademigheid die daar door ontstond niet meer aanwezig zal zijn. Voordat er geplakt kon worden moest eerst nog een foto worden gemaakt om te kijken of de long voldoende was ontplooid. De foto werd om half tien gemaakt. Daarna volgen een paar uur van onzeker wachten. Het wordt wennen die onzekerheid. Maar zoals Daniël Lohues zingt “je moet wat hebben wat je kwelt” dan weet je dat je leeft. Daar houden we ons dan maar aan vast. Na het plakken moest ik wel een traantje wegpinken. Nog steeds eigenlijk nu ik dit aan het typen ben. De tijd die nog rest is tenslotte erg afhankelijk van het succes van dit soort operaties. Dit is dus stap één in dat herstel. Vanavond Higgins tegen Williams de finale snooker, tot nu toe allemaal spannende partijen waarin de meest fantastische stoten werden afgewisseld door gigantische blunders, maar dat maakt deze wedstrijden zo leuk. Ik verheug me dan ook op vanavond. Ook zo’n klein voordeeltje van deze ziekenhuisopname. Thuis was kijken geen optie. Riet vindt snooker werkelijk verschrikkelijk. Hopelijk morgen dan naar huis, ik denk dat ik de finale wel af zou mogen zien als ik dat zou willen. Mijn keukenvriendin komt vragen of we nog iets willen drinken. Zoals je begrijpt is Riet ook weer aangeschoven. Doe maar twee thee. Toen ze de kopjes had gebracht bleef ze nog wat napraten. Ik zie haar alleen maar met een gulle lach op haar gezicht, maar achter die brede smile gaat aardig wat ellende schuil. Toch geeft het haar erg veel voldoening om hier op de afdeling goed voor de mensen te zorgen en ondanks alle ellende bij de patiënten een glimlach op hun gezicht te toveren. Gaat binnenkort ook weer voor zichzelf voor de zoveelste keer het ziekenhuis in. Chapeau. Riet ging daarna bovenop haar bril zitten, beide poten waren op een identieke manier afgebroken. Ze is daarna maar een luchtje gaan scheppen. Vandaag naar huis, althans daar ga ik helemaal van uit. Wel nog een gevoelige nacht gehad. Hoewel toch redelijk geslapen, maar als je dan

Even wakker was voelde de naweeën van het “plakken” wel. Maar goed, rond 2 uur wordt de drain verwijderd en kunnen we naar huis. Dan kan ik ook een update over mijn gezondheidstoestand naar familie en vrienden sturen; *Precies een week geleden werd ik opgenomen in het ziekenhuis, op dat moment was bekend dat ik vocht achter de longen had en een kanker in stadium 4, niet meer te genezen. ’s Middags werd direct een drain geplaatst om het vocht af te zuigen. Uiteindelijk werd zo’n kleine 4 liter vocht weggezogen. Van de aanwezigheid van dat vocht nooit iets gemerkt, tot ik last van kortademigheid kreeg. Als alle vocht is afgezogen, dat in mijn geval meerdere dagen duurde, wordt met het zogenaamde “plakken” begonnen. Hierbij wordt een 100 ml. talkpoederoplossing de drain ingespoten. Dit moet ervoor zorgen dat de long door een ontstekingsreactie aan de ribben wordt verkleefd. Uiteindelijk heeft dit zondag plaatsgevonden. De woensdag ervoor ben ik door de scan gegaan om aard en omvang van de kanker vast te stellen. Het blijkt longkanker te zijn, een Adenocarcinoom, een tumor in de linkerlong. Ik zei al eerder, niet meer te genezen. Maar er valt mogelijk wel tijd te rekken. Dit is afhankelijk van de uitslag van een DNA onderzoek dat momenteel plaatsvindt. Over 2 weken valt het resultaat van dat onderzoek te verwachten. Hoe nauwkeuriger het resultaat van het onderzoek, des te gericht de therapie, des te succesvoller de behandeling. Het wordt dan of chemo, het minst nauwkeurig, of immuuntherapie of biological met tabletten. Wat het gaat worden hoor ik dus over 2 weken. Over mogelijke prognoses valt nog niets te zeggen. Hoewel het waarschijnlijk ergens tussen 0 en 5 jaar zal liggen. Waarbij de kwaliteit van leven erg zal afhangen van de uiteindelijk mogelijke therapie. Hoe voel ik mij nu. Kut natuurlijk. Voor Riet en mij is het een horrorfilm waarin we beland zijn. Vragen naar mijn gezondheid zijn dus niet welkom. Mocht het veranderen ik laat het jullie weten. Wij hopen dat we toch weer de draad van een beetje “normaal” leven kunnen oppakken. Ons daarbij een beetje met rust laten zal zeker helpen. Gewoon doorgaan met de reguliere contacten en straal je steun dus maar de kosmos in, ik houd jullie wel op de hoogte. Korte termijn doelen: vandaag naar huis, over 2 weken weer een rondje golfen en 1 juni 70 worden. We houden ook van jullie.*

Bevrijdingsdag viel voor mij dus eigenlijk dit jaar op 7 mei.

We zijn inmiddels weer een paar dagen verder.

De zaalarts was volgens mij toch wel iets te optimistisch. Het “plakken” valt best zwaar. Snel moe, ietwat koortsig. Riet heeft nog naar het ziekenhuis gebeld of dat wel normaal was. Het waren wel verschijnselen die voor kunnen komen. De huisarts komt vanmiddag ook even kijken. De kapper vanmorgen maar afgebeld. Nog geen fut voor. De hoge temperaturen doen er ook geen goed aan. Begin mei zitten we al dik boven de 25 graden. Ik transpireer toch al snel maar moet nu zeker oppassen dat ik geen kou vat. Slapen gaat redelijk, maar wel vaak wakker om te plassen, wat toch tot een wat onrustige nacht leidt. Gisteren voor het eerst weer gitaar gespeeld. Was best een emotioneel moment.

Aartsbischop Eijk zoekt ruzie met de paus. De paus zou niet streng genoeg zijn in de leer. Ik ben katholiek opgevoed, ik kan mij nog herinneren dat de paus de plaatsvervanger van God op deze aarde was. In geloofkwesties onfeibaar. Eijk is dat blijkbaar ontschoten. Waar zijn de tijden gebleven dat Nederland op velerlei gebied een vooruitstrevend land was. Ook op religieus gebied. Kardinaal Alfrink, bisschop Beckers en zo waren er nog wel een paar. Nu hebben we Eijk en Wilders en longkanker.

We zijn weer een paar dagen verder. Het lijkt langzaam maar zeker een beetje beter te gaan. Maar 4 liter vocht wegzuigen vanachter de longen heeft mijn lichaam letterlijk en figuurlijk volledig ontwricht. In een paar maanden tijd ben ik me 10 jaar ouder gaan voelen. Praten gaat ook moeizamer, moet er sneller van kuchen.

Wandel sinds een paar dagen een rondje om het braakliggend terrein voor mijn huis. De totale lengte van dat rondje is 1200 meter. Ik weet dat puffend tot een goed einde te brengen. Begin van het jaar liep ik, voorzover mijn artrose aan mijn beide voeten het toeliet nog makkelijk 18 holes op de golfbaan, zo’n 8 à 9 kilometer! De enige die echt onvermoeibaar is, is Riet. Ze is 80 jaar, maar gaat keihard door.

Niets is haar teveel. ‘s Avonds valt ze wel doodmoe in bed. Het valt ook niet mee om je man op deze manier te zien worstelen met het leven. Riet probeert de moed er ook echt in te houden. Dicht tegen elkaar aan zitten, handjes vasthouden, glimlachen naar elkaar, en uiteraard haar goede zorgen. Ontbijt op bed, veel fruit eten, drink je wel genoeg. Ik laat het vooralsnog maar over mij heen gaan, in de hoop dat haar optimisme, dat misschien ook wel nergens op gebaseerd is, toch zijn vruchten zal afwerpen. Riet is een goede, lieve vrouw. Sjeff vroeg gisteren nog of we zin hadden om zaterdagavond mee uit eten te gaan. Nog zo’n optimist.

Het is 12 mei 2018, op de kop af 39 jaar geleden is het begonnen. Ik wil met je maar bed, zei ze toen. We hebben beiden niet zo goed geslapen. Veel wakker geweest, het waren steeds korte slaapjes van hooguit een uur. Riet had ook weer traantjes vanmorgen. Ze was erg duizelig. Ook haar kwaaltjes gaan natuurlijk onverminderd door. Wellicht in nog ergere mate. Bovendien doet ze zo ontzettend haar best om het mij aan niets te laten ontbreken. Maar Riet is wel een ijzersterke vrouw. Het piept en het kraakt soms, maar het gaat onverdroten door.

Vandaag had ook het tennissen met mijn zaterdagclubje weer van start moeten gaan. Althans het gaat wel van start, maar vooralsnog zonder mij. Ik heb er toch echt de fut nog niet voor. Gisteren voor het eerst na het ziekenhuis weer eventjes op de fiets gezeten. Het ging wel, maar het was geen feest. Ook nog mijn rondje van 1,2 kilometer gelopen. Ik moet zeggen dat het me eigenlijk nog wel iets beter afging dan Riet, die het rondje ook meeliiep. Maar aan de conditie moet hard gewerkt worden, dat is duidelijk. Gisteravond belde Fred, een van mijn beste vrienden nog op. Hij wist nog helemaal van niets omdat hij de afgelopen weken in het buitenland verbleef. Het viel hem erg rauw op zijn dak. Na een lange stilte hebben we de verbinding maar verbroken. De volgende ochtend is hij nog langs geweest.

Dat Kiki Bertens de finale van het tennistoernooi van Madrid wist te bereiken is zeker het vermelden waard. Riet en ik hebben de halve finale tegen Garcia nog boven op mijn studeerkamer op de computer

zitten volgen. Wozniacki en ook Sjarapova waren al eerder verslagen. Met broer Sjef en zijn vrouw Mieke zijn we 's avonds nog bij La Pizza uit eten geweest. Zoals altijd daar, prima gegeten in een gezellige ambiance. Boek uitgelezen, dat was op zich ook al een prestatie van formaat, want zoveel heb ik de laatste tijd niet gelezen, daarna Kiki eervol zien verliezen van Petra Kvitova in drie sets en in bijna drie uur. Het Eurovisie songfestival hebben we maar gelaten voor wat het waard was. Dat Waylon 18e was geworden werd ons pas de volgende morgen duidelijk. De focus ligt vandaag weer helemaal op Max. Hoe gaat hij presteren in Barcelona? Om tien over drie is de start. Ik zit op zeker voor de buis.

Het werd de eerste podiumplaats van het seizoen, derde.

Vandaag zelfs 2 rondjes van 1,2 km gelopen. Zo'n 5 holes zullen we maar zeggen. Nog 1 week, dan moet er een balletje worden geslagen. Overigens is het vandaag ook moederdag. Misschien moet ik tot mijn schande bekennen dat ik er geen aandacht aan heb besteed. Voor mijn broers en zusters is haar mantelzorg nog het enige dat binnen de familie aan de orde komt. Ik heb daar voor mijn onheilsbericht al eens mijn misnoegen over uitgesproken. De Mama app, ik word daar gek van. Wat een gezeur over de thuiszorg, de wondbehandeling en ga maar door, terwijl eigenlijk alles tot bijna in de perfectie is geregeld. Hoog- laag bed, tillift, postoel, rolstoel, het is er allemaal. Mijn moeder kan er dus zelf niets aan doen, maar zeker nu kan mij dit alles gestolen worden. Mijn moeder inclusief is teveel gezegd, maar mijn moeder-zoonrelatie heeft het wel moeilijk. Komt er nog bij dat het communiceren ook heel lastig is geworden. Praten gaat me moeilijker af en mijn moeder is zo doof dat alles twee of drie keer herhaald moet worden. Dat zit er nu dus even bij mij niet in.

Bij Podium Witteman hoorde ik een mooie uitvoering van Brahms Requiem, een prima stuk voor bij mijn begrafenis. De totale duur van het stuk is één uur en 5 minuten, dus dat moet in zijn geheel kunnen. Niemand mag iets zeggen, als de aula vol is dan start direct de muziek. Als het stuk klaar is, in stilte naar het graf. Geen speeches, of praatje van de doodgraver. Niet in de aula, niet aan het graf. Stilte!

Gisteren zijn we voor het eerst na mijn ziekenhuisopname weer naar de golfbaan geweest. Het was een prachtige, stralende dag. 24 graden, zonovergoten. Ik reed alleen maar mee in een golfcar. We waren er eventjes uit en Riet kon na weken lekker een balletje slaan. Op de eerste hole kwamen we al goede bekenden tegen, een praatje was onvermijdelijk. Op die momenten besef je toch wel dat je situatie verschrikkelijk is te noemen. Een eindje verderop zag ik ook nog vriend Fred in de baan. Daar had ik mee moeten lopen. Kortom een rondje golf met een lastige handicap. Heb zelf vier ballen geslagen. De lef ontbreekt nog. Ben benieuwd of dat ooit nog terugkomt.

Daarna zijn we nog even een kopje thee bij moeders gaan drinken. Bij de borrel achter bij ons in de tuin had Riet het een beetje te kwaad. Zij voelt zich enigzins buitengesloten. Ik ben volgens haar te veel in mijzelf gekeerd. Riet denkt dat ik dan stilletjes aan de meest zwarte scenarios zit te denken. Dat ik in stilte lijd en haar daar geen deelgenoot van wil laten zijn. De praktijk is dat ik eigenlijk zo min mogelijk gedachten bij mijzelf toelaat. Lezen, sport op tv kijken, kortom afleiding dat bevalt me het beste. Lief zijn naar elkaar is eigenlijk het enige wat we voor elkaar kunnen betekenen en dat proberen we ook zoveel als mogelijk. Als je alleen al naar me glimlacht dan voel ik me alweer een stuk beter zegt ze vaak. En zo is het ook. Lief zijn is het enige dat rest voorlopig. Hopelijk komt er nog wat leuk leven bij. Nu slaapt het leven zich een beetje naar de dag des oordeels, 24 mei, de dag waarop mijn grote genezer gaat aangeven wat er nog voor leven mogelijk is.

Afgelopen zondag, het is nu woensdag, kwam er op de VPRO nog een bijzonder programma langs. Het ging over ultra rechts bewegingen, met name in de Verenigde Staten. Nu is er altijd extreem rechts of ultra rechts geweest, altijd fout, dus niet perse nieuw. Wat ik wel bijzonder vond dat mannen die het beu waren om overal maar de schuld van te krijgen, "white privilege" - slavernij verleden - #metoo enz, zich allemaal volgens deze documentaire in de ultra rechtse hoek bevonden.

Ik kan mij goed voorstellen dat veel aanhangers van ultra rechts ook dit standpunt huldigen, maar ik vond het toch wat tendentiekus om iedereen die het met het “mannenstandpunt” eens zou zijn direct in de ultra rechtse hoek te plaatsen.

Het valt zeker niet te ontkennen dat het beeld van de man de laatste tientallen jaren duidelijk aan verandering onderhevig is. Het feminisme heeft daarbij een belangrijke rol gespeeld. Gelijkeid / gelijkwaardigheid van man en vrouw is ook een uitstekende ontwikkeling. Velen en met name ook veel religies kunnen daar grote stappen in zetten. Wat echter de laatste jaren in zwang is, is de man in discreditie te brengen. Alles wat slecht was in de recente geschiedenis (tot zo'n 500 jaar terug), daar zijn alle mannen van nu schuldig aan. #metoo heeft bovendien duidelijk aangetoond dat alle mannen potentiële verkrachters zijn. De afrekening is begonnen! En mannen die zich daartegen verzetten worden voor het gemak ook maar allemaal in de ultra rechtse hoek geplaatst.

Het is zo wie zo een tijd waarin de nuance in het maatschappelijk debat vaak ver te zoeken is.

Dan nog even iets anders, Dirk Kuyt heeft een boek geschreven over zijn laatste jaren bij Feyenoord. Ik heb het boek nog niet gelezen, maar de commotie, met name over zijn relatie met Giovanni van Bronckhorst vind ik bijzonder boeiend. Vooropgesteld, ik sta in het Kuyt kamp. Ik ben sterk de mening toegedaan dat van Bronckhorst door het passeren van Dirk de glans van het kampioenschap heel erg naar zichzelf toe heeft willen halen. Niet Dirk is de vader van het succes, nee, dat is de grote Giovanni. Dat Dirk daar in de laatste wedstrijd tegen Heracles met een loepzuivere hattrick definitief een stokje voor heeft weten te steken zal Dirk tot aan zijn dood blijven heugen. Giovanni is een matig trainer, in zijn eerste jaar moest hij door Dick Advocaat worden gered, in zijn tweede jaar nam Dirk de selectie op sleeptouw en toen Dirk weg was, was van Bronckhorst weer de weg kwijt. De impuls die vervolgens door de komst van van Persie werd gegeven heeft de ploeg weer op de rails gezet. Maar ja Gio heeft een gouden pik. Eénmaal de schaal, twee keer de beker en één keer

de Johan Cruyffschaal, wie doet hem dat na in drie jaar hoofdcoach bij Feyenoord! Lang leve Gio, de Wenger van Feyenoord. Op naar de volgende prijs in 2019.

Om 12 uur kwam de huisarts langs. We hebben wat over mijn gezondheid gesproken. Ik voel me beter dan bij zijn vorig bezoek een week geleden. Bij wat nader onderzoek bleek dat ik ook nog een breuk had. Ik was al blij, dacht al aan een nieuw gezwel.

Daarna een lunchje gaan doen met een andere beste vriend, mijn tennismaatje Peter. Al 25 jaar zo'n beetje de enige die nog met mij wil spelen. Hoewel ik de laatste jaren ook wel weer een paar andere supporters heb gekregen. Maar met Peter zeker al 25 jaar, iedere zaterdag in de zomer, tennissen en de wereldproblematiek van de week doornemen. We hebben nu onder het genot van een mooi stukje kabeljauw mijn gezondheidsproblematiek maar eens onder de loep genomen. De kabeljauw lieten we ons desalniettemin goed smaken. We begrijpen elkaar goed.

Later op de dag wist Atletico Madrid de Europa League van Olympique Marseille met 3 - 0 te winnen. Volledig terecht. Het heeft Feyenoord niet geholpen. Bij winst van OM had Feyenoord direct de groepsfase in gegaan. Nu blijft het bij 1 voorronde. Maar ja dat hoeft met Gio en Robin geen probleem te zijn.

Vandaag 18 mei 2018 stond in de Volkskrant een artikel over een nieuwe linkse beweging; Vrij Links. Een beweging die alle westerse verworvenheden vanuit de Verlichting weer volledig wil omarmen. Ongeacht of dit nu wel of niet past binnen cultuur of religie van zowel oud- of nieuwkomers. Too little too late ben ik geneigd te denken. Links heeft in een poging bij de nieuwkomers in een goed blaadje te komen de Verlichting verkwanseld en waarschijnlijk komt dit nooit meer goed. Het voeren van een ruimhartig sociaal beleid had het opkomen voor eigen idealen op geen enkele wijze in de weg mogen staan. Links heeft die duidelijkheid niet kunnen leveren en uiteindelijk zowel oud- als nieuwkomers van zich weten te vervreemden. Vrij Links, Spinoza zal zich omkeren in zijn graf.

Het onplezierige aan ongeneeslijke kanker is het doodvonnis dat er achter schuil gaat. Andere ziekten hebben die connotatie veel minder, hoewel ze misschien net zo erg kunnen zijn. Ieder mens van middelbare leeftijd is zich min of meer van zijn of haar sterfelijkheid bewust. Het kan morgen gebeuren, maar in feite lig je van dat gegeven niet wakker. Het bepaalt nauwelijks je gedachtenwereld. Maar op het moment dat kanker in je leven komt is dé opgave, ervoor te zorgen dat het je gedachtenwereld niet gaat overheersen. En dat is best lastig. Zowel voor jezelf als voor je partner. Die heeft het er wellicht nog moeilijker mee, wat te doen als jij er niet meer bent. Het leven moet door, maar wel alleen. Riet ziet daar nu al als een berg tegenop. We zijn tenslotte bijna 40 jaar samen, dat went heel erg. We zeiden nog tegen elkaar dat het gezegde “gedeelde smart is halve smart” in dit geval toch niet echt opgaat. Het voelt veel meer aan als “gedeelde smart is dubbele smart”. Tot overmaat van ramp degradeert Dick Advocaat met Sparta naar de Jupiler League.

2e Pinksterdag was een mooie dag. Lekker weer, de hele dag in de tuin gezeten, nog een rondje gewandeld en 's avonds naar mijn zus Chol en zwager Henk. We zouden bij hun eten. Na een paar uur had ik het wel gehad. In een andere omgeving valt het nog steeds niet mee. Drukte, niet uit de wind, allemaal veranderingen waar ik blijkbaar toch nog niet echt tegen opgewassen ben. Ik ben wel weer aan een nieuw boek begonnen. Simone de Beauvoir, De Mandarijnen. Een boek dat zich afspeelt direct na de tweede wereldoorlog in Parijs. Het beschrijft het literaire en politieke klimaat uit die periode. Een bloeiperiode wellicht ook van het existentialisme. Ik heb dit boek al eerder gelezen, in de beginperiode van mijn opleiding aan de Academie van Bouwkunst, bijna 50 jaar geleden. Het heeft toen een verpletterende indruk op mijn gemaakt. Het was voor mij min of meer een bevrijding uit het rooms katholieke milieu en zeker ook uit de burgerlijk schoolse HTS periode. Wat betekent het voor mijzelf om mens te zijn, voor het eerst dat ik mij die vraag stelde. Een hele nieuwe denkwereld ging er voor mij open.

Het heeft ook zeker de rest van mijn leven een belangrijke rol gespeeld. Het gaat existentialisten niet om kennis over de mens in algemene zin, maar om de individuele ervaring van het eigen bestaan, zoals in de boeken valt te lezen.

Ik ben ook wel benieuwd of het herlezen van De Mandarijnen weer eenzelfde soort herkenning oproept. Hoe dan ook, ik kan dat boek nu al iedereen aanraden. Bij Bol.com alleen nog maar tweedehands te verkrijgen en daar begrijp ik helemaal niets van, dat zo'n iconisch boek niet meer in de boekhandel te verkrijgen is.

Eén zin in het begin van het boek vond ik al heel bijzonder;
Nee, ik zal niet weten dat ik dood ben, vandaag niet en al evenmin een andere dag. Ik zal voor de anderen dood zijn zonder dat ik mijzelf heb zien sterven.
Kortom, de anderen zitten er maar mee!

24 mei 10.10 uur, de navolgende memo naar familie en vrienden gestuurd;
Vanmorgen bij de longarts geweest om te horen welke therapie mogelijk is. Positief nieuws, ik kom in aanmerking voor de meest succesvolle therapie. Geen chemo, geen immuuntherapie, maar biological. Dit betekent 1 x daags een tablet Afatinib 30 mg.

Uiteraard moet worden afgewacht of de therapie aanslaat, maar de resultaten zijn over het algemeen zeer gunstig. Bijwerkingen kunnen helaas ook optreden, de belangrijkste bijwerkingen zijn diarree en/of huiduitslag. Mochten die in meer of mindere mate optreden dan is daar medicatie tegen. Ik begin nu met een kuur van 28 dagen, op 20 juni moet ik weer ter controle naar de longarts.

Het behoeft geen betoog dat Riet en ik blij zijn met deze uitslag. Een beter bericht hadden we vanmorgen niet kunnen krijgen. Nu maar hopen dat het aanslaat. De kaarsjes dus nog maar even laten branden!

Ik ben uiteraard bijzonder blij met deze uitslag. Waarschijnlijk het beste resultaat onder deze op zich natuurlijk nog steeds verschrikkelijke omstandigheid. Maar er is weer licht aan het eind van de tunnel, hoop om je weer aan vast te klampen. De komende maanden gaan uitwijzen of de therapie gaat aanslaan. We gaan ervoor!

Mijn moeder is vandaag, 25 mei, 94 jaar geworden.

Vanuit haar relax stoel bestiert ze nog steeds haar huishouden, inmiddels volledig verzorgd door haar 5 kinderen en alle personeel van de Buurtzorg, huishoudelijke hulp, fysiotherapeut, dagoppas enz. Al bij al heeft mijn moedermomenteel zo'n 20 man personeel. Volgens mij geniet ze daar ook wel van, dat zoveel mensen in de weer zijn om het haar naar de zin te maken. Daarnaast ziet mijn jongste broer de zorg voor zijn moeder als zijn belangrijkste taak. Onvermoeibaar vult hij alle gaten op, gaat met haar op stap, met rolstoel, regelt nog de vacantie, niets is hem te veel. Zeker nu ook de zorg aan huis is geoptimaliseerd ziet ook hij het leven op deze manier weer helemaal zitten. De verjaardag werd 's avonds met een etentje in de Rozemarijn, voorheen Het Witte Paard, in tuindorp Vreewijk gevierd met de hele familie. Wij zijn ook nog even geweest, maar hebben niet meegegeten, we vonden het nog een beetje te druk, met zijn tweetjes bevalt ons tot nu toe beter, hoewel contact met de buitenwereld, mits niet te lang ook heel plezierig is.

's Middags voor het eerst na het ziekenhuis weer zelf op de golfbaan aan de slag geweest. Viel zeker niet tegen. Aktief kunnen blijven leven is wel van levensbelang! 's Avonds met de therapie begonnen. Een eerste kuur van 28 dagen. De kosten van deze kuur komen neer op zo'n 2200 euro, voorwaar geen kleinigheid. Nu maar hopen dat hij aanslaat en de bijwerkingen niet al te veel worden. Voor Riet is vooral het omschakelen naar een eenvoudige maaltijd wel een dingetje. Het voelt voor haar ook een beetje als een inbreuk op haar verzorging, alsof zij zelf niet zou kunnen bepalen wat goed voor mij is. Maar ik sta daar toch wel wat strenger in. Het gaat tenslotte niet om het behandelen van een licht griepje. Als je leven zelf op het spel staat is de vraag of het eten lekker is of niet van minder belang.

Dus licht voedsel, geen zure, scherpe, geroosterde, zoute of alcoholische producten.

In de Giro was het vandaag ook flink raak. Na de zwaarste etappe uit de ronde staat Tom Dumoulin weliswaar nog steeds 2e, maar de leider is nu Froome en Tom staat daar 40 seconde achter. Froome wist in een schitterende solo van 80 km over diverse superzware cols een kleine 4 minuten op Tom uit te lopen en daarmee het roze om zijn schouders te krijgen. Of daar in de zaterdagse etappe, ook een lastige bergrit, nog verandering in zal komen is de grote vraag. De leider van gisteren Simon Yates werd op 38 minuten gereden! De tijdrit van woensdag had zijn krachten gesloopt. De prijzen liggen aan de meet.

Uit De Mandarijnen; Overleven is immers, ondanks alles, toch steeds weer opnieuw aan je leven beginnen.

Mooi gezegd en het voelt ook heel toepasselijk.

Het wordt weer eens tijd dat we even bijpraten, Tom is uiteindelijk 2e geworden in de Giro en ik ben inmiddels de 70 gepasseerd. Deze mijlpaal heb ik toch maar bereikt. Inmiddels 7 dagen aan de kuur. De eerste puistjes zijn ook al verschenen en een beetje aan de dunne geweest. Dat laatste is na 1 pilletje weer redelijk onder controle. De puistjes worden wel met de dag iets erger, maar nog niet overdreven storend. Vooral op de armen en de borst zit wat uitslag. Mijn verjaardag gisteren op 1 juni is overigens toch niet helemaal zonder slag of stoot voorbij gegaan. Met mijn golfclubje op donderdag op Bergvliet werd er uitgebreid aandacht aan besteed. Iedereen was blij dat ik weer van de partij was. Toch leuk. Vrijdag op de dag zelf bij Abel, een restaurant in Poortugaal met wederzijdse familie koffie met gebak en daarna nog een drankje en een klein hapje, hoewel zwager Kees de broodjes met een kop soep wel had gemist! Was heel erg gezellig, maar met al dat praten toch ook wel vermoeiend. Twee vermoeiende dagen achter elkaar dus, maar wel goed dat dit allemaal weer kan en een beetje normaal doorgaat. Vandaag ook voor het eerst weer naar de tennisbaan geweest. Van spelen zal voorlopig toch nog wel niets komen, maar ik heb alvast mijn gezicht laten zien.

Tennis is momenteel in. Roland Garros is al weer een week bezig. We kijken veel. Vanmiddag Kiki Bertens tegen Kerber zal wel spannend worden.

Het lijkt er soms op dat zich weer een beetje een normaal leven aan het ontwikkelen is. De eerste grote klap van het vreselijke nieuws lijkt een beetje verwerkt en het goede nieuws dat met de meest succesvolle therapie een aanvang kon worden gemaakt geeft de burger ook weer nieuwe moed. Er hoeft echter maar weer "dit" te gebeuren of het beetje normale leven staat weer helemaal op zijn kop. Maar ja, voorlopig doen we het hier maar mee en blijven positief hopen op een goed resultaat van deze kuur. Ik voel me ook redelijk goed en beetje bij beetje komt er ook weer wat meer energie in het lichaam. Kortom, hoop doet leven! Soms merk je zelfs dat je alweer een beetje overmoedig begint te worden in je uitlatingen. Zelf vind ik wel dat ik daarin toch wel wat voorzichtiger mag zijn.

Riet had het zondagmorgen bij het ontbijt weer even te kwaad. Ik wil vanavond gekookte in plaats van gebakken witlof en dat zijn nu net de dingen, het gaat helemaal nergens over, maar waar Riet dan helemaal door van slag kan raken. Een kwartiertje later heeft ze daar dan weer verschrikkelijk spijt van. Maar ja zo gaan die dingen. Verder is ze fantastisch! Zelf was ik er toch een beetje verdrietig van.

De opiniebijlage van de Volkskrant ging hoofdzakelijk over diversiteit. De een worstelt ermee, maar vindt het op zich een verrijking, onderzoek heeft aangetoond dat divers samengestelde groepen beter presteren. Een bladzijde verder in dezelfde krant wordt deze illusie met de grond gelijk gemaakt. Meer diversiteit brengt minder sociale samenhang, het betekent meer terugtrekking in eigen kring. Het is ook minder veiligheid, de feitelijke criminaliteit neemt toe door minder sociale controle. Ook de extra economische groei waar vaak mee wordt geschermd blijkt een fabeltje. Diversiteit versplintert de samenleving. Conclusie; diversiteit op de werkvloer leidt tot betere prestaties, diversiteit in de samenleving leidt tot versnippering en

achteruitgang. Op micro niveau lukt het ons wel om samen door één deur te gaan, op macro niveau kunnen we het geen van allen opbrengen, dan gaan de groepsidentiteiten een dominante rol spelen en trekt iedereen zich terug in zijn eigen gelijk met alle negatieve gevolgen voor de samenleving als geheel.

Heel lastig om deze twee vormen van diversiteit met elkaar in overeenstemming te krijgen.

Weer een paar bladzijden verder vroeg dezelfde krant zich af of de redactie van een krant een afspiegeling moest zijn van de samenleving. Is diversiteit noodzakelijk om objectief de samenleving te kunnen verslaan?

Landelijk is 20% van de bevolking van vreemde afkomst, in de grote steden is dit zelfs zo'n 50%. Bij de Volkskrant is dit percentage 4,4%. Op zich toch een ontvullend cijfer, zeker voor de Volkskrant. Het doet me een beetje denken aan Jean-Jacques Rousseau, die schitterende boeken over opvoeding en pedagogiek heeft geschreven, maar die het opvoeden van zijn eigen kinderen maar uitbesteedde.

Het tekent ook wel een beetje de staat van het land. De politieke en intellectuele elite omarmde de multiculturele samenleving, zonder ook maar het geringste besef van wat dit voor samenleving op zou gaan leveren. Vanuit de overtuiging dat alles vanzelf wel goed zou komen. De realiteit blijkt weerbarstiger. Een samenleving zonder gemeenschappelijke identiteit blijkt lastiger te handelen dan werd verondersteld. En nu nog een gemeenschappelijke identiteit ontwikkelen zal decennia duren, als het er ooit nog van komt en teruggrijpen op de identiteit van toen, daarvoor is het nu te laat, maar dat besef is nog lang niet bij iedereen ingedaald.

Ik denk dat de opiniebijlage van de Volkskrant dit weekend, zonder het zichzelf bewust te zijn, een zorgelijk beeld van de nederlandse samenleving heeft geschetst. De eens verzuilde samenleving was er niets bij!

Kiki heeft overigens weer eens onnodig door eigen falen verloren.

In Rotterdam staat mogelijk de vorming van een nieuw college voor de deur. VVD, Groen Links, D'66, CDA, PvdA en CU/SGP, 6 partijen moeten het gaan doen en houden de grootste partij in Rotterdam, Leefbaar, op die manier buiten het college. Met een meerderheid van 1 zetel is dit wel een wankel compromis. Een verbond van de oude politiek, precies waar dit land eigenlijk geen behoefte meer aan heeft. Leefbaar mag niet meedoen omdat ze een alliantie met Thierry Baudet hadden gesloten en Denk mag niet meedoen omdat ze de PvdA te gronde hebben gericht. De PvdA in Rotterdam wordt overigens geleid door de middelste dochter van mijn oud compagnon. Ik moet zeggen dat ik dat meisje niet meer terugkende. Ik wist niet dat zij zo fanatiek kon zijn. Een fanatisme dat mij vaak juist zo ergert aan de politiek. Het leidt ook maar zelden tot een betere samenleving. We gaan vanmiddag maar weer een balletje slaan op de golfbaan. Dat leidt weliswaar ook niet tot een betere samenleving, maar ik voel me daar zelf wel beter bij, ook niet onbelangrijk in deze bijzondere tijden.

We zijn inmiddels weer een weekendje verder, Simona Halep heeft zojuist de damesenkelfinale op Roland Garros gewonnen. Omdat er verder over de ontwikkeling van mijn gezondheid niet veel nieuws valt te melden gaan we maar door waar we vorige week gebleven waren.

De multiculturele samenleving komt dus ook deze zaterdag weer uitgebreid in de kranten aan de orde. Twee zaken die spelen, ten eerste het feit dat de moslims in Nederland geloviger zijn geworden, volgens links uiteraard aan Wilders c.s. te wijten. Ten tweede de provocerende varkensvlees barbecue die Pediga in Rotterdam wilde houden en waarvoor door de burgemeester toestemming was verleend. Denk, de nieuwe Wilders voor de moslims, sprak daar uiteraard schande van. Dat de burgemeester met een bijzonder gefundeerd oordeel tot zijn uitspraak was gekomen deed daar verder niets aan af. Aboutaleb houdt zich keurig aan de regels van de nederlandse rechtstaat en Kuzu van Denk legt hem langs de islamitische meetlat en brandt hem tot de grond toe af. Dat de demonstratie van Pediga ronduit onsmakelijk is, daarover kunnen we kort zijn.

Dat de reactie van Kuzu in feite nog erger is zal velen ontgaan. Maar Kuzu scoort, de moslims worden steeds vromer, en links weet dat het aan Wilders ligt.

Ik denk daar genuanceerder over. In mijn optiek is de door links in het verleden gekoesterde wensdroom van de multiculturele samenleving, zonder ervoor te zorgen dat deze wens op voldoende draagvlak binnen de Nederlandse samenleving kon rekenen, en zonder goed aan te geven wat daar onder verstaan moest worden, de grootste oorzaak van de ontsporing. Veel (links) publieksgeld is gaan zitten in het promoten van die droom, gescheiden zwemmen voor vrouwen werd gesubsidieerd, aan de "Stadsvernieuwing als (multi)culturele activiteit" werd veel geld en aandacht geschonken, op recepties werd geen alcohol meer geschonken en de bitterbal werd ook langzaam maar zeker afgeschaft. De ene multiculturele subsidie na de andere werd uitgevonden. Die houding van Nederland beviel de allochtoon wel, alleen dacht een groot deel van Nederland daar anders over en dat beviel de allochtoon weer niet. En het resultaat na al die jaren, de moslims trekken zich terug in hun eigen gemeenschap en de haat tegen de nederlandse samenleving onder de inwoners met een migranten achtergrond is groter dan ooit. In Amerika is de migrant er trots op om Amerikaans staatsburger te zijn, terwijl daar toch zeker net zo hard wordt gediscrimineerd. Toch vreemd.

Van de denkbeelden uit de Verlichting ben ik altijd een groot fan geweest. De denkbeelden van de Islam staan daar hoe je het ook went of keert haaks op. Links heeft met haar omarming van de multiculturele samenleving de Verlichting om zeep geholpen en het ergste is, het komt niet meer goed. Het is als een cumulus respons keten, wat je ook doet, het maakt niet uit, het proces van ont-Verlichting gaat onverdroten door.

Als ik de laatste bladzijden zo terug lees, vind ik het zelf ook klinken als een rechts reactionair geluid, toch sta ik er volledig achter. Het is de spagaat waar niet alleen ik in zit, maar waar in feite de hele samenleving mee worstelt.

Nadal wint voor de elfde keer de herenenkelfinale op Roland Garros.

Karl Marx vond religie opium voor het volk. Naar mijn bescheiden mening is religie de pest voor het volk. Je weet dat het niet goed voor je is, hoewel dat ook vaak wordt betwijfeld, maar je komt er maar niet vanaf.

Voor kanker geldt bijna hetzelfde, om het daar ook maar weer eens over te hebben. Ik zit nu in de derde week van mijn pillenkuur. De bijverschijnselen vallen mee. Wel wat jeugdpuistjes op armen benen en bovenlichaam, ook wat jeuk onder het hoofdhaar, verder af en toe wat diaree en een wat droge neus. Er valt mee te leven! Wel treedt langzaam maar zeker de spanning weer een beetje de kop op. Gaat het medicijn werken of niet. Dit is toch van cruciaal belang nietwaar. Maar ja, dat is toch nog wel eventjes in spanning zitten.

Riet heeft het onverminderd lastig, vooral in de ochtend, dan is de duizeligheid het ergst. Laat op de avond is ze ook meestal punt af. We proberen ons er samen dapper doorheen te slaan. En dan denk je ook wel dat die klote multiculturele samenleving je aan je reet kan roesten. Theoretie first!

Kreeg gisteren, woensdag 13 juni van Max Pam in de Volkskrant bijval voor mijn Pegida standpunt, waarbij ik het zonder meer eens was met het optreden van de Rotterdamse burgemeester. Max Pam verwoordt het alleen een beetje eloquenter. Hulde aan Max die het artikel afslot met de opmerking dat Aboutaleb een held was. Top! De meest misselijkmakende meningen moeten kunnen worden verkondigd alleen op die manier wordt gegarandeerd dat voor iedereen de vrijheid van meningsuiting in stand blijft. Achteraf kan het oordeel van de rechter worden gevraagd. Het invoeren van een meningenpolitie is de opmaat voor het invoeren van een politiestaat. De democratische rechtstaat is per definitie volledig afhankelijk van een onbetwiste ongecensureerde vrije meningsuiting.

Ik heb al eens eerder gezegd, de vrijheid van meningsuiting garandeert de vrijheid van godsdienst. De vrijheid van godsdienst garandeert op geen enkele manier de vrijheid van meningsuiting. Het wordt daarom tijd om de vrijheid van godsdienst af te schaffen, deze

bestaat immers al bij de vrijheid van meningsuiting.

En nu we het toch over meningsuiting hebben, boeken zijn dat bij uitstek. Nu wil het geval dat ik van mijn familie voor mijn verjaardag een eReader cadeau heb gekregen en vandaag komt Mieke, de vriendin van mijn zus Gemma mij helpen met installeren. Dat is overigens vlotjes verlopen, omdat ikzelf al het een en ander had voorbereid. Maar bij het afrekenen bij Bol.com ging het toch mis. Mijn cadeaukaarten ter waarde van 50 euro bleken niet te verzilveren. De codes werden niet geaccepteerd, toch jammer bij een cadeau. Je wilt het uitpakken en er blijkt niks in te zitten. Kun je zelf weer achter je eigen cadeau aan. Geen reclame! Mijn eerste boek staat overigens nu wel op de eReader. Ik geloof dat er wel 500 boeken in opgeslagen kunnen worden, dat is denk ik al meer dan dat ik in mijn boekenkast heb staan. Dus nog even flink doorlezen! Toch weer een mooie uitvinding.

Binnenkort gaan de Turken in Nederland weer massaal op Erdogan stemmen. In de Volkskrant van 15 juni vertelt de voorzitter van de Turkse schrijversbond hoe slecht het in Turkije met de vrijheid van meningsuiting is gesteld. Iedere schrijver doet aan zelfcensuur. Dat beleid wordt door vrijwel alle Turken in Nederland met applaus begeleid. Kuzu is dus niet de enige om wie we ons zorgen moeten maken.

Het is natuurlijk ook nog maar sinds kort dat wij een democratische rechtstaat zijn met haar fundament in de Verlichting. De tijd van de Inquisitie ligt nog niet eens zover achter ons. Met harde hand werd het katholicisme uitgedragen. Een zekere paralel met de Sharia en de Islam is zeker te trekken, weliswaar in het ene land fanatieker dan in het andere land, maar het mag duidelijk zijn dat er hier voor de “Verlichting” nog veel werk aan de winkel is.

Blijft overigens wel de vraag, als de meerderheid van het volk wil dat de Sharia als wet moet worden ingevoerd is dat dan democratie?

Het WK voetbal in Rusland, ook zo'n lekkere democratie, is begonnen

5-0 voor Rusland tegen Saoedi Arabië, ook zo'n lekkere democratie. Donald Trump van Amerika, ook zo'n lekkere democratie, schudt de hand van Kim Jong-un van Noord Korea, ook zo'n lekkere democratie en Vladimir Poetin zit glunderend op het ere terras naar "zijn" WK te kijken en de meerderheid van het Russische volk is trots op zijn leider. Vanavond Morokko, zeg maar klein Nederland, tegen Iran. Dat kan toch allemaal alleen maar bij voetbal. Mooi toch!

Vandaag 20 juni gaan we weer op controle naar de longarts om de stand van zaken ten aanzien van de therapie door te nemen. Hoe zal zijn reactie zijn? Het maakt toch altijd wat nerveus zo'n bezoek. Ben erg benieuwd naar zijn reactie met name of we met de therapie door kunnen. Zodra ik terug ben meld ik me wel weer.

We hebben 1 uurtje in de wachtkamer gezeten, maar stonden bij de longarts weer snel buiten. Doorgaan met de medicatie en omdat de huiduitslag toch aanzienlijk werd gevonden kregen we er nog maar een antibioticakuurtje bij. Ik onderga het allemaal maar gelaten. Over 3 weken onder de CTscan. Het blijven spannende weken!

Ik was het ziekenhuis nog niet uit of ik had een nieuwe opdrachtgever aan de lijn. Ik heb hem maar doorverwezen naar Arjan, mijn partner van de laatste 6 jaar, hij heeft er wel oren naar en ik stel mijn archief wel ter beschikking.

Marokko kan overigens na twee keer verlies op het WK alweer naar huis. Ronaldo, die ook al een hattrick tegen Spanje scoorde maakte tegen Marokko in de 4e minuut het winnende doelpunt.

En op 26 juni 2018 heeft Rotterdam eindelijk een nieuw college. 6 partijen zijn er nodig om een meerderheid van 1 zetel te behalen. Een college dat kan steunen op 27 raadszetels. Eén zieke en het is afgelopen met de nieuwe energie voor Rotterdam. Er zijn wel 10 wethouders voor nodig om dit waar te maken, 4 meer dan in het vorige college het geval was. De voorman van de PvdA heeft de belangrijke portefeuille van economie en toerisme. Armoede en schuldsanering wordt beleefd aan CH/SGP overgelaten. Hoezo de weg kwijt!

Carrie, een bekend Rotterdams columnist schreef al dat dit tering college wat haar betreft kon oprotten met zijn 10 wethouders. En gelijk heeft ze. Het nieuwe college wil graag met de oppositie gaan samenwerken, zou ik ook zeggen met één zeteltje meerderheid, maar ik kan niets bedenken waarom een in de onderhandelingen volledig genegeerde oppositie nu ineens de behoefte zal gaan krijgen om dit rariteitenkabinet één dag langer in stand te houden dan noodzakelijk is.

Is in Rotterdam de euforie onder de zes coalitiepartijen groot, in Amsterdam wordt met een aanslag op de Telegraaf een bom gelegd onder de vrijheid van meningsuiting. Het begint vandaag welliswaar met een knullige aanslag met een busje dat het pand in wordt gereden en vervolgens wordt aangestoken, maar dit is het begin. Dag één dus van de aanslagen. Amsterdam heeft het dus moeilijk, terwijl het kiezen van een nieuwe burgemeester ook al niet van een leien dakje gaat, zoals blijkt uit gelekte vertrouwelijke stukken van de vertrouwenscommissie. Mijn grote vriendin Femke Halsema roept toch ook veel weerstand op.

Dezelfde dag ben ik mijn cadeau van mijn golfclubje gaan kopen bij Bax Music. Een nieuwe versterker voor mijn gitaar en een krukje, want dat staan spelen is niet al te best voor mijn artrose aan de voeten. Het geluid is inderdaad vele malen beter, nu mijn spel nog. Ik denk eraan om toch maar weer les te nemen. Direct na de longkanker diagnose ben ik ermee gestopt. Nu heb ik er wel weer zin in.

Vandaag, een dag later, naar de tandarts geweest, er moest een gaatje worden gevuld in mijn linker verstandskies onder. Al die dingen gaan ook gewoon door.

Daarna lekker gaan golfen. Nu mijn handicap de laatste paar jaar iets is gezakt van 18 naar 22 gaat het spelen gaandeweg ook weer wat beter. De druk is duidelijk minder, ook al gaat het eigenlijk nergens over. Zo zie je dat jezelf een beetje in de maling nemen duidelijk invloed heeft op je uiteindelijke prestatie. Na afloop op een te warm terras nog wat zitten drinken en dan mis je wel dat lekkere gevoel van vroeger, toen je nog ongestoord lekker wat biertjes of glazen witte wijn

achterover kon slaan en daarna nog een paar slibtongetjes kon nuttigen op een heerlijk zonovergoten terras.

Nu is alcohol slecht bij de medicijnen, zonlicht mag ook niet en uit eten met een dunne poep dreiging, daar kijk je op dit moment ook niet direct naar uit. En Fred, die dan lekker aan de biertjes zit weet dan na afloop aan Riet te melden dat hij mij toch wel een beetje down vond. Dat moet hij dus nodig aan Riet zeggen, die is daar dan ook weer een dag mee van slag. Een dag eerder vond Rob, van het nieuwe gitaarversterkerscadeau nog, dat ik zo goed met de situatie omging!

Mensen moet je niet al te veel mee omgaan. Een blinde darm ontsteking kan iedereen nog wel handelen, maar kanker, dan ben je toch gelijk besmet en lig je onder een vergrootglas; hij is toch wel stilletjes, hij is toch wel flink afgefallen, toch wel goed dat hij nog gewoon gaat golfen, en ga zo maar door. Bovendien gaat het nieuws over je ziekte als een lopend vuurtjes door je 1e, 2e en 3e graads kennissenkring en iedereen is ontzettend geschrokken en leeft heel erg met je mee.

Het enige dat voor mij telt, slaat de therapie aan of niet.

Daarna kunnen we de voorlopige balans opmaken, niet eerder en niet later. Dus nog een kleine 3 weekjes in spanning afwachten.

Overigens zit ik toch ook wel een beetje te tobben met de bijwerkingen. Op een aantal plekken flink wat huiduitslag, waarvoor de longarts een antibioticakuur heeft voorgeschreven. Daarnaast wat opspelende darmen met af en toe wat dunne poep tot gevolg.

Ben hevig aan het twijfelen over die antibiotica. Na een week er dus nog niet aan begonnen. Huiduitslag wordt weliswaar niet erger, maar gaat ook nog niet vanzelf weg. Wat is wijsheid. Want deze nieuwe kuur kan de dunne poep weer verergeren.

We, Riet en ik hebben maar besloten om hierover de huisarts te raadplegen. Deze komt morgen. Waarschijnlijk zal hij adviseren om het toch te doen. Dan moet het maar.

Vandaag ook nog mijn nieuwe gitaarkruk, wat eigenlijk een drummerskruk is in hoogte aangepast. De tussenbuis, waarmee je de hoogte kan verstellen vervangen door een dertig centimeter langere

buis, dat zit nu een stuk hoger er veel plezieriger. Het is een soort half staan half zitten geworden. De nieuwe versterker klinkt aanmerkelijk beter dan de vorige, hij staat nu ook op een andere plek, waardoor ikzelf ook beter hoor wat ik speel. Dat was toch even wennen, er moet nog veel geoefend worden. Ik heb maandag zelfs weer een proefles van een gitaarleraar aan huis. Een leuke jonge meid, die pas is afgestudeerd aan het conservatorium. Kortom er worden ook weer nieuwe plannen gemaakt en zelf vind ik dat het met mijn down periodes wel meevalt. Voor vrolijkheid is volgens mij geen aanleiding, maar van het grote tobben heb ik, althans volgens mijzelf, toch echt geen last. Als ik al ergens last van heb zijn het vaak de anderen die met een bedrukt gezicht vragen hoe het gaat of juist joviaal zeggen dat ik het vol moet houden en ga zo maar door. Voor mij geldt; laat me maar met rust, dan hoeft ik me ook nergens aan te storen.

Vanavond de laatste poulewedstrijden voor het WK voetbal.

Alle grote landen zijn zo een beetje door, op één echte uitschieter na. Duitsland is naar huis. In Rusland kunnen ze nog steeds geen potten breken. Bij de laatste 16 zitten: Rusland, Uruguay, Spanje, Portugal, Frankrijk, Denemarken, Kroatië, Argentinië, Brazilië, Zwitserland, Zweden, Mexico, Engeland, België en Japan of Senegal of Colombia (2 van de 3). Alle kleinere landen hebben de poulefase niet overleefd. Zweden is wat mij betreft de grootste verrassing tot nu toe. Ik had niet gedacht dat zij de poulefase door zouden komen. Een echte topfavoriet zie ik er niet bij zitten. Er zijn zomaar een stuk of 8 kanshebbers. Na de poulefase wordt het aantal wedstrijden uiteraard een stuk minder, maar gelukkig gaat dit weekend Wimbledon weer van start en het weekend erop de Tour de France. Ook weer iets om naar uit te kijken.

Zelf heb ik altijd graag willen geloven dat je lichaam een zelfregulerend systeem is. Het herstelt zichzelf van tegenslagen, maar niets is minder waar, daar ben ik langzaam maar zeker achter gekomen. Zeker in onze westerse cultuur wordt het zelfregulerend vermogen volledig genegeerd. Met de botte bijl wordt ingehakt op systemen die het laten afweten en niet zonder succes, we worden ouder dan ooit.

Toch zie je nu ook dat in Nederland een tegenbeweging begint te ontstaan. Steeds meer wordt gereageerd tegen onnodig pillengebruik, wordt een gezonde levensstijl gepropageerd, met gezond eten en voldoende beweging, toegespitst op de individuele behoefte van de klant. Een goede ontwikkeling.

Ingrid vierde haar verjaardag. 1 juli, prachtig weer, leuke locatie, min of meer bij mensen aan huis, vrijstaand met grote wilde tuin. Het geheel oogde ook wel een beetje rommelig, maar niet ongezellig. Thais eten, niet mijn favoriet en nu al helemaal niet, dus alleen maar even mee borrelen. Maar ja, borrelen doe ik ook al even niet. Alcohol en afatinib zijn geen vrienden, dus dat laten we dan maar even. Ik ben er dus wel, maar eigenlijk niet. Dit soort gezelligheid is alleen maar leuk met een glas bier of wijn in je hand. Ik kan er op zich best tegen dat mensen in mijn omgeving een drankje drinken, maar verwacht van mij geen ouderwetse vrolijkheid terug. Ik zei vroeger altijd al dat ik een hekel had aan gezelligheid, maar nu geldt dat nog in heviger mate.

Inmiddels zijn Argentinië, Spanje, Portugal en Denemarken naar huis. Geen Messi, Iniesta en Ronaldo meer op dit WK, in hun eentje redde ze het niet. Bovendien beginnen ze langzaam maar zeker tot de vergane glorie te behoren. Max ging overigens wel goed vandaag, hij won zijn eerste race van dit seizoen en staat nu op 4 overwinningen totaal. De laatste drie races, derde, tweede en eerste. Het gaat de goede kant op.

Afgelopen vrijdag is overigens de huisarts op mijn verzoek weer eens langs geweest. De bijwerkingen, met name de huiduitslag werd een puntje van zorg waar ik graag even met hem over wilde praten. Het heeft zeker geholpen, al heb ik er nu weer een aantal medicamenten bij. Ik moet toch maar aan de antibiotica beginnen, helaas, en voor mond neus en oog heb ik diverse zalfjes en gels voorgeschreven gekregen. De huiduitslag wordt gelukkig niet erger. Ik hoop dat ik daar het ergste mee achter de rug heb. Als nu ook nog krampen en dunne

poep onder controle komen, dan zijn we weer een eind op de goede weg. De krampen kunnen echt zo hinderlijk zijn dat het normaal lopen soms in de weg zit. Om over de liesbreuk maar niet te spreken. Maar het gaat redelijk, dat zeg ik ook steeds tegen iedereen en op zich is dat ook wel zo. Conditioneel kan nog steeds beter, daar ga ik woensdag met mijn bevriende fysiotherapeut over spreken in de hoop dat we dat op het oude niveau kunnen krijgen. Vanmiddag naar de cardioloog en vanavond mijn proefgitaarles, ben benieuwd.

Het werd een lekker middagje. Ik dacht, ik ga op de fiets naar het Maasstad Ziekenhuis. Moest wel even mijn achterband oppompen. Was er net mee klaar begon de band leeg te lopen. Bleek het ventiel-slangetje gesprongen. Ik zoeken naar een nieuw slangetje. Dat had ik overigens snel gevonden, maar bij dat zoeken stuitte ik op een ander ventiel zonder slangetje. Ik denk, die ga ik proberen. Ventiel erin gedraaid en band wederom helemaal opgepompt, een hele inspanning met dat warme weer. Was ik er net mee klaar begint de band weer helemaal leeg te lopen. Dus toch maar een nieuw ventiel-slangetje op het ventiel geplaatst. Het nieuwe ventiel-slangetje zelf was volgens mij meer poreus dan levend, maar het hield en de band kon weer opgepompt, voor de derde keer inmiddels. Wonder boven wonder bleef de band hard. Ik vol trots naar Riet, maar die vond het met dit warme weer helemaal niet verstandig om op de fiets te gaan. Veel beter met de tram. Goede raad is duur, dus ik met de tram. Eerst nog even een kilometertje lopen, maar dan heb je ook wat. Heb ik daar drie kwartie op de tram zitten wachten. Helemaal op hete kolen, want ik moest uiteraard op tijd in het ziekenhuis zijn. Uiteindelijk de bus genomen. Daar moest ik nog een sprintje voor trekken. Min of meer over mijn toeren kom ik het ziekenhuis binnen en wat nooit gebeurt, ik werd direct geholpen bij de ECG afdeling. Nog nauwelijks bekomen en in min of meer overspannen toestand werd de ECG afgenomen. Bloeddruk viel nog mee, maar hartslag was te hoog. Tot overmaat van ramp bleek mijn eigen cardioloog niet aanwezig en werd ik door een vervanger geholpen. Deze was snel met mij klaar. Medicatie werd op

basis van deze dubieuze ECG aangepast en daarmee was de kous af. Ik stribbelde nog even tegen en heb het ventielslangetje, drie kwartier wachten op de tram en direct worden geholpen bij de ECG nog opgeworpen, maar het maakte weinig indruk. Bedroefd over zo weinig empathie heb ik de tram naar huis maar weer genomen. Deze kwam gelukkig snel aanzetten. Riet was blij dat alles in orde was.

Stipt om kwart over zeven kwam mijn nieuwe gitaarlerares zich in een superzomerse outfit voor de proefles melden. De kennismaking beviel uitstekend. Een leuke vlotte meid, die wist waar ze het over had en die met alle plezier aan mijn muzikale wensen wilde voldoen. Na de vakantie willen we de draad op gaan pakken. Lekker gitaarles aan huis. Ik kijk er nu al naar uit.

De volgende ochtend had ik een afspraak met drie oud medewerkers, Arjan, Pepijn en Marnix. Nu ik ben gestopt zie ik hen ook niet meer zo vaak, maar ik vond het plezierig om ze toch even te zien en ze zo op de hoogte te stellen van mijn fysieke gesteldheid. Het werd een genoeglijk samenzijn. Ook zij waren geweldig geschrokken, maar vonden het gesprek gelukkig meevallen en ik zag er niet eens zo slecht uit. Opgewekt namen we afscheid.

7 juli, toch wel een memorabele dag. Vandaag gaan we lekker kreeft eten in Ierseke. Voor het eerst weer eens buiten de deur. Ben ook wel benieuwd hoe het met de buikkampen gesteld zal zijn. Henk, mijn zwager trakteert, Chol, zijn vrouw mag uiteraard ook mee en broer Sjef en Mieke zijn ook van de partij. Ik moet zeggen we hebben voortreffelijk gegeten, Nolet deed zijn naam alle eer aan. Zelfs nog een wijntje gedronken, ook zo'n beetje voor het eerst. En gelukkig bleven de krampen uit. Al met al toch een paar leuke dagen. Gisteren met Riet en André, van de golfclub, een balletje geslagen op Crayestein in Dordt. Ik begon gelijk goed met een birdie. Daarna werd het ietsje minder, maar uiteindelijk keurig netjes mijn handicap gelopen. 's Avonds België met 2-1 van Brazilië zien winnen. Bij onze zuiderburen begint de WK koorts aardig op te lopen. Zelfs "onze" Jan Mulder

heeft zich tot Belg getransformeerd. Vuile overloper! En ook "ons" Kiki heeft een daverende overwinning geboekt op Wimbledon, alwaar ze in 3 sets van Venus Williams wist te winnen. Venus is weliswaar in de nadagen van haar carrière, maar wist vorig jaar toch nog de finale te halen. Met Kiki gaat het de goede kant op. Hopenlijk met mij ook, maar op die uitslag moeten we nog een klein weekje wachten.

Vanmorgen na het ontbijt had Riet het weer wat te kwaad met zichzelf. Het leven is er voor haar ook niet gemakkelijker op geworden en de kwaaltjes, kwalen die zij heeft, worden dan ook extra uitvergroot. Met name de duizeligheid en vergeetachtigheid zijn de laatste tijd wat verergerd. We hebben gisteren heel gezellig in Ierseke geluncht en dan kan ze niet meer op Ierseke komen. En zo doen zich wel meer van dat soort voorvalletjes voor. Ze weet echter nog precies uit te leggen waar in de Jumbo het soepvlees te vinden is, dus het valt wel mee. We slaan ons er wel doorheen zeg ik dan ook maar tegen haar. Het is natuurlijk wel een feit dat het tot dan redelijk onbezorgde leventje er voor ons wel op lijkt te zitten. Wat de scan dinsdag ook oplevert, we moeten er nu wel harder voor werken. Maar zoals Riet ook al vaker heeft gezegd, we houden wel weer heel veel van elkaar. Dat is toch mooi meegenomen.

De kranten staan er de laatste tijd weer vol van. Vergroening, verduurzaming van de stad. Rotterdam doet daar driftig aan mee. Zeker nadat de "kleintjes" het heft in handen hebben genomen. Wellicht is dat nog een van de weinige positieve aspecten aan deze coup. Op zich wel apart dat het dichtdraaien van de gaskraan in Groningen het vergroenen van de stad - en dan bedoel ik niet alleen meer gras, bomen en struiken, maar ook groene stroom, warmtepomp, zonnepanelen enz - in een stroomversnelling doet geraken. Zelf pleit ik er al jaren voor om Rotterdam-Zuid als organisch stadsdeel een voorbeeldrol te laten vervullen bij het vergroenen van de stad. Onder de noemer "Lommerrijk Zuid" heb ik dit thema bij velen in Rotterdam onder de aandacht gebracht, overigens zonder zichtbaar resultaat.

Zuid is immers als boerenrij bij uitstek geschikt om bij de moderne vergroening het voortouw te nemen. Het zou prima passen binnen het Nationaal Programma Rotterdam Zuid, kortweg NPRZ dat nu onder leiding van Marco Pastors met de thema's scholing, wonen en werk Zuid op een hoger plan probeert te tillen. Voor de hand liggende thema's, die echter tot weinig verbeelding aanleiding geven. Urban by Nature in een onvervalst Rotterdams jasje zou dat wel kunnen, de groene verbeelding aan de macht. Een universeel thema, dat de multiculturele verkramping overstijgt en waarmee je jezelf wereldwijd op de kaart kunt zetten. De Rotterdamse burgemeester stelt terecht dat de Botlek met al zijn fossiele brandstoffen wel eens het nieuwe Groningen zou kunnen worden. Mijn stadsbeeld van Rotterdam, vastgelegd in de brochure "Theo Verstralen © 40 jaar architect" zou daar een prima startpunt voor kunnen zijn. Het zou mooi zijn als dat droombeeld nog eens in vervulling zou mogen gaan. Een mooi begin zou ook alvast zijn om op Zuid een Organische Hogeschool te stichting die als aanjager voor de vergroening van Zuid zal functioneren. Leerstoelen voor Urban by Nature, City Farming, Energietransitie, Verduurzaming en Vergroening. Prachtig toch!

Zojuist terug van de CT-scan. Bloedprikken om tien over acht, daarna naar Radiologie waar ik om kwart voor negen werd geholpen. Om negen uur stond ik weer buiten. Nu nog een paar spannende dagen wachten op de uitslag die ik vrijdag de 13e te horen krijg. Ik moet zeggen, ik heb geen flauw idee. Door de bijwerkingen heb je toch geen goed zicht op alle mogelijke positieve ontwikkelingen die het gevolg zijn van de medicatie. Zelf heb ik wel het gevoel dat ik langzaam maar zeker iets vooruitga en ik voel me redelijk. Dat zeg ik ook aan iedereen die vraagt hoe het met me gaat. We kijken ondertussen maar naar Kiki die nu knap in de kwartfinale zit en vanavond naar de Belgen die het op moeten nemen tegen de Fransen voor een plek in de finale van het WK. Sport kijken is zo wie zo leuk en bovendien toch ook een goede afleiding, hetzelfde geldt voor het zelf sporten. Vanmiddag weer golfen en morgen voor het eerst met mijn fysiotherapeut een uurtje de sportschool in om aan de conditie te gaan werken.

Voor mijn opspelende liesbreuk heb ik inmiddels een breukband aangeschaft die de verdikking een beetje onder controle moet zien te houden. Het lijkt wel een soort kuisheidsgordel. Lijdzaam worden al dit soort ongemakken ondergaan. Het lichaam wordt langzaam maar zeker een speelbal van zichzelf. Overigens zat ik na afloop van de scan in de hal van het ziekenhuis op Riet te wachten die mij weer op kwam halen. Soms zie je dan mensen langskomen waarbij je dan denk wat ben ik gelukkig dat ik dat niet heb. Het is een schale troost, maar het kan inderdaad altijd nog veel erger. Ik moest nog wel lachen om een Turkse vrouw, gekleed uit de tijd van de gastarbeiders, die een schoudertas droeg met daarop de tekst I love design.

Vandaag, 12 juli 2018 heeft de verdere onttakeling van het Toverstralen imperium zijn beslag gekregen. Mijn professionele printer heeft het pand verlaten. Een bevriende relatie mag er vanaf nu van profiteren. Mijn vrouw is blij want "het bakbeest vulde de bijkeuken". Maar goed nu per 1 juni j.l. de zakelijke bv's definitief zijn geliquideerd is de printer in ieder geval zakelijk gezien overbodig geworden. Zo is er weer een stukje verleden gepasseerd. Het laatste dat ik er nog mee geprint heb zijn de 4 foto's van mijzelf die ook op de voorkant van dit boekje staan. Zij hangen als een soort preview van mijn laatste project nu bij mij in mijn study aan de muur. Drie oude foto's, vanuit de tijd dat geluk nog heel gewoon was en één nieuwe foto van na de nieuwe werkelijkheid. Ik zei vanmorgen nog tegen Riet over de drie oude foto's, dat de man die op die foto's staat voor mij eigenlijk niet meer bestaat. Alsof je naar foto's van iemand anders zit te kijken.

De dag des oordeels is aangebroken, vrijdag de dertiende om elf uur vijf en veertig om precies te zijn heb ik een afspraak met mijn longarts die mij moet gaan mededelen of de medicijnen het gewenste effect hebben. Al een paar dagen levert dit een gevoel van spanning op in huize Verstralen. Bloeddruk en hartslag stijgen navenant. Over een paar uurtjes weten we meer. Toch realiseer je je nu nog nauwelijks dat de uitslag redelijk levensbepalend zal kunnen zijn. Dat besef zal wel komen als het resultaat bekend is. Tot vanmiddag!

Dit bericht heb ik naar familie en vrienden gestuurd:

Dinsdag CT-scan gehad en vanmorgen bij de longarts geweest om het resultaat te bespreken.

Een positief bericht. De medicatie slaat aan.

Tumor is niet verder gegroeid en de nevenverschijnselen zijn afgenomen.

We gaan door met de medicatie.

Het zal duidelijk zijn dat wij hier blij mee zijn. De longarts was zonder meer positief. Wat dit zal gaan betekenen op de langere termijn is nog niet bekend, heb ik ook niet naar gevraagd. Dat komt later wel. We zijn voor nu gepast verheugd met dit resultaat, in de hoop dat het een begin van herstel of in ieder geval tot een langere stabiele periode zal leiden. Van velen ook al leuke meelevende reacties gehad. Ik moet zeggen dat zelfs ik wat emoties niet kon onderdrukken.

En dat wil wat zeggen.

We kunnen nu weer rustig naar de finales van Wimbledon en WK gaan kijken. Kiki heeft het jammer genoeg niet gered en moest in de kwartfinale passen. Hetzelfde gold voor de Belgen ook zij wisten de finale niet te halen. Frankrijk was net een tikje slimmer en spelen nu zondag tegen Kroatië dat met 4,5 miljoen inwoners toch maar mooi alle grote landen achter zich wist te laten. Veel stof zal dit WK niet doen opwaaien of het moet de VAR zijn, voor het eerst is de videoscheidsrechter bij een groot voetbaltoernooi aanwezig geweest, overigens met wisselend succes, maar wel met een voldoende, het mag alleen hier en daar wat worden verbeterd.

We zouden vandaag voor het eerst na het ziekenhuis weer eens met z'n tweetjes uit eten gaan om het goede nieuws van gisteren te vieren. We wilden eigenlijk net de deur uitgaan, Riet had zich zojuist omgekleed, moest ik toch nog even naar het toilet. De scheiterij, dus dat etentje konden we wel op onze buik schrijven. Riet kwaad, meer op de situatie dan op mij, maar het kwam toch zo over dat ik er de schuld van kreeg dat haar een etentje door de neus was geboord. Dat kwam voor mij uiteraard niet leuk over, alsof ik dit allemaal voor de lol doe. Zij ging zich direct met gezicht op onweer weer omkleden.

De stemming zat er vanaf dat moment goed in. Djokovic wint van Nadal en de Belgen stonden met 1-0 voor tegen de Engelsen om de 3e en 4e plaats en in ging met de pest in mijn lijf naar boven, naar mijn kamer een beetje gitaar spelen om weer wat tot rust te komen. De euforie over de aangeslagen medicatie is snel vergeten. We zijn zelf aangeslagen.

Overigens kan ik mij de teleurstelling van Riet best goed voorstellen, maar om mij daar dan zo duidelijk de schuld van te geven vind ik toch wel iets te ver gaan. Haar sorry kwam daarenboven ook erg ongeloofwaardig over. Het leven met een patiënt gaat niet over rozen. Op dit soort momenten voel je je ook echt een patiënt die door zijn vrouw moet worden verzorgd, dat maakt het extra zuur. Ik heb dat trouwens ook als Riet zit te bellen met vrienden of familie en dan over mij of mijn situatie gaat zitten praten. Erg ongemakkelijk voelt dat. Ik vind dat het ze ook eigenlijk niks aangaat. Mijn leed hoeft niet uitgevent te worden. Wel jammer dat het vieren van de blijdschap op een desillusie is uitgelopen. Een grote domper op de feestvreugde. Maar goed, ik ga maar weer eens beneden kijken hoe de vlag erbij hangt.

Laat ik vooropstellen dat we het tot nu toe fijn hebben samen. Het valt voor beiden niet mee om met dit nieuwe fenomeen om te gaan.

Maar gisteravond is het niet herstelt, erger nog vanmorgen liep het helemaal uit de hand. Mijn breuk speelde al gelijk bij het opstaan erg op en deed zeer, waardoor ik direct maar mijn breukband om ben gaan doen. Van dat feit werd ik niet vrolijk en als ik niet vrolijk ben heeft Riet het moeilijk. Dit gekoppeld aan het voorval van gisteren werd het haar allemaal te veel, zo erg zelfs dat ze mijn broer Sjef heeft opgetrommeld voor crisisberaad. Ik moet vrolijker worden en mag niet somberen over mijn gebreken anders houdt Riet het niet vol! Je denkt dat je genoeg hebt aan jezelf, maar zo zit het leven niet in elkaar, zelfs niet als je longkanker hebt met alle bijverschijnselen als huiduitslag en soms de scheiterij, boezemvibratie, artrose aan beide voeten, en een liesbreuk die niet behandeld kan worden omdat je ook longkanker en boezemfibrilatie hebt.....

Ik moet zeggen dat het beraad zelf op zich niet de gewenste oplossing bood, maar alles is inmiddels weer in rustiger vaarwater gekomen. Zo gaat het eigenlijk altijd. Tijd heelt de wonden, althans deze!

Moeder belde ook nog, zij zit met broer Gio in een vakantieoord in Brummen, aangepast aan de hulpbehoevende oudere. Klein Engelenburg heet het, toevallig ging mijn moeder voorheen altijd naar Kasteel Groot Engelenburg dat eveneens in Brummen ligt. De continuïteit is daardoor een beetje gewaarborgd. Het gesprek ging volledig via Gio want mijn moeder verstaat vrijwel niets meer. Uiteraard was ze ook erg blij met het goede bericht van afgelopen vrijdag. Wij zijn die vreugde al weer haast voorbij door alle crisisperikelen. Wel jammer, maar misschien ook wel tekenend. Je bent wel blij maar er blijft toch nog een hoop narigheid hangen. Volledig blij zit er voorlopig nog niet in en dat realiseer je je ondanks de blijdschap waarschijnlijk toch nog al te goed. Het gaat vooralsnog om de levensverlenging van een paar jaar. Desondanks blijf ik koersen op de 75. We gaan het zien. Daarom is de dagelijkse sleur maar het beste, zonder spanning en emotie.

We hebben desalniettemin besloten om er toch maar een paar daagjes op uit te gaan. Moeders en Gio achterna richting Brummen. Wij dan wel in Kasteel Groot Engelenburg. Drie nachtjes en twee keer negen holes golfen op de baan bij het Kasteel. We hebben er beiden veel zin in, er even tussenuit. Voor Riet is het zeker ook nodig. Even geen boodschappen, even niet koken gewoon lekker luieren en lekker eten op een schitterende locatie. We zijn er van aankomende zondag tot en met de woensdag erop.

Djokovic heeft inmiddels verrassend Wimbledon gewonnen en Frankrijk is wereldkampioen, zij versloegen de Kroaten in een niet onaantrekkelijke wedstrijd met 4-2. De Tour hobbelde vandaag over de kasseien naar Roubaix, van de ene valpartij naar de andere. Het was meer komisch dan spannend.

Morgen is het zover, de Tour is inmiddels door de Alpen heen en dat heeft veel spannende étappes opgeleverd en Thomas, Froome en

onze Tom staan op plek 1, 2 en 3 en wij gaan naar Kasteel Groot Engelenburg. We hebben er zin in, er even tussenuit.

We zijn net terug van ons 4 daags uitje. Ik moet zeggen het is ons prima bevallen. Dat moet ook wel in één van de beste hotels van Nederland, maar het was toch zeker wel de vraag of het mij ook dit keer zou bevallen. Hoe zouden mijn darmen reageren, zou ik lekker slapen in een vreemd bed, zou het allemaal niet te vermoeiend worden. Niets van dat alles en dat allemaal bij een temperatuur van zo'n graad of dertig. Veel meer beweging dan elke dag 9 holes in een karretje zat er dus niet in, maar wel heerlijk gegeten, zelfs weer een glaasje wijn erbij. Prima. Samen hebben we het heel fijn gehad. Het is overdreven om te stellen dat we weer hevig verliefd zijn op elkaar, maar de band is zonder meer sterker geworden. Op de golfbaan merk je daar weliswaar niet altijd iets van en misschien maar goed ook. Toch, het heeft ons beiden goedgegaan. Je voelt je gewoon een ander mens. Overigens had ik het daar met Riet gisteren onder de maaltijd nog over, dat ik een compleet ander mens ben geworden. We kwamen erop omdat zij vroeg of ik mijn baard nog van plan was af te scheren. Ik scheer me al een tijdje niet in verband met de huiduitslag, een bijwerking van de medicatie. De gedaanteverandering past wel bij mijn gevoel een compleet ander mens te zijn geworden. Geestelijk en lichamelijk ken ik mezelf ook niet meer terug van een paar jaar geleden. Alles kon ik nog. Liep fluitend 18 holes, was nog te vinden op de tennisbaan, skiede nog, deed bijna alle onderhoud aan het huis zelf, had nog mijn architectenpraktijk, kon nog wel eens een avondje doorzakken en ga zo maar door. Vrijwel niets is er van over.

Kortom in no time een beetje een oude man geworden.

Artrose in de voeten, een liesbreuk en longkanker hebben een ander mens van mij gemaakt. Iedereen denkt er zo over, want je merkt dat de reacties naar jou toe niet meer hetzelfde zijn als vroeger. Openheid heeft ook zo zijn nadelige kanten. Maar niet getreurd, we hebben een heerlijk weekend achter de rug, er valt nog genoeg te genieten. En de discussies over de multiculturele samenleving gaan ondanks de hittegolf onverstoord door. Blok en Özil hebben de

emoties weer flink aangewakkerd. De Amsterdamse elite met mijn grote vriend Geert Mak voorop hebben gelukkig weer een waarschuwend vinger opgestoken naar Nederland en naar de politici in het bijzonder. Wakker geen xenofobie en racisme aan. Het blijft mooi om te zien dat er mensen zijn die het nodig vinden om van hun superieure rechtschapenheid kond te doen.

Uiteraard heeft de zaak Özil rassistische trekjes en uiteraard had Stef Blok die domme uitspraken over multiculturele samenlevingen en in het bijzonder de failed state over Suriname nooit mogen doen.

Maar ja, Özil voetbalt de laatste tijd als een natte krant en met de grote dictator Erdogan op de foto gaan vlak voor het WK is ook een beetje dom en Stef Blok is toch geen racist.

Geert Mak c.s. waarschuwen ons het vuurtje niet aan te wakkeren maar met dit ingezonden stuk doen ze zelf uiteraard niet anders. Alleen omdat zij het goed bedoelen lijkt het gerechtvaardigd, maar is dat ook zo. Ook met de beste bedoelingen worden de grootste rampen veroorzaakt. Wellicht is dat ook de grootste tragedie van ons menselijk bestaan. Alle goede bedoelingen ten spijt lukt het ons niet om een rechtvaardige wereld tot stand te brengen. In die zin zou je de hele wereld wel een failed state kunnen noemen.

Dan maar weer gewoon sport kijken op televisie, de prachtige bergétappes die net achter ons liggen. Froome, die eindelijk onder de druk van de dopingaffaire lijkt te bezwijken. Thomas staat met nog 4 ritten te gaan fier aan kop. Onze Tom tweede op twee minuten. Waarschijnlijk al net teveel om nog aanspraak op het geel in Parijs te kunnen maken. Maar je weet maar nooit, zaterdag de tijdrit, toch dé specialiteit van Dumoulin. We gaan het zien.

Na de toer gaat langzaam maar zeker het clubvoetbal weer beginnen. Ajax maakte gisteren een start met de derde voorronde voor de Champions League. De euforie was al weer groot, traditioneel dé valkuil voor de Amsterdammers. Zondag mag Max in Hongarije voor de winst gaan. Kortom nog een sportief weekeinde.

Na vier heerlijke dagen in Brummen is het een paar dagen later weer zover. Dunne poep. Ik mag me gelukkig prijzen dat het die vier dagen ook heerlijk normaal is gebleven, ondanks het vreemde eten, ondanks de wijn. Waarom het nu weer fout moet gaan blijft toch een raadsel. Tot overmaat van ramp laat Tom Dumoulin op de Col Aubisque nog aardig wat tijd liggen. Het wordt nog spannend of hij morgen in de afsluitende tijdrit zijn tweede plaats wel veilig weet te stellen. De rit zondag is er immers voor spek en bonen.

Over de hittegolf heb ik het helemaal nog niet gehad. Maar het is wel afzien. Alle records worden gebroken. Van de warmste dag tot de warmste nacht. Zelfs 's nachts bleef het warmer dan 24 graden. Vannacht belooft niet veel beter te worden. Zuchtend en steunend komen we de dag door. We hebben de golfbaan dit keer maar laten schieten en dat doen we toch echt niet snel. Gisteren nog heb ik met mijn goede vriend Bram 9 holes gespeeld en dat was nog net te doen. Maar vandaag moesten we passen. Overall is het bloedheet, zelfs in de schaduw. Morgen wordt het gelukkig weer 25 graden en de dagen daarop blijft het kwik onder de 30. Het is nu al 7 weken hoogzomer zonder ook maar een spatje regen. De paar uitzonderingen, die direct zeer heftig zijn, daar gelaten. Merkwaardig genoeg slapen we best goed.

Het duurde vannacht wel even voordat ik in slaap viel, maar daarna toch prima geslapen. Het is nu 11 uur 's ochtends wel een stuk koeler dan gisteren, maar het voelt toch zwoel aan. Echte verkoeling laat toch nog even op zich wachten. Een nieuw verschijnsel deed zich aan het ontbijt voor, ik haalde mijn hand wat door mijn haar en had ineens wat haaruitval. Nog nooit zo gehad. Nu heb ik aardig wat haar dus ik kan wat missen, maar toch. De bijsluiter geeft het echter niet als bijwerking aan. Het zal blijkbaar met het warme weer te maken hebben en ook met veel vaker pet of hoed op. Het geeft wel mooi het ziektebeeld weer. Alles wat je als een beetje afwijkend ervaart relateer je nu aan de kwaal, terwijl je daar vroeger geen last van had. Dat was toen een nieuw pijntje dat vanzelf weer overging en dat deed het ook. Nu overigens ook, maar dat voelt nu alleen anders.

Het vertrouwen in je lichaam komt maar heel langzaam terug. Anderzijds is de schade die is aangericht van een dusdanige omvang dat die vertrouwensbreuk ook nauwelijks te herstellen valt. Er valt met de kwaal te leven, maar het vertrouwen is misschien wel voor altijd verdwenen. Bij Tom Dumoulin zat het wel goed met het vertrouwen. Ondanks het verlies in de laatste bergétappe wist hij met winst in de afluitende tijdrit de prachtige tweede plek in de ronde van Frankrijk 2018 veilig te stellen.

Rodie, een van onze twee poezen was ziek. Grijs is onze andere kat. De poezen gaan bij Riet voor alles. Dus als er eentje ziek is, is Riet ook van slag.

Vandaag, zondag 29 juli de slotdag in Parijs. Riet is nog steeds van slag. Ik moet van haar de bloeddruk opnemen, want die kan gewoon niet goed zijn. Alles was fantastisch, onderdruk, bovendruk, hartslag, het kon niet beter. Omdat de bloeddrukmeter er toch stond heb ik mezelf ook maar gemeten. Alles fout zou je kunnen zeggen. Onderbovendruk te hoog met zo'n 10 punten en hartslag idem. Zij gerust en ik kan weer gaan zitten piekeren. En Rodie eet weer als een dijker, hoewel het beestje wel steeds magerder begint te worden en waarschijnlijk ook niet helemaal gezond meer is. Het begint zo langzamerhand voor iedereen binnen huize Verstralen een wankel bestaan te worden. Alleen onze kat Grijs lijkt zich tot nu toe aan de malaise te kunnen onttrekken. En met de tuin, de grote hobby van Riet, is het eigenlijk ook niet veel beter. Door de droogte hangen alle planten en plantjes op half zeven. Overal verdroogde naalden en bladeren op de grond, het is een groot zootje als ik Riet mag geloven. Ik probeer dat nog een beetje goed te praten met; zo gaat het nu eenmaal met de natuur, maar de tuin is geen natuur, wordt mij dan voor de voeten geworpen. Ik houd vervolgens wijselijk maar mijn mond. Ik heb er toch geen verstand van.

Mijn geest is sterker dan mijn wil. Met deze stelling verdedigde ik mijn golfgedrag. Als ik een foute bal heb geslagen kan ik nog wel eens in meer of mindere mate uit mijn dak gaan. Riet probeert dit al 40 jaar te bestrijden, zonder veel succes. Haar argument is dat iemand met zo'n sterke wil als ik in staat moet zijn om dat gedrag, als hij dat echt wil, uit te bannen. Misschien wil ik het niet echt, ik zou het niet weten, maar het lukt mij niet om het uit te bannen. Mijn verweer vandaag; mijn geest is sterker dan mijn wil. De achterliggende gedachte is daarbij dat ik over mijn wil nog wel iets te zeggen heb, maar mijn geest gaat gewoon geheel zijn eigen gang. En als mijn geest sterker is dan mijn wil gaat het mij dus nooit lukken om hier enige verandering in aan te brengen. Als ik dus een slechte bal sla wil mijn geest maar één ding en dat is dat ik uit mijn dak ga. Of ik dat nu wil of niet. Mijn geest heeft dus invloed op mijn handelen, maar ik heb geen invloed op mijn geest, terwijl mijn geest wel onlosmakelijk met mij verbonden is. Deze theorie - van de koude grond - zet dan wel grote vraagtekens bij de "vrije wil" de wil is weliswaar vrij, maar de geest is sterker en je heb geen invloed op je geest. Maar wat is dan die geest. Over de "vrije" wil kun je zeggen dat je verstandelijke vermogens je in staat stellen om voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen om je vervolgens uit vrije wil je keuze te kunnen laten maken. Daarna kun je daar ook naar gaan handelen. Je doet iets uit vrije wil. Bij die foute golfbal claim ik dus dat ik iets doe omdat mijn geest mij dat opdraagt. Mijn geest draagt mij op uit mijn dak te gaan, of ik nu wil of niet. Je zou kunnen zeggen dat er in dit geval sprake is van een kwade geest. De directe vraag daar achteraan is; bestaat er dan ook een goede geest. Een lastige vraag, omdat ik bij mijzelf daar niet zo snel een voorbeeld van zou kunnen vinden. Als er alleen een kwade geest zou bestaan, dan komen we al snel bij het Christelijk gedachtengoed uit op de duivel. De duivel als de drijvende kracht achter alle kwaad, die wij met onze vrije wil dienen te bestrijden. Het Christendom gaat er van uit dat de wil sterker moet zijn dan het kwaad. Je hebt de vrije wil of je het kwaad toestaat invloed te hebben op je handelen. Ik geloof meer in de onafhankelijke geest, op een andere manier kan ik in ieder geval mijn wangedrag op tennis en golfbaan niet verklaren.

Vanmorgen bij het ontbijt begreep ik ineens waarom ik De Mandarijnen van Simone de Beauvoir indertijd, ik spreek over begin zeventiger jaren, zo'n prachtig boek vond. Een tijdje terug heb ik het nog eens herlezen, maar pas nu weet ik waarom ik het toen zo mooi vond. Het omschreef een manier van leven waar ik bij wilde horen. De linkse avant garde. Deelgenoot zijn van de groep die cultureel en politiek de voorlopers in de samenleving zijn. Voor mijn gevoel had dat indertijd niets te maken met de intellectuele culturele elite waar ik mij later toch min of meer tegen ben gaan afzetten. In feite heb ik mij nooit ergens bij aangesloten. Mijn hele volwassen leven ben ik een onafhankelijke geest gebleven. Commercieel zeker onverstandig, maar intellectueel aantrekkelijk. Spijt zal ik daar nooit over krijgen.

Avant garde stond in mijn optiek voor vernieuwing, loskomen van de bestaande orde, dit in tegenstelling tot de huidige intellectuele culturele elite die met hun superioriteitsgevoel meent de samenleving de les te kunnen lezen, zeg maar de Geert Makken van de grachtengordel. Die "romantische" avant garde bestaat allang niet meer en heeft plaats moeten maken voor de intellectuele culturele elite waar als tegenhanger het populisme uit voort is gekomen. De elite die neerkijkt op het gewone volk dat op haar beurt weer een afkeer heeft van de elite. Tel daarbij de problemen rondom mondialisering, digitalisering, migratie, islamisering en ongetwijfeld vergeet ik er nog een paar. We komen er niet meer uit. We raken daarnaast verslaafd aan onze smartfoon in de hoop dat die virtuele vlucht ons gelukkig zal maken, maar ondertussen raken we nog verder van huis.

Wellicht ben ik van een generatie die heeft geleefd in mogelijk de beste periode ooit op deze wereld - in ieder geval in Nederland - en waarschijnlijk toch moet constateren dat we die periode inmiddels al weer wat jaartjes achter ons hebben liggen. Ik begin echt een oude man te worden, laten we het daar maar op houden.

Max Pam, ook zo'n oude man, had in zijn column van zaterdag 4 augustus nog een aardige slotzin waar ik het helemaal mee eens ben "Helaas is het gezamenlijk douchen door de oprukkende preutsheid in diskrediet geraakt. Dat is een cultuurbreuk met zulke grote gevolgen

dat wij die niet meer kunnen overzien". Het ging hierbij dan om het gezamenlijke douchen na voetbal- of sportwedstrijden. Ik ben het er helemaal mee eens. Soms sluipen er ongemerkt veranderingen de samenleving binnen die een veel grotere impact hebben dan dat je op het eerste gezicht zou denken. Dit is er volgens mij inderdaad zo een. Ik kan mij uit mijn sportieve periode ook geen enkel ongemakkelijk moment voor de geest halen als we na het sporten met zijn allen bloot stonden te douchen. En ineens is dat een probleem geworden. Merkwaardig.

Of het met die column te maken had, weet ik niet, maar Riet wilde 's avonds mosselen eten. Ze waren bij AH in de aanbieding. Ze vroeg nog of ik ze wel kon verdragen en ik zei dat we het maar moesten proberen. Het viel tegen. Allereerst omdat een goed glas wijn ontbrak. Ten tweede omdat we gek werden van de groene vliegen die massaal op dit lekkers afkwamen. Zonder een goed glas wijn en zonder sauzen is de romantiek van de mossel toch een stuk minder. Tot overmaat van ramp moest ik daarna nog drie keer naar het toilet omdat de mossel klaarblijkelijk met grote spoed mijn lichaam weer in min of meer vloeibare vorm wilde verlaten. Van veel dingen is door de huidige lichamelijke gesteldheid de glans toch een beetje af. Het gaat best goed, we hebben ook nog zeker onze plezierige momenten. Maar het ongedwongen genieten is er niet meer bij. Riet heeft het bovendien de laatste dagen met dit extreem warme weer ook moeilijk en 's nachts heeft ze ondanks de klamboe nog veel last van de muggen, waardoor ze ook nog eens slecht slaapt. Het zijn zeker ook voor haar zware tijden. Gelukkig breekt er na donderdag een koelere periode aan. Ik hoop dat het dan weer wat beter zal gaan.

Dat Feyenoord de Johan Cruyffschaal won maakte dit alles eigenlijk niet eens goed.

Alsof het Feyenoordgevoel een soort voorbode was voor wat er aan zat te komen. 4-0 nederlaag in de voorronde voor de Europa League en alsof dat nog niet erg genoeg was werd er zondag met 2-0 verloren bij de Graafschap uit, een mooiere start van de nieuwe competitie was niet denkbaar. Onthutsend.

En wat doet de trainer; geen reet. Hoe je het ook wendt of keert, Giovanni van Bronckhorst is een waardeloze trainer. Toch wordt hij telkenmale gered door de gong. In zijn eerste jaar moest Dick Advocaat de scherven bijeenvegen en werd het seizoen “gered” door het winnen van de beker. Het tweede jaar is hij er rotsvast van overtuigd, dat het zonder Kuyt veel beter ging dan met. De gong was dit keer de schorsing van Vilena waardoor het met Kuyt dankzij diens hattrick in de laatste wedstrijd nog net op tijd goed kwam. Dat het daarna in het eerste jaar zonder Kuyt één grote chaos werd was iedereen na het winnen van de beker weer snel vergeten, maar het hele seizoen was het voetbal een topclub onwaardig. Nu in het nieuwe seizoen heeft Feyenoord zowaar al weer de Johan Cruyffschaal te pakken. Van Bronckhorst zat al weer op rozen en dacht op zijn lauweren te kunnen gaan rusten. Het pakt tot nu toe desastreus uit. 4-0 en 2-0 nederlaag, ik schreef het al. Een hopeloze trainer, die dankzij Dick en Dirk al een paar aardige prijsjes wist te pakken, maar met enige regelmaat het elftal met die hopeloosheid weet te infecteren. Ik zou zeggen verleng het contract met die man voor de komende tien jaar, elk jaar een prijs is verzekerd. Een hopeloze club is blijkbaar gebaat bij een hopeloze trainer die telkens door de gong wordt gered.

Verder valt er over mijn gezondheid eigenlijk niet veel nieuws te melden. Geen bericht goed bericht zullen we maar zeggen. En omdat er over mijzelf niet veel valt te vertellen richten we ons maar op de randverschijnselen. Dit keer zijn het er twee. Als eerste de Kerk van het Vliegend Spaghettimonster. De gelovigen zijn te herkennen aan het dragen van een vergiet op het hoofd. Zij willen daarmee ook op hun pasfoto staan. De rechter heeft dit voor identiteitsbewijzen verboden. Dit is alleen toegestaan voor erkende geloven, zij mogen wel met keppeltje, hoofddoek of tulband op de foto. Uiteraard is deze regel volslagen idioot. Of niemand mag met een hoofddekseel op de pasfoto, of iedereen. Dit is zonder meer een door de staat gelegitimeerde vorm van discriminatie. Of de spaghettikerk als reguliere godsdienst moet worden beschouwd is voor mij dan ook niet relevant in deze. Dat een rechter beslist wat wel of niet een godsdienst is, is op

zijn zachtst gezegd ook wel bijzonder dubieus. Je moet blijkbaar eerst grote sexschandalen, bij voorkeur met kleine kinderen achter de rug hebben alvorens je als Kerk serieus wordt genomen.

Een tweede zaak die deze week speelde was het protest van vrijwel alle kranten in de VS die te hoop liepen tegen Trump, die met nepnieuws en het wegzetten van de media als vijand van het volk de vrije pers onder druk zou zetten. Ook onzin uiteraard. Dat Trump niet deugd, daar zijn we het snel over eens. Maar de VS kent mijns inziens nog steeds een vrije pers en de vrijheid van meningsuiting. Dat Trump vanuit zijn gezichtspunt niets van de media moet hebben is volslagen begrijpelijk. Er wordt vanaf zijn aantreden een hetze tegen hem gevoerd. Volgens hem uiteraard volslagen onterecht. Maar dat het een hetze is valt volgens mij moeilijk te ontkennen. De pers en de media in het algemeen mogen ook best wel eens vaker in de spiegel kijken om te zien of hun berichtgeving nu wel zo objectief en transparant is als zij zelf altijd beweren. Maar zolang nog geen journalist wordt opgesloten (zoals bijvoorbeeld in Turkije) valt het met de onafhankelijkheid van de pers, zowel in Nederland als in de VS wel mee. En als vrijwel alle kranten meedoen aan de hetze terwijl 50% van de kiezers toch voor deze president heeft gekozen geeft dat toch ook te denken.

Vandaag, 18 augustus, voor het eerst na het ziekenhuis weer eens tegen een tennisbal aangeslagen. Rustig aan natuurlijk, 20 minuten en ook nog maar half court, maar je moet ergens beginnen. Het ging overigens best lekker, dus hier kunnen we op voortborduren. Elke week een paar minuten meer. Gelukkig had ik geen last van mijn liesbreuk, misschien dat dit nog komt. Zo wie zo wel een beweeglijk weekje gehad. Gisteren ook al voor het eerst negen holes gelopen. We spelen al een heel tijdje twee keer in de week negen holes, maar altijd tot nu toe met een handicart. Omdat Riet wel met de kar reed mocht mijn tas ook op de kar, maar zelf toch keurig alle holes te voet afgelegd. Toch al gauw zo'n kleine vijf kilometer. Zo worden er elke keer weer stapjes gezet en daar ben ik best blij mee. Doorgaan zo zou ik zeggen.

Toen ik gisterenavond naar het Prinsengrachtconcert op televisie zat te kijken zag ik ineens Frits (zijn echte naam is bij de redactie bekend) tussen het publiek zitten. Niets geks aan zult u zeggen, ware het niet dat Frits als enige tijd geleden overleden is. Toch dient de prangende vraag zich aan; zou dit echt Frits kunnen zijn. Er zijn verhalen bekend van ten hemelopneming. Zou er ook sprake kunnen zijn van hemelterugkomst. Ik vind dit zelf wel een boeiende vraag. Reïncarnatie, daar geloof ik niet zo in. Zeker gezien de alsmaar uitdijende wereldbevolking blijft de vraag uit wie de aanwas dan is gereïncarneerd. Maar dat er zo af en toe eens eentje terugkeert naar de aarde lijkt mij een reële optie. Gewoon als afgezant om een rapportage te maken over de stand van het land. Ik zou daarom ook graag met Frits in contact willen komen. Gewoon om nog eens even bij te praten, maar ook om er achter te komen met welke boodschap hij de terugkomst heeft ondernomen. Misschien kan je je straks ook als vrijwilliger aanmelden. Gewoon nog eens even teruggaan om te kijken hoe alles erbij staat zo zonder jou. Ik zou bewust ook oude bekenden gaan opzoeken, ze zullen vreemd opkijken, daar ben ik wel zeker van. Toch eerst maar eens even achter Frits aan, kijken of ik me toch niet heb vergist.

Kiki speelt vandaag de finale van het hardcourt toernooi in Cincinnati tegen Halep. Het gaat goed met Bertens, ze verslaat de ene toptien-speelster na de andere en staat momenteel 15e op de wereldranglijst. Ze nadert de toptien!

Vrijwel alle grote sportevenementen, zoals Roland Garros, de Giro, Wimbledon, WK voetbal, Tour de France, EK atletiek, fietsen, turnen, hockey, zwemmen liggen inmiddels weer achter ons. Op het WK schitterden we weliswaar door afwezigheid, maar op de overige evenementen wisten wij ons mannetje/vrouwetje wel te staan. Het is even wennen. Ik kijk graag naar sport, zeker nu ik minder in staat bent om zelf te spelen is sportkijken belangrijker geworden. We zullen het nu weer van het voetbal moeten hebben en dat is momenteel geen feest, vooral europees niet. Feyenoord, AZ, Vitesse zijn al uitgespeeld voordat het echte toernooi begint. Ajax en PSV kunnen zich nog voor de Champions League plaatsen, dat gaan we de komende week zien.

En vanavond heeft Kiki gewonnen van Simone Halep in de finale van Cincinnati; 2-6, 7-6, 6-2 een fantastisch resultaat. Halep de nummer 1 van de wereld verslaan in een finale, echt een uitzonderlijke prestatie. Jammer dat ze na afloop weer moest huilen, maar dat hoort er bij Kiki blijkbaar bij. Met dank aan Reamon Sluiter, die onvermoeibaar beetje bij beetje haar mentale weerbaarheid heeft weten op te vijzelen.

Donderdag 23 augustus 2018, het is vandaag precies 4 maanden geleden dat ik hoorde dat ik lonkanker had. Ik schreef toen dat het voelde als een ter dood veroordeelde die wacht tot het vonnis voltrokken wordt. Vooropgesteld dat ik me nu beter voel dat de 23ste april, maar in wezen denk ik er nog wel een beetje hetzelfde over. Het leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Graag zou ik weg willen naar een omgeving waar niemand weet dat ik longkanker heb. Ik zou het ze daar ook niet vertellen. Het is al erg genoeg dat je het zelf weet. Iedereen die het weet kijkt na 23 april anders naar je of je denkt dat ze anders naar je kijken. Dat krijg je niet uit je systeem. Ze willen weten hoe het met je gaat. Ze willen je een hart onder de riem steken. Ze doen net of er niets aan de hand is. Jammer genoeg is het niet anders. Desalniettemin zijn de dagen goed door te komen. Zijn er ook hele plezierige momenten en gaat het met onze relatie prima. Straks weer zo'n plezierig moment, we gaan golfen op De Duke, één van de meest prestigieuze golfbanen van Nederland. Bram en Bianca hebben ons uitgenodigd. Wordt vast heel gezellig, tenminste als ik een beetje op tik ben. We gaan het zien. Ik zal er wel verslag van doen.

De dag is, volledig door mijn schuld, toch een beetje in duigen gevallen. Het spel was van iedereen slecht, Riet was nog de beste en het etentje is ook in het water gevallen. Zo zie je, waar je iets van verwacht valt vaak tegen en de leuke dingen komen meestal vanuit het niets opzetten.

Blijmoedige mensen hebben veelal de neiging om te denken dat zwaarmoedigheid een keuze zou zijn. Ondertussen mag wel duidelijk zijn dat ikzelf meer tot de groep zwaarmoedigen behoor dan dat mij een blijmoedig karakter kan worden aangewreven. Vrijwel altijd als mijn zwaarmoedigheid aan bod komt willen goedbedoelde mensen mij daarvan af zien te krijgen. Zij gaan mij moed inpraten en zien het liefst dat ik van de zwaarmoedigheid afzie. Vooropgesteld dat ik ook liever met een blijmoedig karakter geboren had willen worden valt er op zich met zwaarmoedigheid ook best te leven. Echte depressies zijn mij dan ook vreemd gelukkig. Ik begrijp ook wel dat het voor je omgeving niet altijd plezierig is. Blijmoedigheid wordt als aangenaamer ervaren.

Maar van iemand met een zwaarmoedig karakter valt niet een twee drie een blijmoedig mens te maken. Voor mijzelf heb ik de moed al lang opgegeven. Riet, mijn vrouw, blijft evenwel hoop houden, evenals enkele vrienden die rotsvast blijven geloven dat er nog veel aan mij te verbeteren valt. Dat is op zich ook wel zo, alleen gaat het hen niet lukken dat te bewerkstelligen. En dat het hen dan niet lukt, dat ligt aan mij. Iemand met een beetje karakter moet in staat zijn om zijn zwaarmoedigheid te beteugelen en liefs om te zetten in een meer blijmoedige verschijningsvorm. Het is om zwaarmoedig van te worden. Ik worstel en kom boven hoop ik dan maar.

Toch in dat opzicht van de week weer een stapje gezet. Op Wouw voor het eerst na de ziekenhuisopname 18 holes gespeeld. Het ging prima. Ook het weerzien met mijn golfvrienden deed me goed. Ze waren stuk voor stuk blij dat ik erbij was. Ook zijn ze allemaal van mening dat ik straks mee moet naar Mallorca, waar dit jaar ons jaarlijkse uitje zal plaatsvinden. Ik moet daar nog eens goed over nadenken. De kans hierop schat ik vrij klein. Omdat vliegen mogelijk een probleem zou kunnen zijn wordt aangeraden om over land en zee de tocht te maken. Maar 1500 kilometer is een heel eind met auto of trein en daarna moet nog eens 8 uur worden gevaren. Een kansloos alternatief dacht ik zo. We gaan het zien half oktober.

Ben weer aan het klussen geslagen. Sinds wij in dit huis wonen, dat is nu zo'n 20 jaar, is het hele huis al wel een keer onder handen genomen, behalve de bijkeuken. Hier is zo goed als niets aan gedaan. Dus dat werd tijd. Het zal zich overigens beperken tot een verfbeurt, hoewel een totale renovatie beter op zijn plaats zou zijn. Dat blijkt ook wel uit de oude verflagen die soms loslaten waardoor de nieuwe laag er wat gerafeld uitkomt. Maar grosso modo valt het wel mee. Het ziet er in ieder geval een stuk beter uit dan voordien.

Iets wat ook langzaam maar zeker aan het afbladderen is, is de rechtstaat. Het lijkt er steeds meer op dat onze oude vertrouwde rechtstaat met de scheiding der machten - wetgevende, uitvoerende en rechtelijke - zijn beste tijd gehad heeft. Steeds vaker wordt of de uitspraak van de rechter niet serieus genomen of komt er helemaal geen rechter meer aan te pas. #metoo is daar het ultieme voorbeeld van een aanklacht is tevens de veroordeling. De sharia, die gepaard gaat met de opkomst van de islam is ook zo'n voorbeeld, het geloof wordt boven de wet gesteld. De hetze tegen Trump, het oordeel van de media maakt een onpartijdige rechtsgang in feite niet meer mogelijk. Lili en Howick is nog zo'n voorbeeld. De rechtsgang heeft bepaald dat deze kinderen niet langer in Nederland mogen blijven en dus het land moeten verlaten. De volkswoede tegen dat besluit wordt gemobiliseerd en via intimidatie en politieke druk (hoezo scheiding der machten) wordt de uitspraak van de rechterlijke macht terzijde geschoven. Let wel, ik vind het fantastisch voor deze kinderen en ook de andere 400 mogen wat mij betreft allemaal blijven, met hun ouders erbij. Echter het draagt bij aan het beeld van de afkalving van de rechtstaat. In mijn optiek één van de negatieve gevolgen van het groeiend populisme. De reacties van Wilders tijdens zijn processen op de uitspraak van de rechters zijn ook een politicus onwaardig. Ik heb op zich niets tegen populisme, daar waar het de democratische invloed van de bevolking probeert te vergroten. Wel heb ik bezwaar als dit leidt tot ondermijning van onze parlementaire democratie, waar de rechtstaat het fundament van is, het begint daar met die afbladdering op te lijken.

De tijd gaat snel. De frequentie van mijn schrijven neemt ook af merk ik wel. Het zou opgevat kunnen worden als teken dat het goed met mij gaat. Op zich is dat misschien ook wel zo. Toch zijn het van die kleine dingen die het leven er tegenwoordig niet eenvoudiger op maken. Gisteren was ik bij het opstaan wat draaierig, althans de kamer leek een beetje te bewegen. Ging wel over maar toch lijkt mijn balans wat minder. Vanmorgen lees ik in de krant dat je met een goede infectieziekte beter af bent dan met een slopend ziekteproces als bij kanker.

Je moet er maar vrolijk onder blijven. Een goede vriend van me heb ik al eens een groot deel van dit epistel laten lezen, hij vond het nogal zwaar. Dat is het dus ook wel. Maar gelukkig zijn er ook leuke momenten. Een ervan staat voor de deur. Morgen gaan we voor een paar dagen naar Son en Breugel. Riet had dit als verjaarscadeau voor mij uitgezocht. Het zou dus 1 juni hebben moeten plaatsvinden. Ik was er toen nog niet aan toe. We hebben het toen verplaatst naar 17 september, de verjaardag van Riet. En maandag is het zover. We gaan er even 3 dagen tussenuit. Golfen op Bestgolf en de Swinkelsche, daar ontmoeten we ook een stel vrienden. Het belooft zelfs prachtig weer te worden, op zichzelf voor ons al bijzonder. We hebben er allebei erg veel zin in. Als we terugkomen mag ik weer op visite bij mijn longarts. Ik ben ook wel benieuwd wat dat gaat opleveren.

Het was een heerlijk lang weekend. Leuk hotel met een voortreffelijke keuken, prachtig weer, lekker gegolfd en gewandeld, wat wil een mens nog meer. We zijn door België terug naar huis gereden, zodat we toch nog kunnen zeggen dat we met de vakantie in het buitenland zijn geweest. Het bezoekje aan de longarts verliep ook naar wens. Veel had hij overigens niet te melden. Hij vroeg hoe het ging, ik zei redelijk goed, hij zei dat ik er ook goed uitzag en daarna maakten we een nieuwe afspraak. Eerst voor de scan op 12 oktober en een week later, de 20ste weer bij de longarts om het resultaat van de scan te bespreken. Dus dat wordt weer even spannend. Wat de longarts nog wel wist te melden dat ik wat hem betreft best zou mogen vliegen. Skiën is ook geen enkel probleem. Hierover moet ik toch even goed

nadenken, want wil ik dat zelf nog wel? Het ziet er nu ook wel naar uit dat aan de lange hete zomer een eind lijkt te komen. Er op terugkijkend is dit wel één van de meest memorabele zomers uit mijn leven geworden. De constatering van kanker hakte er goed in. Min of meer gesloopt kom je uit het ziekenhuis thuis en begint een periode van herstel, met gelukkig een goede medicatie. In het begin schreef ik daar bijna dagelijks over. Later kwamen er steeds meer berichten uit de samenleving bij. Dit gaf al aan dat de focus niet meer zo sterk op de kwaal kwam te liggen en ik mij ook steeds beter ben gaan voelen. Nu zou ik kunnen zeggen dat ik vrijwel weer hetzelfde doe als voor het moment van de constatering. Het dagboek van het begin is ook meer een weekboek geworden. De enorme behoefte om erover te schrijven is duidelijk afgenomen. Dit kan als een goed teken worden beschouwd. Hoe minder behoefte, desto beter het gaat. Hopelijk kunnen we dat dus nog een tijdje vasthouden. De komende scan zal daarbij al een belangrijke graadmeter zijn.

50 vrouwen hebben zich in een manifest verontschuldigd naar alle mannen voor het beeld dat met #metoo van de man gemaakt is. Er zijn uiteraard nu weer vrouwen die deze vrouwen menen te moeten beschimpen voor hun verontschuldiging gedrag. En wat vind ik daar nu weer van. Elke dag dienen zich tegenwoordig onderwerpen aan waarover je je kan verbazen, waaraan je je kunt ergeren en ga zo maar door. Een zaak die ik nu weer met grote verbazing volg is de benoeming van een rechter in Amerika. Niet eens zozeer omdat Amerika weer eens aan de hele wereld laat zien hoe verknipt het is, maar meer nog door de commentaren hierop in de Nederlandse media, de tv voorop. Ook in deze zaak geldt de #metoo opvatting dat je schuldig wordt bevonden als er een aanklacht tegen je wordt ingediend. Tot nu toe gold in de rechtstaat, ik schreef het eerder al, dat je onschuldig bent tot dat het tegendeel door de rechter als bewezen wordt geacht. Dit geldt sinds #metoo dus niet meer. Het criterium is nu, wie komt geloofwaardig over. Wie komt geloofwaardig over. En dit denken wordt vrijwel zonder commentaar tegenwoordig ook met droge ogen voor vol aangezien. Trial by media. Onvoorstelbaar.

Dan ga ik maar weer een beetje sport kijken. Tegen zoveel onbenul ben ik niet meer bestand. Vandaag begint de Ryder Cup, een tweemaaljaarlijks golfevenement tussen Amerika en Europa. Altijd spannend. Dit jaar vindt het duel in Frankrijk plaats. Ben benieuwd.

Tegenwoordig kijk ik ook, via de licentie van mijn zuster Gemma, naar Fox Sport Eredivisie. Overigens vooral naar de wedstrijden van Feyenoord. Ik kan wel zeggen, het valt niet mee. Mijn leven is er niet persé aantrekkelijker op geworden. Maar nu je het kunt zien, wil je het ook zien.

Dit weekend wordt het dus golf, formule 1 in Rusland, waar Max achteraan moet starten omdat er een nieuwe motor is geplaatst en Feyenoord tegen Vitesse. Gelukkig ga ik zelf nog golfen en tennissen anders zou je de hele dag voor de buis hangen. Daar was de laatste tijd zo wie zo geen sprake van. Nadat eerst de bijkeuken een opknapbeurt heeft gekregen is er de afgelopen week flink in de tuin gewerkt. Een kleine pergola stond op instorten en moest worden vervangen. Het lastige was wel dat de begroeiing intact moest worden gelaten. Het is gelukt en dan kan ik met veel voldoening naar het resultaat zitten kijken. Dat heb ik ook altijd wel gehad. Als ik in huis iets gemaakt had kon ik daar met veel genoegen naar gaan zitten kijken. Over die vaak kleine producten was ik veel trotser dan op de grote bouwwerken die naar een ontwerp van mijn hand waren gerealiseerd. Een mens zit soms raar in elkaar.

Wat mij de laatste dagen ook bezighoudt is de vraag wel of geen Mallorca. Dit is de jaarlijkse buitenlandse golftrip van mijn golfclubje. Van mijn longarts mag ik vliegen, maar moet ik dat dan ook willen. Riet vindt het ook maar niks, zelf wil ik eigenlijk wel graag. De vraag is, wordt het niet te zwaar. Vooral de laatste dag met 18 holes, daarna diner en om acht uur 's avonds naar het vliegveld om dan om kwart over twaalf 's nachts op Schiphol aan te komen. Waarschijnlijk tegen drieën thuis. Voor een gezond mens al een opgave zou ik zeggen. Ik ben er dus nog niet uit. 17 oktober gaan we vliegen, ik heb dus nog een paar weken om te tobben!

Ryder Cup gewonnen, Max 4e en Feyenoord ook gewonnen!

Zondag zaten er twee advocaten bij Buitenhof die hun reactie mochten geven op #metoo. Het waren van Diem, overtuigd feministe van het eerste uur en Plasman fervent verdediger van de rechtstaat. Van Diem zag #metoo als een isme zoals het feminisme en daarbij mocht de rechtstaat wel geweld aan worden gedaan want #metoo diende een hoger doel, de vrouw bevrijden van het juk van de man, zeker daar waar het gaat om de sexuele- en de werkrelatie. Machtsmisbruik moet nu maar eens afgelopen zijn. Ik ben het daar van harte mee eens. Plasman in feite ook, maar niet ten koste van de waarden van de rechtstaat. En daar zit hem nu net ook de crux. Als trial by media voor dit goede doel wordt toegestaan, dan is dat volgens mij een glijdende schaal. Het volksgericht is niet meer te stuiten. En waarom trial by media wel en de sharia niet! Het doel heiligt niet altijd de middelen, misschien wel nooit!

Het getob over Mallorca gaat onverdroten door.

Onder het motto; de kanker kan de tering krijgen ben ik steeds meer geneigd om mee te gaan. Anderzijds zijn er ook wel aardig wat argumenten tegen op te noemen. Te laat eten, gesjouw met die clubs op de luchthavens, ben ik wel fit genoeg, midden in de nacht thuiskomen, allemaal van die dingen die je weer aan het twijfelen brengen. Riet vindt inmiddels wel dat ik moet gaan en vrijwel iedereen zegt dat. Zelf ben ik er niet uit. Ik heb nog een week. Ik tob echt niet zoveel, maar als er over iets te tobben valt dan doe ik het wel met veel overgave.

Riet is trouwens de laatste dagen ook weer wat depressief. Bij haar komt steeds het moment weer opduiken dat ik tegen haar vertelde dat de longarts had gezegd dat ik kanker had. Ze ziet dan ook steeds het moment voor zich waarop ik er niet meer ben en zij alleen achterblijft in dit huis. Hoe moet dat straks allemaal. Klusjes in huis, klusjes in de tuin, de administratie, haar vergeetachtigheid, haar barstjes in haar gezondheid. Allemaal zaken waar op dit moment misschien wel een helder antwoord is, maar of het straks ook zo zal gaan lopen is de vraag. Er doemt een heel onzeker scenario op. Geen beeld voor Riet om vrolijk van te worden.

Kiki Bertens staat 10e op de wereldranglijst. Voor het eerst sinds 22 jaar weer een Nederlandse tennisster bij de eerste 10. Een prachtige prestatie. Met de dames gaat het toch wel goed. De volleybalsters doen het geweldig momenteel, damesvoetbalsters dreigen zich te plaatsen voor het WK, wielrendames doen het uitstekend met 2 regenboogtruien. De dames zijn in opmars. Dit succes kan zomaar een nieuwe wereldorde tot gevolg hebben.

De generaties voor mij waren van de mannenwereld. Mijn generatie ook nog wel, hoewel er al barstjes zichtbaar werden. In de huidige generatie laten de vrouwen zich gelden. Het zou ook weleens van erop en erover kunnen gaan. Trump als laatste stuip trekking van het vervallen mannenbolwerk. Het beste van de mannen lijkt er ook wel af. Machtsmisbruik is van de baan en zonder machtsmisbruik weet niemand meer hoe de macht te gebruiken. Zonder twijfel gaan de komende generaties de vrouwen de dienst uitmaken. Niet dat het daar beter van wordt, maar wel anders. Ik denk meer op gevoel en intuïtie dan op macht en rationaliteit. Globaliseren met een menselijk gezicht, dat gaat waarschijnlijk het thema worden, waarbij duurzaamheid een hoofdrol zal gaan vervullen.

Vandaag 12 oktober gaat er weer een nieuwe scan gemaakt worden. De spanning stijgt. De zenuwen nemen toe in huize Verstralen. Te meer omdat er nog twee andere zaken doorheen spelen. Ik had het al over mijn reisje naar Mallorca, de keuze gaan of niet gaan was al lastig, maar daar is nog een flinke neusverkoudheid bij gekomen. Een hevige snotneus, waarmee afreizen niet zal gaan plaatsvinden, of er moet nog sprake zijn van een flitsend herstel. Eerder heb ik enige angst dat het erger gaat worden. Hierover wil ik nog graag voor het weekend contact met de huisarts hebben, je weet niet hoe het zich ontwikkelt en dan wil je alvast voorbereid zijn. Riet wordt van de scan al nerveus en als dit met de huisarts er nog bijkomt dan stijgt de spanningsspiegel alleen maar hoger. Gezondheid is een broos goed geworden, dat blijkt dan maar weer. Maar zoals het er nu voorstaat kan ik Mallorca wel op mijn buik schrijven, hoop ik dat de neusverkoudheid niet erger wordt en heb ik wel vertrouwen in de scan.

Phillip, een van de “Mallorca” golfmaten moest van de week een “foute” plek op zijn borst laten verwijderen. Zo ontstaan toch ook steeds meer barstjes in het voorheen zo zorgeloze golfclubje. Leven is vaak heel plezierig, als echter de onplezierige facetten van het leven zich aandienen dan hakken die er steviger in dan de leuke aspecten. Wij, Riet en ik, zeggen geregeld tegen elkaar dat de echte lol er toch wel af is, terwijl we met grote regelmaat erg plezierige dagen beleven, leuke uitjes hebben, genieten van het mooie weer in de tuin en op de golfbaan, maar het voelt toch anders. Toch blijft het een beetje leven op een vulkaan. Zolang je kunt doen alsof de vulkaan niet bestaat valt er prima op te leven. Er hoeft zich echter maar één klein uitbarstinkje aan te dienen of je realiseert je weer al te goed dat leven op die vulkaan toch ook niet alles is.

Maar genoeg gezeurd. We moeten blij zijn dat de zorg in dit land op een dergelijk hoog niveau staat dat je nu met één pilletje per dag in staat bent om dit leven nog te kunnen leiden. En zolang als het goed gaat overheerst dat gevoel ook wel. Er hoeft echter maar een loopneus tussendoor te komen en het ritme wordt weer verstoord. Op naar de scan!

Nederland wint met 3-0 van Duitsland, nog nooit vertoond. Voor het eerst sinds jaren hebben we kunnen genieten van het Nederlands elftal. Alle ouwetjes zijn inmiddels met pensioen gestuurd en met frisse moed en met Ronald Koeman uiteraard, wordt gewerkt aan het nieuwe Oranje. Het lijkt er een beetje op dat “we” ons uit het dal omhoog aan het werken zijn. Toch leuk.

Op 18 en 19 oktober gaat het beide dagen van ‘s ochtends vroeg tot ‘s avonds laat regenen volgens Buienradar. Dit zijn precies de twee dagen dat we daar gaan golfen. Ik denk niet dat het dat nog gaat worden. Jammer maar helaas.

We zijn nu enkele dagen verder en de kogel is door de kerk, ik ga niet mee naar Mallorca. Ten eerste omdat ik toch nog steeds wat neusverkouden ben en ten tweede omdat de weersvoorspelling voor Mallorca

dermate slecht is dat de kans op een of twee dagen regen niet uitgesloten is. Volgend jaar beter. Dan maar een beetje golfen in Nederland, waar het weer wel lekker nazomert.

Dus vanmorgen geen koffers pakken, gewoon rustig de krant lezen en een beetje schrijven. De krant biedt vanmorgen volop aanknopingspunten. Niets is meer wat het is alles moet eigenlijk toch wel anders geïnterpreteerd worden. #metoo zou niet moeten gaan over sex en aanranding maar over respect. Populisme is helemaal geen fascisme light zoals vaak door sommigen wordt beweerd. Urgenda is politiek, dus geen zaak voor de rechter (zie de scheiding der machten). In Amsterdam, Groen Links wil dat Amsterdam weer van de Amsterdammers wordt. Geert Wilders wil dat Nederland weer van de Nederlanders wordt. Zo ontmoeten links en rechts elkaar. Met alle respect zou je tot de conclusie kunnen komen dat Groen Links fascisme light kan worden genoemd, maar dit is uiteraard ironisch bedoeld om met Joep van het Hek te spreken. Overigens heb ik dat gevoel al een tijdje met de hele samenleving, zij is een karikatuur van zichzelf geworden. Wat is serieus, wat is ironie. Volgens mij wordt het tijd om de wereld weer eens te resetten. #metoo moet niet gaan over respect, maar over macht. Vrouwen aan de macht een uiterste poging om nog wat van de wereld te maken. Weg met alle bestaande orde. Het feminisme en #metoo, het is allemaal te soft. De macht van de man, waar ook ter wereld moet worden uitgeroeid. Niet alleen Baas in eigen Buik, maar Baas in elk Land, Baas in elke Stad, Baas in elke Wijk, Baas in elke Straat, Baas in elk Huis, Baas in elke Fabriek, Baas op elk Kantoor, Women rule the World. Wonen rule Google, Women rule Facebook als ze al mag blijven!

Volgens mij de enige remedie tegen de opwarming van de aarde. Vaders komen alleen maar zondags het vlees snijden. Moeders maken zich echt zorgen over hun kinderen. Maar, hoe krijgen we dit voor elkaar. A hell of a job zou Pim zeggen.

Na de 3-0 overwinning op Duitsland werd nu met 1-1 gelijkgespeeld tegen de Belgen, op dit moment de nummer 1 op de Fifa ranking. Voorlopig gaat het gewone leven dus nog wel even door.

Uiteraard heb ik bij het tripje naar Mallorca mijn kornuiten op de voet gevolgd. Zoals altijd was de sfeer fantastisch en de golfresultaten navenant. De donderdag van de eerste wedstrijd was het zowaar nog redelijk weer. Alleen toen de bus weer terug bij het hotel was barste er een stortbui los. De dag erop was een compleet ander verhaal. Er kon nog net golf worden gespeeld tussen de enorme buien door. Het was dat de temperatuur aangenaam was, anders was het niet te doen geweest. Achteraf heb ik er dan ook geen spijt van dat ik niet meegevoel ben. 's Nachts om 3 uur was iedereen weer thuis!

Toen ik zo al die foto's en filmpjes op WhatsApp langs zag komen moest ik af en toe toch wel even slikken. Normaal gesproken ga je gewoon mee, weer of geen weer, een beetje verkouden of niet. En nu ga je je als een watje gedragen. Overigens heeft Erik gewonnen, maar dit meer voor de statistiek.

De scan is volgens mijn longarts positief. Een verkleining van de tumor. Nog steeds wel wat vocht te zien. Maar al met al is de arts zeer tevreden. Mooi. Over twee maanden weer een scan.

Vrouw, familie en vrienden allemaal blij nadat ik het hun gemald had. Bij mijzelf moet het toch altijd weer een beetje indalen. Het is uiteraard mooi dat het goed is, maar het voelt toch ook altijd weer een beetje als uitstel van executie. Het klinkt wat cru, zo is het ook niet helemaal bedoeld....

Ik heb het al eerder geschreven, het leven zal nooit meer hetzelfde zijn en zo is het ook. Leven dankzij de pillen, van scan naar scan. Vorige scan was 3 maanden geleden, volgende scan is over 2 maanden. Waarom nu 2 maanden? Ik denk zelf omdat er toch nog steeds vocht achter de longen zit en dat moet gemonitord worden. Ik heb het de arts niet willen vragen omdat Riet erbij zat en zij houdt van goed nieuws. Zelf vallen dit soort details mij dan weer op.

De knop moet dus weer worden omgezet naar normaal leven. Meestal lukt dat ook wel. Afleiding helpt daarbij wel, wat dat betreft zijn de aankomende maanden ook wel wat lastiger. Regen en kou maakt buitenspelen moeilijker. Wat meer gitaarspelen en ook wat meer lezen zullen dat moeten gaan opvullen.

Ik zag zaterdag in de bijlage van de Volkskrant ook een aardig boek langskomen; Verlichting Nu, van Steven Pinker. Een pleidooi voor rede, wetenschap, humanisme en vooruitgang. Dat lijkt mij wel een goed boek voor deze winter. De Verlichting is nu meer noodzakelijk dan ooit en dit blijkt daar een goed pleidooi voor te zijn. Een mooie aanwinst voor mijn E-reader.

De volleybaldames hebben uiteindelijk hun doel niet bereikt. China won overtuigend de bronzen medaille en Nederland bleef met de 4e plaats met lege handen achter. Max deed het met een 2e plaats in de Formule 1 van Amerika beter. En gisteren heb ik Feyenoord weer eens live mogen bewonderen, althans, de 1e helft was redelijk, de 2e helft was niet om aan te zien. En zondag staat de Klassieker in Amsterdam op het programma. Het belooft niet veel goeds.

Met Riet naar fitness geweest, dit doen we elke woensdag van 12 tot 1. Allebei in ons nieuwe trainingspakje. Het blijft een fantastische vrouw, zoals zij nog doorpakt, mijn depressieve momenten opvangt, mij verzorgt alsof ik ook helemaal hulpbehoevend ben geworden. Het is echt onvoorstelbaar en altijd opgewekt en onvermoeibaar.

's Avonds gaan op de bank de oogjes nog wel eens dicht, maar vooruit, dat mag dan ook wel. Alleen al om haar energie te belonen moet ik er nog maar een paar jaartjes tegenaan plakken. We hebben het samen door de bank genomen tussen mijn gemopper door best naar ons zin. Kanker speelt op dit moment niet zo'n grote rol in ons leven. Dat zal zeker wel weer anders worden als het slechter gaat. Je ziet het bij zo'n scan, daar wordt ik nu al chagrijnig van en dan voel ik me nu zelfs redelijk goed.

De herfst is eindelijk begonnen, regen en wind dienen zich langzaam maar zeker aan. Zomerkleren kunnen worden opgeborgen, de winter-tijd komt eraan. De komende maanden moeten we ons grotendeels weer binnen zien te vermaken. Als het mooi droog weer is kan er nog wel een tijdje worden gegolfd, maar verder wordt het gitaar spelen, cryptogrammen en lezen.

Lunches buitenshuis zijn dan ook een leuke onderbreking van de dag. Ik had er gisteren eentje met stadsdokter en geestelijk vader van Tuinman in de Wijk, Rini Biemans. Een inspirerende persoonlijkheid die dwars tegen iedereen in probeert zijn "groene" dromen waar te maken. De Tuinman als opbouwwerker geneest via tuinieren in de wijk alle grootstedelijke kwalen van de vastgelopen stadsburger. Rini heeft het zichzelf niet gemakkelijk gemaakt. Wil teveel, wil teveel alleen en raakt daardoor jammer genoeg te vaak geïsoleerd. Zijn ideeën verdienen een beter lot. Ik ken Rini van mijn pogingen op RTLTV Z'67 te redden. De tennisclub van Rotterdam-Zuid gelegen aan de Zuiderparkweg in het Zuiderpark. In het begin van deze eeuw door gemeente en deelgemeente stap voor stap om zeep geholpen. De club moest wijken voor de uitbreiding van Hart van Zuid. Rini was mijn bondgenoot met de exploitatie van de Tennistuin op de oude tennisbanen 9 tot 14 waar een groene speelplek voor kinderen werd gerealiseerd, gekoppeld aan de volkstuin voor de buurt aan de Carnissensingel. Uiteindelijk is de tennisclub verdwenen, de tennistuin opgedoekt en de volkstuin met de grond gelijk gemaakt. 50 jaar tennishistorie op Zuid door de gemeente moedwillig naar de kloden geholpen. Voor de volkstuin geldt hetzelfde verhaal. Voor Rini werd het bijna zijn ondergang. Maar ik begreep dat hij er weer helemaal bovenop was gekrabbeld. Met Rini heb ik ook nog geprobeerd om mijn ideaal om van Zuid het meest Lommerrijke stadsdeel van Nederland te maken van de grond te krijgen. En met meest Lommerrijk wordt ook daadwerkelijke vergroening bedoeld, maar daarnaast ook vergroening in de zin van Verduurzaming en in de geest van Urban by Nature. Dus niet alleen een stedenbouwkundige opgave, maar ook een educatieve (Landbouwuniversiteit) en sociale, zoals Rini met zijn Tuinman in de Wijk voorstaat. Deze ontwikkelingen sluiten mijns inziens ook perfect aan bij de volksaard van de oude en de nieuwe Rotterdammers. Zuid is van oudsher de boerenzij. Er woonden niet alleen boeren, maar toen alle boeren uit Nederland naar de stad trokken kwamen de meesten ook op Zuid terecht. Hetzelfde gold voor de boeren uit de Rif. Alle bewoners van Zuid hebben op de een of andere manier een "groen" verleden. Het zit bij hen in de DNA.

Een beter platform voor integratie kun je niet hebben. Iedereen trots op zijn/haar Lommerrijk woonoord.

In mijn stadsbeeld voor heel Rotterdam zie ik ook Zuid als het organisch groen stadsdeel. Noord als creative city en het centrum aan weerszijden van de Maas. Het oude centrum samen met de Kop van Zuid moeten het nieuwe stadshart van Rotterdam gaan vormen.

In de praktijk is het grotendeels ook al zo, maar wat ontbreekt is dat het ook daadwerkelijk beleid gaat worden.

Een Lommerrijk Zuid, een Creative Noord en een Dynamisch bruisend Centrum. Dat ik dat nog eens zou mogen meemaken. In deze basisgedachte zit zoveel potentie dat de stad daar nog decennia mee vooruit kan. Een stimulans voor wonen, werken, leren, studeren en recreëren. Een stad waar de bewoners van zowel noord als zuid trots kunnen zijn en die zich beide kenmerken door hun eigen specifieke vorm van wonen. Verschillen die voor een groot deel al aanwezig zijn, maar die in mijn optiek veel sterker moeten worden aangezet, zodat daar een ijzersterk imago aan kan worden ontleend.

Ik denk dat de toekomstige bewoner van de stad er ook behoefte aan heeft om met gelijkgestemden samen te wonen. Dat houdt dan wel in dat er ook iets te kiezen moet zijn. Gelukkig zie je dat de laatste tijd ook steeds meer. Tiny Houses versus de hoogste woontoren van Rotterdam, met Le Midi overigens als mooi voorbeeld van creative wonen.

Kiki bereikt de halve finale van de WTA finals.

Ze zit bij de beste vier tennissters van de wereld, een fantastisch resultaat, nu al. Als ze ook nog de finale zou weten te behalen is dat de eerste Nederlandse die dat ooit gelukt is. Een beetje mazzel speelt wel mee, maar daar houden de uitslagen straks geen rekening meer mee. Over vijftig jaar weet iedereen nog dat Kiki in de halve of misschien wel hele finale heeft gestaan. Morgen, zaterdag 27 oktober de halve eindstrijd en zondag de finale, gelijk met Ajax-Feyenoord.

Kiki verliest de halve finale, maar het scheelde weinig.

Met Feyenoord was het na 5 minuten al gedaan, met 10 man werd

het een kansloze middag.

Max deed het die avond beter. Met een 1e plaats in Maxico boekte hij alweer zijn 5e overwinning in de Formule 1.

Ik begin me de laatste tijd toch ook wel een beetje zorgen om Riet te maken. Vanmorgen zei ze nog dat ze eigenlijk sinds ik haar vertelde dat er kanker was geconstateerd het bij haar in het hoofd niet meer in orde is. En het is zo, de vergeetachtigheid begint ernstiger vormen aan te nemen. Enkele voorbeelden; we zitten altijd samen op de bank televisie te kijken, ik links, zij rechts (als je voor het bankje staat). Zegt ze ineens toen ik al op het bankje zit, “ik zit toch altijd links” terwijl we al jaren zo zitten. Vandaag bij de fitness, zeg ik tegen haar dat zij alle apparaten al heeft afgewerkt. Nee, zegt ik moet nog roeien, terwijl ze er vijf minuten geleden vanaf is gestapt. Zet ze gisteravond de vuilnisbak naar buiten (mag ik niet meer doen, dan vat ik kou!) even later zegt ze, wat raar dat ik de vuilnisbak naar buiten zet, de vuilnisman komt toch pas vrijdag. Ook niet zo, hij komt al jaren op woensdag. En zo waren er nog wel meer voorvalletjes. Riet begint zich er overigens ook zelf grote zorgen over te maken; hoe moet het nou als ik er niet meer ben!

Erg moeilijk, want ik kan hier ook geen antwoord op geven.

Het lijkt er ook op dat de zomer gemakkelijker is door te komen dan de herfst. Lekker golfen, klussen in de tuin, terrasje pakken, dat is er nu niet of veel minder meer bij. Meer tijd om te tobben en dat wordt dan gedaan.

Jordan Peterson, Canadees psycholoog deed deze week de Universiteit van Amsterdam aan. Hij komt op voor de mannelijke man. Hij vindt dat te veel mannen zich in de rol van vrouwelijke man laten duwen. Een thema dat het blijkbaar ook onder de jongeren prima doet want het publiek, alleen maar studenten van de UvA, bleek bij lange na niet in de zaal te passen. De meningen waren ook duidelijk verdeeld. De toekomstige rol van de man en de vrouw zijn duidelijk onderwerp van discussie geworden en één ding is duidelijk, zoals al een paar bladzijden terug eerder is gememoreerd, de hegemonie van

de man moet doorbroken worden, want de man immers is de schuld van alle ellende in de wereld, zeg maar de laatste duizend jaar. Een stelling overigens die nog best te verdedigen valt. Jordan Peterson vindt echter toch dat het feminisme te ver is doorgeschooten. De mannen raken te veel van slag, waardoor de samenleving ontregeld raakt. Sunny Bergman zat er dit keer bij de UvA weer bovenop. Zelf is ze bezig met een documentaire over Mannelijkheid, alsof ze daar verstand van heeft, maar er zal zeker veel negatiefs over te melden zijn. Ik had het er vanmorgen nog met Riet over, het zijn toch onderwerpen waar wij eigenlijk helemaal niets meer mee hebben. De Zeurende Samenleving, daar begint dit heel erg op te lijken. Naar alles moet met een andere bril op gekeken worden. Zwarte Piet, Gender, Machtsmisbruik, Politiek, Mannelijkheid, Seks, Bloot, Terreur, Slavernijverleden, Geschiedenis, werkelijk alles wordt overhoop gehaald. Niets deugt er meer, wij deugen niet meer, kortom een verwarrende tijd, waarschijnlijk een leuke tijd voor de jongeren. Is deze tijd echter nu fundamenteel anders dan de goeie jaren 60, met Provo, Maagdenhuisbezetting, Baas in Eigen Buik, Sexuele Revolutie, Studentenrevolte, Rote Armee Fraktion. Je kunt je dat sterk afvragen. Wat je nu wel ziet is dat de discussie zich veel vaker mondiaal afspeelt. Voor ons is duidelijk dat je daardoor ook wel het gevoel krijgt van het zal mijn tijd wel duren. Persoonlijk vind ik een discussie over de toekomst van de Stad dan nog wel veel interessanter. Anderzijds zijn ook die discussies niet los te zien van de discussie uit de Zeurende Samenleving. Om zelf ook nog wat te zeuren, de subsidie van de elektrische auto gaat de staat honderden miljoenen extra kosten. Ik heb dit altijd al een vreemde subsidie gevonden. De Dikke Tesla rijders worden op die manier door de overheid in de watten gelegd. Dat er een premie op elektrisch rijden staat, prima, maar de sponsoring die nu plaatsvindt is volslagen idioot en zou zo snel mogelijk moeten worden beëindigd. Een normale stimuleringsbijdrage moet kunnen volstaan. Nu is er geen BPM, geen MRB, slechts 4% bijtelling, het kan niet op en wie profiteren hiervan, de veelverdieners met grote auto's van de zaak. De zaak die zelf ook nog voordelen bij de aanschaf kan halen.

Nee, dan de Hometrainer, daar wordt helemaal geen subsidie op verleend. Zou veel beter zijn. Geef ieder gezin een hometrainer, ik zou dat ook wel prima vinden omdat wij op het punt staan er een aan te schaffen. Nog een heel gedoe trouwens. Er is zo ontzettend veel keus dat het moeilijk kiezen is. Ik ben er nu al een hele week mee bezig en elke keer ga ik maar weer zitten zoeken en vergelijken op die rot computer. Geen keuze is niks, maar veel keuze is lastig. Langzaam maar zeker kom ik dichterbij de uiteindelijke keuze. Ik heb nog 4 mogelijkheden om uit te kiezen, dus de grootste hobbel is genomen. Nu nog de daadwerkelijke keuze en de bestelling plaatsen. Ik denk dat ik zo dadelijk maar de knoop door ga hakken.

Ik kan mededelen dat de hometrainer inmiddels is besteld.

Het is een half jaar geleden dat ik te horen kreeg dat ik kanker heb. Tijd om eens even op dat half jaar terug te kijken. Wat is er door die mededeling allemaal veranderd. In het begin was er uiteraard de verbijstering. Ik, kanker! Ook ongeloof, maar dat werd door de behandeling in het ziekenhuis wel snel bijgesteld. Het is niet anders. Na het ziekenhuis, waar ik toch wel redelijk gesloopt uit was gekomen, begon de periode van herstel. Bovendien bleek ik in aanmerking te komen voor relatief nieuwe medicatie, waardoor het herstel ook mogelijk werd. De laatste paar maanden heeft het normale leven weer beetje bij beetje zijn intrede gedaan, maar helemaal terug naar het leven voor de kanker daar is geen sprake van. De verschillen zitten niet alleen in lichamelijke aspecten, die er zeker zijn, maar meer nog in de mentale kwetsbaarheid waarin je bent terecht gekomen. Het leven is kortom zwaarder geworden en ook eentoniger. De dag bestaat veelal uit 's ochtends de eerste anderhalf uur de krant lezen, daarna aankleden, dan achter de computer, veelal een uurtje gitaarspelen, dinsdag- en vrijdagmiddag naar de golfbaan, woensdag een uurtje naar de fitness, soms een lunchje met vrouw of vriend, tot nu toe zaterdagmiddag naar de tennisbaan en een paar keer per maand uit eten. 's Avonds meestal TV kijken. Op zich plezierig, maar niet echt spannend. Vroeger met werk erbij gaf meer voldoening.

Jozef, de kat van Sjef en Mieke, is overleden. 17 jaar oud. Ineens viel hij om. Ze hebben hem in de tuin begraven. Bij ons liggen er ook twee achter in de tuin. Claus en Cleo. Bij allebei heb ik tranen met tuiten gehuild. Bij mensen heb ik daar over het algemeen niet zo veel last van. Met poezen bouw je misschien ook wel een veel intiemere band op. Je streelt ze vaker dan je vrouw. Soms zitten ze de hele avond bovenop je schoot. Als zo'n beestje dan komt te overlijden valt er echt een groot gat. Daar moet je best een tijdje aan wennen. Nog steeds kun met enige weemoed terugdenken aan dat vermagerde Cleetje, die uiteindelijk aan kanker is overleden. Tenminste dat was de reden dat we hem uiteindelijk hebben laten inslapen, ook zo een hartverscheurend moment als de dierenarts hem dat spuitje geeft. Het leven, maar zeker ook de dood kunnen soms echt in en in triest zijn. Triestheid lijkt ook altijd intenser dan blijdschap. Bij mij wel in ieder geval.

Bij Feyenoord viel gisteren na 1 minuut spelen de stadionverlichting uit. De oorzaak werd niet gevonden dus is de wedstrijd afgelast. Weer veel voetbal van de week, Tottenham-PSV, Benfica-Ajax en de Oranjedames tegen Zwitserland voor een plaats op het WK. Sport blijft toch veruit het aardigste dat er op de televisie is te zien. PSV wist het uiteindelijk in een heroïsch gevecht niet te redden.

Een kale poes, om eens iets anders te berde te brengen, ge kunt het geloven of niet, maar dat was gisteren het hoofdthema van het gesprek na de golf op het terras. We zitten na het golfen meestal met hetzelfde groepje nog wat na te borrelen, vaak met veel gekheid, Riet is er ook helemaal een fan van, maar gisteren kwamen er dus meerdere kale poezen langs. Daniëlle ging een harspraktijk beginnen onder de naam Daan's hars bar. Vakkundig gaat ze dan poezen kaal harsen. Anne had al een kale poes, en Jeanet liet een vertikaal streepje staan. Deed Anne vroeger ook, maar nu gaat alles er af, met een pincet, want harsen is te pijnlijk. Daniëlle zelf deed harsen. Ik denk dat we wel een klein uurtje met dit thema zoet zijn geweest. Daarna kwam nog de lengte van het lid van Wil aan de orde. Golfen is een populaire sport geworden.

Schrijven komt dicht in de buurt van bidden, aldus de Italiaanse schrijver Paolo Giordano. Hoe denkt Theo Dell'avo, mijn alter ego, hierover. Tot nu toe heb ik niet het gevoel dat mijn schrijven ook maar iets met bidden te maken heeft. Ik begrijp niet hoe dat bij een ander wel zou kunnen zijn. Schrijven is geen bidden. Schrijven is schrijven. Wel viel mij op dat God tot nu toe niet in dit schrijven aan de orde is gekomen. Hoe verhoudt God zich met Kanker! Hoe verhoudt God zich met mijn Kanker. Is Hij de schuld, moet ik Hem iets kwalijk nemen?

Een lastige vraag.

Mijn moeder heeft vorige week voor de tweede keer een beroerte gehad. Gelukkig was de hulp ditmaal sneller en effectiever, waardoor grote schade dit keer achterwege is gebleven. Toch is nu opname in een verpleeghuis nodig omdat het laatste beetje zelfredzaamheid is verdwenen. Thuis wonen wordt almaar lastiger. Na 6 weken revalideren zal de balans worden opgemaakt, maar de verpleeghuisarts is er niet optimistisch over. Het hart functioneert nog maar voor de helft. Op zich is dit allemaal niet vreemd voor een 94 jarige. Op je 70ste kanker krijgen komt gekker over.

Wat heeft God hier allemaal mee van doen.

Het blijft een lastige vraag.

Wie of wat is God, daar begint het al mee.

Ik geloof in pech of geluk.

Mijn moeder heeft geluk dat ze zo oud mag worden.

Ik heb pech dat dit bij mij niet het geval zal zijn.

Mijn vader had nog meer pech, hij werd slecht 53.

Dus heb ik ook geluk gehad dat ik toch een stuk ouder geworden ben dan mijn vader. Ben ik daardoor ook een gelukkig mens?

Is ook een lastige vraag.

Tegenslag heeft toch meer impact dan voorspoed, althans dat is mijn beleving. Zoals nu, sinds ik weet dat ik kanker heb is alles anders. Onbezorgd genieten is er niet meer bij. Hoewel er best nog wat te genieten valt en dat gebeurt ook. Deze tegenslag zal het waarschijnlijk de rest van mijn leven blijven winnen van welke voorspoed dan ook. Blijft, dat ik dat gevoel niet had toen ik nog onwetend was van de kanker. Maar mijn liefde voor Riet is er wel door toegenomen!

Vandaag het ziekenhuis gebeld. Nog niet aan Riet verteld. Maar ik maak me toch een beetje zortgen over een pijntje aan de linkerkant. Alsof het wat meer trekt. Ik heb dat bij het laatste bezoek al aan de longarts gemeld, het lijkt echter iets erger te worden. Bovendien voel ik me 's avonds wat eerder moe en slaap ik ook wat minder voor mijn gevoel. Of het allemaal waar is weet ik ook eigenlijk niet en de koude hertfst zal er ook geen goed aan doen. Je hebt nu veel meer tijd om ergens over na te denken. De zomerperiode ben je toch zo wie zo al actiever. Meer op de golfbaan, meer buiten, vaker in de tuin. Ik moet wel erg aan die omschakeling wennen. De longarts zou mij vandaag terugbellen. Ben benieuwd.

Weliswaar niet dezelfde dag, maar de dag daarop werd ik door de verpleegkundige gebeld. Ik kan bloed af laten nemen en dan wordt dit weer in het Erasmus MC gecontroleerd op mogelijke mutaties. Na twee weken volgt de uitslag. Daarnaast is de scan van 22 december vervroegd naar 12 december en het gesprek met de longarts volgt dan direct op 13 december. Uiteraard heb ik Riet hierover verteld. Zij is dan toch gelijk van slag, maar herstelt zich wel weer snel. De kleinste verandering vergroot de onzekerheid. Dat geldt voor Riet net zo als voor mij. Het enige dat voor Riet telt is dat ik mijn leven nog zo lang mogelijk moet zien vol te houden. Alles wat daar tegen in gaat brengt haar uit het evenwicht. We zullen er toch mee moeten leren leven. En hopenlijk zo lang als mogelijk. We gaan straks de golfbaan maar weer opzoeken, daar knappen we toch altijd van op. Gezellig borrelen na afloop, een beetje ongein lullen is goed voor de ontspanning. Het is wel koud, 6 graden, maar dat was het gisteren ook en toen hebben we met Fred erbij ook 9 holes gespeeld. Het was prima te doen en heb nog goed gespeeld ook.

Mijn moeder komt niet meer naar huis. De Vegro komt alle thuis-hulp spullen vandaag ophalen, hoog- laag bed, rolstoel enzovoort. 23 november 2018 is het ouderlijk huis dus eigenlijk verleden tijd. De familie is er druk mee. Riet wordt daar wel eens boos over, al die aandacht voor mijn moeder, terwijl ze nauwelijks vragen hoe het met mij gaat.

Ik heb ze dat trouwens verboden en daar houden ze zich redelijk aan. Maar Riet wil meer aandacht voor mij. Ik heb er zelf geen behoefte aan. Gewoon doorgaan zoals het vroeger was is voor mij mooi genoeg.

De behoefte om te schrijven is de laatste tijd wat minder. Er kwamen zeker leuke onderwerpen langs, zoals het eetbare bos, een experiment waarbij een bos wordt gecreëerd dat eetbaar is en zichzelf ook gewoon in stand houdt. Dit zou naast de moestuin een prima oplossing voor een zelfredzame eetcultuur kunnen zijn. Ook het Brexit akkoord is de moeite van het bespreken waard. Meedoen maar niet meeregeren, in ruil voor een xenofobe grenspolitiek. Of de homorel rondom Joham Derksen, de allesweter van Veronica Inside, de opvolger van Voetbal Inside. Dat homo's nog steeds gepest worden vindt Derksen ook verschrikkelijk, maar tegen een grapje moeten ze kunnen. Overigens begrijp ik weer niet waarom homo's zo nodig "uit de kast" moeten komen. Hetero's doen dat toch ook niet. Leef je leven, met een man of een vrouw en verder hoeft je daar tegenover niemand verantwoording over af te leggen. Dat Feyenoord gisteren met 2-1 van PSV heeft gewonnen is eigenlijk de reden dat ik de pen weer even ter hand heb genomen. Ik moet eerlijk zeggen dat ik Feyenoord bij voorbaat kansloos achtte. Maar een ontketend Feyenoord dat een vermoeid PSV tegenover zich vond speelde de beste 1e helft van het seizoen. Dat het de tweede helft wat meer pompen of verzuipen werd deed aan de verdiende overwinning niet veel af. In feite had het tegendoelpunt van PSV niet eens mogen vallen. Het enige smetje op verder een prima pot.

Verder is het vermeldenswaard dat ik afgelopen vrijdag 9 holes heb gelopen. Golfkarren zijn niet meer toegestaan. Het lopen ging prima, dus dat geeft de burger wel moed. 12 december, onze 23ste trouwdag zal de scan moeten uitwijzen of het met de longen nog steeds goed gaat. Er komen weer twee spannende weekjes aan.

Mijn moeder van 94 is momenteel herstellende van een beroerte. Zij woont momenteel in het revalidatiegedeelte van De Rembrandt, een verpleeghuis in Oud-Beijerland. Mijn broers en zussen zijn weer voor de hele week ingeroosterd zodat er altijd iemand aanwezig is bij de lunch en het avondeten. Zelf heb ik mij al enige tijd geleden wat meer op de achtergrond geplaatst. Aan de ene kant vind en vond ik de zorg die aan mijn moeder wordt en werd besteed op zich prachtig. Aan de andere kant vind ik de aandacht ook enigzins overdreven. De vragen die mij daarbij bezig houden zijn deze, leidt die veelheid van aandacht en zorg tot een verlenging van het leven? Ik denk van wel. Vindt mijn moeder het eigenlijk wel fijn dat haar leven verlengd wordt? Op die vraag is moeilijker een antwoord te geven. In het begin had mijn moeder ontzettend veel problemen met het gesol en gesjouw dat haar overkwam. Zelfstandig naar bed gaan werd lastiger en later onmogelijk. Hetzelfde geldt voor de wc. Lopen is al jaren een probleem dat almaar erger wordt en nu zelfs niet meer mogelijk. Het leven wordt nog slechts geleefd in bed en in de rolstoel. Het kost haar steeds meer moeite om haar ogen open te houden. Soms zit ze halve dagen in de rolstoel te slapen. Mijn broers en zussen plukken elk moment dat moeders nog bij de les is. Persoonlijk moet ik er niet aan denken om op die manier zo oud te worden. Gaat bij mij ook niet gebeuren, maar op die manier hoef je er ook niet blij mee te zijn.

De vraag bij mijn moeder is nu waar gaat ze haar laatste dagen slijten. Thuis wonen is eigenlijk geen optie meer, maar mijn jongste broer, die het merendeel van de mantelzorg op zich neemt, is nog niet helemaal overtuigd. In De Rembrandt blijven, eigenlijk zoals het nu ook is, een kamer van 4x4 met bed, een paar kleine fauteuils, een tafel en eigen badkamer. Een luxe verzorghuis in Barendrecht is de derde optie.

Daar krijgt ze een mooie woonruimte met eigen meubeltjes, maar het nadeel daar is dat er ook veel dementerende ouderen zitten. En mijn moeder is niet dement! In een eerder stadium kiezen voor een goede oplossing zou mijn voorkeur hebben gehad. Ik ben benieuwd hoe het zal gaan lopen. Mijn moeder lijkt inmiddels te berusten in haar lot. Ze is nog blij als ze je ziet.....

Mijn huidige situatie maakt het voor mij nog veel lastiger.

In wezen wil ik niet dat mijn moeder mij overleeft.

Een kind hoort niet eerder dood te gaan dan zijn of haar ouders. Ik zou het erg op prijs stellen als ik nog in staat zal zijn om mijn moeder te begraven. Die gedachte vertroebelt mijn beeld uiteraard ook als ik naar de inspanningen van mijn broers en zusters kijk. Hun inspanning is er niet alleen op gericht om het leven van moeders nog zo aangenaam als mogelijk te maken, waarvoor alle respect, maar het is er ook op gericht het nog zo lang als mogelijk te rekken. Tien jaar geleden bij de eerste beroerte stond ik daar ook helemaal achter. Heb toen ook met mijn Afasieboek er veel aan gedaan om ook haar spraakvermogen weer zo optimaal als mogelijk te krijgen.

Nu is mijn standpunt door mijn kwaal wat meer ambivalent. Ik wil niet als eerste dood. Met anderen zal ik daar niet snel over praten, laat staan met mijn familie. Veel begrip zal mijn standpunt waarschijnlijk ook niet opleveren. En dat begrijp ik ook maar weer al te goed.

Als ik de laatste anderhalve bladzijde teruglees, kom je al snel tot de conclusie dat schrijven ook een vak is. De beschrijving van mijn moeders situatie en mijn positie daarin komt erg onbeholpen en wellicht wat gevoelloos over. Ik laat het toch maar staan omdat ik vind dat er ook wel iets over moet worden gezegd en veel beter kan ik het toch niet beschrijven. Misschien is het ook zo dat ik mijn moeder door haar eerste beroerte al een beetje ben kwijtgeraakt. In mijn moeder nu, zie ik niet meer de vrouw terug van vroeger, zelfstandig, energiek, geëmancipeerd. Een vrouw waar ik met veel bewondering naar opkeek.

Al na haar eerste beroerte was daar niets meer van over. Ik heb daar denk ik meer moeite mee gehad dat mijn broers en zussen, die de verzorging van mijn moeder, ook uit een soort dankbaarheid, met veel liefde op zich hebben genomen. Ik lijk wat dat betreft misschien wel wat meer op mijn moeder!

12 December, Riet en ik zijn inmiddels precies 23 jaar getrouwd. Ons 25 jarig huwelijksfeest hoop ik nog wel te mogen vieren. Sjef, mijn broer, kwam nog een bos Amarillessen brengen. Een paar uurtjes daarvoor was ik weer door de scan gegaan.

Als ik dit schrijf weet ik inmiddels dat de scan weer OK was. De tumor was tot staan gebleven, vocht achter de longen was verwaarloosbaar en het bloedonderzoek liet zien dat er van resistentie in het geheel geen sprake was. Kortom de longarts was zeer tevreden. Wat iets minder goed nieuws was dat mijn arts het Maasstad ging verlaten voor een nieuwe uitdaging op Curacao. Jammer, want ik had wel vertrouwen in die man.

We kunnen dus weer 3 maanden vooruit....

Het meeleven van alle familie en vrienden was wederom hartverwarmend, ze zijn soms nog blijer dan ikzelf heb ik wel eens de indruk. Bij mij en hetzelfde geldt ook voor Riet moet het allemaal een beetje indalen voor dat we het echt beseffen dat het best goed gaat. Waarschijnlijk komt dat toch omdat de spanning er naar toe groter is dan je wilt toegeven. Mijn bloeddruk stond er in ieder geval aardig van onder druk. Hij is nu nog steeds te hoog, maar gelukkig al wel een stuk lager. We gaan er maar een rustig weekendje van maken, daar zijn we allebei wel aan toe, taartje eten, lekker eten in huis halen, mooi wijntje erbij, wat scrabelen, dat soort dingen. Daarna de gewone draad weer proberen op te pakken, dat blijft toch het moeilijkste. Loskomen van de kanker is niet eenvoudig, hoe goed de medicatie ook aanslaat en hoe goed de scans en de onderzoeken ook zijn, het blijft je leven in min- of meerdere mate beheersen. En niet in positieve zin, ondanks het feit dat ik mijn zegeningen weet te tellen. En ondanks dat ik vrijwel iedere dag Why Worry op de gitaar speel. Een nummer van Dire Straits, dat ik tot mijn lijflied heb gebombardeerd. Ik speel het nummer altijd als ik speel. Why Worry, klinkt goed, maar ik moet me er nog wel meer naar gaan gedragen. En als ik het speel wordt Riet er weemoedig van, dat helpt natuurlijk ook niet mee.

Ajax - Bayern was overigens wel genieten, zelfs voor een echte Rotterdammer. Nu er zonder opdrachten met werk geen eer meer valt te

halen blijft sport wel het mooiste dat er is. Zelf doen, met golf of tennis, of kijken. Mijn hele leven hebben sport en architectuur om voorrang met elkaar gevochten. Uiteindelijk wint de sport zou je kunnen zeggen omdat ikzelf met de daadwerkelijke uitoefening van de architectuur ben gestopt. Ik volg het nog wel zijdelings, maar minder dan vroeger. Sport daarentegen ben ik meer gaan volgen naarmate ik het zelf minder ben gaan beoefenen.

Ajax was van de week dus weer zo'n hoogtepunt. Dames handbal tegen Spanje, waarbij in de laatste 2 seconden nog een vrije worp voor de winst wist te zorgen, was ook echt genieten.

Langzaam maar zeker komt het eind van 2018 in zicht. Tijd om eens terug te blikken op dit voor ons toch wel turbulente jaar, dat eigenlijk op 23 april opnieuw begon, of zoals je wilt abrupt was geëindigd. Na die datum was alles anders. Een prachtige zomer stond vooral in het teken van de scherven bijeenzoeken en de boel weer proberen te lijmen. Op zich is dat weliswaar aardig gelukt, maar de scheuren blijven voor altijd zichtbaar. Elke keer als je ernaar kijkt.

Riet heeft voor haar 65ste verjaardag van mijn familie een mooi antiek beeldje gekregen. Het staat op een glazen plaatje dat met twee voetjes aan de muur hangt. Trilling van langskomen zwaar autoverkeer was er de oorzaak van dat het glazen plaatje los van de muur kwam en op de grond viel. Het glazen plaatje was nog heel, maar het hoofdje van het beeldje lag aan gruzelementen. Het hoofdje van nog geen 2 centimeter groot, lag in wel 12 stukjes. Ik heb het prachtig weten te restaureren, niemand die het ziet, maar ik zie nog altijd de barstjes. Maar, ik ben ook wel apetrots op mijn mooie restauratiewerk. Dat laatste gevoel heb ik over mijn echte leven nog niet, maar ik heb wel goede hoop dat het er aan zit te komen.

Ten eerste Zin van het Leven. Onder die noemer neemt Fokke Obbe-
ma een reeks interviews af voor de Volkskrant. Ik vind dit een bijzon-
dere serie. Het lijkt mij leuk om dit format ook voor mijzelf te gebrui-
ken, vandaar nu hieronder mijn verhaal.

‘Het leven is één grote strijd met de zwaartekracht’

Theo Verstralen, architect

Als ondertitel zou er ook nog kunnen staan dat ‘Het leven is een
proces van langzaam afsterven’. Beide titels tonen niet direct de
lichtheid van het bestaan. En zo voel ik het ook. Het leven is een grote
worsteling met af en toe leuke momenten en vaak gaat het overigens
gewoon ongemerkt zijn gang. Nu ik 70 jaar ben en sinds kort weet dat
ik longkanker heb ben ik voor mijzelf goed in staat om iets zinnings te
zeggen over de zin van mijn leven. Met mijn werkzame leven ben ik
recent gestopt. Ter gelegenheid van mijn 40 jarig architecten jubileum
heb ik dat deel nog eens de revue laten passeren. Uiteindelijk ben ik
tot de conclusie gekomen dat Architectuur voor mij altijd een middel
is geweest om de samenleving vorm te geven. Je zou kunnen zeggen,
letterlijk en figuurlijk. Daarmee zou je tevens de zin van mijn leven
kunnen definiëren.

Wat is de zin van ons leven?

Ik heb als kind geleerd dat hier en in het hiernamaals gelukkig worden
de zin van het leven is. Inmiddels ben ik daar wel wat anders over
gaan denken. Ik kan mij nog voorstellen dat je als individu kan formu-
leren wat de zin van je leven is. Bij de zin van ons leven wordt het een
stuk lastiger. Ik kan geen collectieve zin van ons leven ontdekken. Ik
zie wel dat iedereen zijn eigen gevecht met de zwaartekracht heeft te
voeren. Wij zijn allen, ieder voor zich kleine bio-chemische processen
die de duur van zijn of haar bestaan maar hebben door te worstelen.
De een met het geluk van een prima leven, de ander met de pech van

een troosteloos bestaan. Er zijn mensen die met een min of meer
prima bestaan de zin er in zien om het troosteloze bestaan van de
pechvogels wat te verlichten. De troostelozen bestaan dan in feite om
de geluksvogels een goed gevoel te geven.

De zin van ons bestaan ligt hooguit in ons bestaan zelf, als dat al be-
staat. In deze serie kwam het al een keer langs. Volgens mij werd deze
stroming het Idealisme genoemd. Er wordt daarbij vanuit gegaan
dat er alleen bewustzijn bestaat. Materie is niet echt aanwezig. We
bestaan slechts als gedachte, als fantasie, we zijn niets en zullen tot
niets wederkeren.

Ik vind dit trouwens een gedachte die voor mij in ieder geval de on-
eindigheid van het heelal en zoals u wilt de onsterfelijkheid van onze
ziel verklaart. Immers, alles wat er in feite niet is is oneindig.

Wat betekent deze opvatting voor je eigen bestaan?

Allereerst een enorme aversie tegen religie, die er sinds de intrede
van de Islam in ons dagelijks bestaan, met name dan via alle media,
alleen maar groter op is geworden. Voor mij bestaat God nog wel als
bewustzijn, maar niet als religieus fenomeen.

Ten tweede ben ik van mening dat de vrije wil niet bestaat. Ieder
mens doet op elk moment iets omdat hij of zij niet anders kan. Van
een bewuste vrije keuze is geen sprake. Eerder van een noodzakelijke
dwangmatigheid. Die noodzakelijke dwangmatigheid wordt gestuurd
door de persoonlijke status van ieder individu. Veel factoren spelen
daarbij een rol, zoals opvoeding, opleiding, gezondheid, welvaart,
geluk en ga zo maar door, allemaal factoren waarop je als individu
nauwelijks invloed hebt. Je bent niet uit vrije wil arm, je bent niet uit
vrije wil ongezond, je bent niet uit vrije wil dom. Ik begrijp best dat
de samenleving een systeem nodig heeft om samenleven een beetje
ordentelijke te laten verlopen, maar zeg dat dan en doe niet net alsof
dit op universele waarden is gebaseerd. De tien geboden zijn wel
handig om als uitgangspunt voor zo’n systeem te gebruiken, maar zijn
geen enkel bewijs voor het bestaan van een vrij wil.

Hoe belangrijk vind je de vraag naar de zin van het leven?

Voor mijzelf van enorm belang. Een leven zonder zingeving zou voor mij ondenkbaar zijn. Ik merk, nu ik met mijn architectuurpraktijk ben gestopt, dat het moeilijk is om de zin van mijn bestaan te formuleren. Ik doe een beetje van dit en een beetje van dat, maar erg zinvol kan ik het allemaal niet vinden. Mijn Architectuur - vorm geven aan de samenleving - gaf zin aan mijn bestaan.

Dat is iets anders dan geluk. Mijn vrouw, waarmee ik inmiddels al weer 40 jaar samenleef, gaf geluk aan mijn bestaan. Sport, voor mij voetbal, tennis, schaatsen, skiën, golf gaf plezier aan mijn bestaan, dat voelde meer als vrijetijdsbesteding. Hetzelfde gold voor alle vrijwilligerswerk bij de diverse sportverenigingen. Familie en vrienden waren de ruggegraat van je bestaan.

Er zijn mensen die zeggen, je moet niet zo nadenken over de zin van het leven, maar het leven.

Is ook een opvatting. Ik denk overigens dat vrijwel iedereen zo in het leven staat. Niet veel mensen zullen dagelijks stil staan bij de zin van het leven. Zelf kan ik mij ook niet zo herinneren daar erg veel mee bezig te zijn geweest. In mijn studietijd aan de Academie van Bouwkunst kwam de zinvraag eigenlijk voor het eerst langs. Ik weet ook nog goed dat het boek De Mandarijnen van Simone de Beauvoir erg veel indruk op mij heeft gemaakt. Een groots en meeslepend leven als avant garde richting geven aan de samenleving met een bruisend sociaal leven met uitgaan, drank en vrouwen. Het is allemaal wat rustiger verlopen! Van jonge wereldverbeteraar is het langzaam maar zeker overgegaan in een dagelijkse architectuurpraktijk, waar jeugdige enthousiasme en onbezonnenheid plaats maakte voor ervaring en professionaliteit. Waar nadenken over de zin overging in het gewone leven leven.

Als je daar achteraf op terugkijkt, vind je het dan jammer dat het zo is gelopen?

Jammer is een groot woord. Ik kijk best met de nodige voldoening terug op mijn architectenperiode en ook op de rest van mijn leven. Maar als je mij vraagt zou je het zo weer over willen doen, dan klinkt

een volmondig nee.

Vroeger werd ook mij geleerd dat je er uit moet zien te halen wat er in zit. Dat heb ik zeker ook geprobeerd. Of het is gelukt is moeilijk van jezelf te zeggen. Maar ik zou alles anders doen als ik de kans kreeg om het leven opnieuw te leven, maar meer omdat ik dit leven nu wel heb gezien dan dat het zou gaan om meer zin aan mijn leven te geven. Achteraf vind ik de zin van het leven vraag eigenlijk helemaal niet interessant. Ook domweg omdat de zin vraag, wat mij betreft, alleen voor jezelf van belang is. Hij telt altijd alleen voor het nu. Niet voor het toen en niet voor het straks.

Hoe spelen andere mensen een rol in vraag naar de Zin van het Leven?

Vormgeven aan de samenleving doe je om het leven van anderen te veraangemen. Persoonlijker is dat bij mij nooit geworden. Persoonlijk wordt het met de mensen in je directe omgeving, je familie, je vrienden.

Het leven heeft ongetwijfeld meer betekenis als je met mensen om je heen gelukkig bent, je vrouw op de eerste plaats. Ik heb het gelukkig maken van mijn vrouw volgens mij nooit als zingeving aan mijn bestaan gedefinieerd. Wel als wens. Ik heb in mijn carrière altijd rekening gehouden met een plezierige balans tussen mijn werk en mijn relatie. Nu in de winter van ons bestaan zou dat wel eens anders kunnen worden. De zin van het bestaan dat ons nog rest kan wel eens zijn het zo aangenaam mogelijk deze laatste periode met elkaar door zien te komen.

Heeft je ziekte je een andere kijk gegeven op de zin van het leven?

Eigenlijk wel. Ik kijk nu ook anders naar de dood. De dood was altijd iets voor anderen en nu is het voor jezelf een lonkend perspectief geworden. Door dat perspectief is het voor mij moeilijker geworden om nog zin aan mijn leven te geven. Zin om te werken heb ik niet meer. Het perspectief van de dood maakt neerslachtig. Het is echter niet zo dat ik met terugwerkende kracht een andere zin aan mijn leven had willen geven.

De Kerstdagen komen eraan. 1e Kerstdag mijn schoonfamilie, althans wat nog rest, de afgelopen paar jaar zijn immers twee broers, een schoonzus en een ex weggegeven, waar door de groep uit nog maar 6 personen bestaat. 2e Kerstdag is traditiegetrouw met mijn familie. Dit keer in de Rembrandt, het verpleeghuis waar mijn moeder tijdelijk voor revalidatie is opgenomen. Naar huis zit er overigens voor mijn moeder niet meer in. 24 uurszorg is noodzakelijk en dat kan thuis niet meer gegeven worden. Het is nu dus zoeken voor een nieuw huis. De revalidatieafdeling van de Rembrandt zal ze binnenkort moeten verlaten en een ander onderkomen is nog niet geregeld. Een andere afdeling in dit tehuis is wel mogelijk, maar Oud Beijerland is wel wat verder dan bijvoorbeeld Barendrecht of Rhoon. In Barendrecht staat mijn moeder als eerste op de wachtlijst, dus wanneer daar iemand vertrekt of komt te overlijden, dan kan zij daar terecht. Voorlopig dus even afwachten. Mijn broers en zussen zijn er maar druk mee. Het app-verkeer is niet van de lucht. Naarmate mijn moeder ouder wordt neemt de app-frequentie alleen maar toe. Met enige verwondering sla ik dat van enige afstand weleens gade. Ik las vandaag dat Epke Zonderland verbaasd was van het feit dat het hebben van een kind zijn wereld volledig op zijn kop heeft gezet. Hetzelfde kun je stellen als bij je vader of moeder de hulpvraag ineens explosief toeneemt. In alle gezinnen vindt een kleine revolutie plaats. En voor sommigen telt niets anders meer. Nu maar hopen dat de Kerstdagen een beetje gezellig zullen gaan verlopen. De winter is begonnen en de donkerste dagen daar zitten we midden in. Bij Riet is vandaag een kies getrokken. Al weken zeurde het en vandaag moest het er dan maar van komen. Ik hoop dat dit de Kerst niet zal beïnvloeden. Voor vanavond is het al lastig, we gaan dan met Sjef & Mieke en Chol & Henk uit eten naar La Pizza. Maar als je moeilijk kunt eten wordt het wel lastig. Bovendien is Riet al snel van moet wel kunnen. Het is gelukkig goed gegaan met de getrokken kies. De port en de wijn hebben daar ook zeker aan bijgedragen, ondanks het feit dat er de eerste 24 uur geen alcohol mocht worden genuttigd. Maar ja, dat geldt uiteraard niet voor mijn vrouw.

De eerste Kerstdag zit er inmiddels ook al weer op. Traditioneel wordt dat gevierd met de kouwe kant bij ons thuis. Het was weer heel gezellig, hoewel het Rosa Spier gehalte met het jaar erger wordt. Kees is stokdoof, Maria ook half, maar zij compenseert het door harder te praten. Wil uit Scheveningen is inmiddels erg gekrompen en loopt helemaal krom, althans, het lopen is schuifelen geworden. Snelle hele kleine stapjes. Maria loopt overigens ook alsof ze over een dunne draad balanceert. Kitty, een dochter van Wil is er tegenwoordig ook bij. Zij is eigenlijk mee voor de transport. Ze was trouwens ook niet op haar best want ze had de avond ervoor een feestje gehad, waarvan ze nog herstellende was. En mijn Riet ziet het verzorgen van dit genoeglijk samenzijn ook steeds minder zitten. Dus zuchtend en steunend zijn we met zijn allen deze Kerst doorgekomen. Maar het was toch wel gezellig. De rotzooi was snel opgeruimd en daarna hebben we nog gezellig op de bank naar een documentaire over Kerst en Ikazia zitten kijken. Daar zit je dus op Kerstavond ook niet op te wachten. In bed vroeg Riet nog of ik nog van haar hield. Een vraag die ze met enige regelmaat beantwoord wil hebben. Mijn antwoord is vrijwel altijd hetzelfde, dat ze zich daar geen enkele zorg over hoeft te maken omdat ik voor altijd van haar zal blijven houden. Riet is de liefde van mijn leven en dat zal ze altijd blijven, alleen weigert ze stelselmatig om dit te geloven. Zo is ze dan ook wel weer. Vandaag 2e Kerstdag gaan we bij mijn moeder in het verzorgingshuis De Rembrandt in Oud-Beijerland eten, alle broers en zussen zijn er met aanhang ook bij. Dit is eveneens een jarenlange traditie nu van de warme kant. Dus nog even doorbijten en dan zit de Kerst er gelukkig weer op. Nog even Oud en Nieuw en dan zijn we weer van al die geluksappjes en die schijtlollige filmpjes verlost en kan het rustige normale leventje weer zijn loop krijgen.

By the way, ik heb Fokke Obbema van de Volkskrant nog mijn versie van "Zin van het Leven" gemaïld met de opmerking dat het wellicht een aardig idee is om een zomerspecial van de lezers over dit thema te maken. De 50 beste inzendingen worden dan in die special gepubliceerd. Hij vond het een goed idee en ging het voorleggen! Benieuwd!

We zijn inmiddels in de laatste dag van dit jaar aanbeland. Overal zie je de lijstjes verschijnen. Mijn jaar is kort samengevat; 23 april. Mijn persoon van het jaar; Riet van der Stoep. Mijn moment van het jaar; er is een DNA match. Mijn product van het jaar; Afatinib. Mijn getal van het jaar; 70.

Daarnaast zijn er uiteraard nog een heleboel andere dingen gebeurd, waarvan ik er zeker een hoop heb meegekregen. Mijn moeder heeft weer een beroerte gehad, waardoor er in feite een einde is gekomen aan het ouderlijk huis. Langelo 5 staat er stil en verlaten bij. Gio slaapt er af en toe nog om de woning nog een beetje onder contrôle te houden, maar mijn moeder zal er niet meer in terug keren. Via de TV zijn alle sportieve hoogtepunten ook door mij goed bekeken. Meestal van de nodige begeleidende opmerkingen voorzien. Trump, populisten, vluchtelingen, migranten, natuurrampen, dividendbelasting, Zwarte Piet, Silvana Simons en Johan Derksen, het is allemaal niet aan mijn aandacht ontglipt. Het was al met al een zeer bewogen jaar. Op de valreep kreeg tennis- en golfvriend Wil nog een, gelukkig, niet al te zware beroerte. Hij kan nu thuis gaan revalideren. Neef Frank vierde zijn 60ste verjaardag in het Kasteel van Rhooon. Een spetterend feest, waar we zelf een paar uurtjes getuige van zijn geweest. Toen vonden we het wel mooi en zijn stilletjes naar huis geglipt.

Vanavond dus oudejaarsavond, met fonkelwijn, oliebollen en ap-palflappen. Gewoon thuis met zijn tweetjes en de poezen, die door alle vuurwerk wel weer volledig van slag af zullen zijn. Rodie ligt al twee dagen boven in de hal, daar klinken de knallen het minst. Maar vanavond zullen ze het toch weer moeilijk krijgen. De buurman heeft zijn buitenpotkachel reeds de voortuin ingeschoven. We kunnen onze borst wel weer nat maken. Knal en sier gaan er voor ettelijke honderden euro's de lucht bij hem in. Meestal duurt het tot een uur of drie in de nacht. We zullen in ieder geval de ramen en deuren goed af moeten sluiten en ons weer op het ergste voor bereiden.

En dan op naar het nieuwe jaar. We gaan het met Marc Marie welkom heten. Gespannen wat dat nieuwe jaar ons zal gaan brengen. Hoe zal Riet zich houden, blijven de medicijnen hun werk verrichten, hoe zal het mijn moeder vergaan in het nieuwe jaar.

Meer dan ooit zijn de gedachten op jezelf en Riet gericht. Voor welke verrassingen zullen we in 2019 komen te staan. Een gespannen en onzekere toekomst ligt in het verschiet, waarin we er toch ook van hopen te kunnen blijven genieten, vooral kunnen blijven golfen. We gaan het allemaal zien komend jaar. Voor nu een prettige jaarwisseling en een goed begin. Tot volgend jaar.

Een nieuw jaar, een nieuwe bladzijde.

Het jaar is inmiddels een paar dagen oud. Oude en nieuw zijn zoals gewoonlijk onrustig gevierd. Het meest opvallend was de brandstapelstrijd tussen Duindorp en Scheveningen. Door de inlandige wind ontstond een waar inferno aan de kust. Een vonkenregen van gigantische omvang bestookte de woningen langs de kuststreek. Als je de beelden ziet kun je je nauwelijks voorstellen dat de schade beperkt is gebleven. Een 48 meter hoge brandstapel is ook niet niks. Een flat van 16 verdiepingen is net zo hoog. Brandende stukken hout vlogen door de lucht op de daken van de woningen. Mensen op de Boulevard moesten rennen voor hun leven. Gelukkig zijn er geen doden gevallen. Wij hebben elkaar onder het genot van een glaasje fonkelwijn een mooi 2019 gewenst. Het bleef tot een uur of half vier nog onrustig in de straat, of beter gezegd bij onze burens, die zo wie zo wel van een beetje herrie houden.

De eerste bekende Nederlander is inmiddels overleden. Paulien van Deutekom, in 2008 nog wereldkampioen all round bij het schaatsen is op 37 jarige leeftijd aan lonkanker overleden. Zij laat man en een kindje van 1 jaar oud achter. Een leuke vlotte meid. Je hoopt net het jaar van de longkanker een beetje achter je te laten of het nieuwe jaar begint er al weer mee. Anderszijds mag ik van een beetje geluk spreken dat ik de 37 inmiddels al enige tijd ben gepasseerd. Zoals vaak, het kan altijd dus erger, wel een schrale troost. Maar genoeg getreurd, we namen ons net voor om er een mooi jaar van te maken. We hebben ons dat nog niet voorgenomen of Riet was tegen overspannen aan omdat één van de poezen ziekteverschijnselen begon te vertonen. Ja, dan gaan alle remmen los en raakt Riet een beetje door het dolle heen. Rodie, want zo heet de poes, wil dan buiten slapen en dat wil Riet dan weer niet. Huis in, huis uit met dat dier. Deur open, deur dicht. Ik zal wat dat betreft weer blij zijn als de winter voorbij is. Het is toch al niet mijn favoriete seizoen en zeker nu het skiën er ook bij is ingeschoten valt er helemaal geen plezier meer aan de winter te beleven. De Snertcup, waar tradioneel ons vastgoedgolfjaar mee wordt geopend is nog zo'n lichtpuntje. Het vindt vanmiddag plaats.

Een soort nieuwjaarsreceptie, ledenvergadering en start van het golfjaar ineen. Altijd gezellig om het golfclubje weer bijeen te zien.

Ruim een week later zit ik weer achter de computer. Een weekje waarin toch wel het een en ander is gebeurd dat het vermelden waard is. Allereerst kreeg ik een kaart van een neefje van Riet en zijn vriendin, een zoon van een dochter van haar broer Kees, waarin hij schreef dat zij aan mij dachten. Ik heb verder eigenlijk nooit contact met hem, maar toch vind ik het wel aandoenlijk dat hij er even bij stilstaat en de moeite neemt om een anzichtkaart te sturen. Minder plezierig is het feit dat één van de bijwerkingen van mijn medicijn weer begint op te spelen. Puistjes op mijn buik en rug. Moest van de longarts direct weer aan de antibiotica, weliswaar een lichte kuur, maar toch. Bovendien maar gelijk tot aan de volgende controle en die is pas op 12 maart. Dit opgeteld bij het grauwe winterweer van de laatste dagen en een beetje depressie ligt op de loer. Daar wordt Riet dan weer verdrietig van en ik ook weer niet vrolijker. We worstelen ons er wel weer overheen. Met Eneco voor het eerst in mijn leven een energiecontract afgesloten voor één jaar. Het levert mij honderdvijf en tachtig euro korting op. Ik ben ook voor het eerst de computer van de thermostaat gaan inregelen. We hoeven er nu niet meer aan te zitten en het moet ook een besparing opleveren omdat hij nu later aanslaat en eerder afslaat. De klimaatgekte heeft hier nu ook zijn intrede gedaan. De verhoging van de gasprijs heeft zijn uitwerking niet gemist! Ook heb ik mijn eetgewoonten aangepast. Dit met name omdat bij de cardioloog mijn bloeddruk veel te hoog was. Weliswaar is er ook bij mij van een witte jassen effect sprake, maar de verhoging was toch onmiskenbaar. Dus havermout met zwartebessen, banaan en bioyoghurt als ontbijt. Varkensvlees is in de ban gedaan. Ongebrande, ongezoute pinda's bij de borrel (dat nog wel). Bleekselderij, avogado's en ga zo maar door. En vergeet de twee keer vis in de week niet. De voetenwarmer mag ook niet onvermeld blijven. Door de medicatie heb ik last van steenkoude handen en voeten. Ik heb nu twee keer met mijn voeten 's avonds in die voetenzak gezeten en ik

moet zeggen dat de voeten er wel lekker warm van worden. Alleen voel je je wel wat gevangen in die voetenzak. We zullen zien hoelang deze aanwinst het volhoudt.

Over gevangen gesproken, mijn zus Chol heeft net een weekje in Lech opgesloten gezeten. Zo'n drie meter sneeuw heeft dit keer de winter sport vrijwel onmogelijk gemaakt. Afgelopen zaterdag zijn ze weer huiswaarts gegaan, net op tijd want diezelfde dag zijn er door lawines in het gebied 3 doden gevallen. Deze tijd wordt op vrijwel alle gebied door extremen bepaald. Een premier die relschoppers met oud en nieuw persoonlijk in elkaar wil slaan. Gele hesjes, de Nashville verklaring, het Klimaataccord opzeggen dat nog niet eens was aangenomen, een Amerikaanse president die zijn ambtenaren niet meer betaalt, een kankermedicijn dat zomaar uit het niets zes keer zo duur wordt, het Brexit drama. Dit is nog maar een kleine greep.

Gelukkig is er ook nog gewoon sport. Sven Kramer voor de tiende keer Europees kampioen. Weliswaar in een sport waar alleen Nederlanders zich druk om maken, maar tien keer is toch mooi. Als Nadal tien keer Roland Garros wint zeggen we ook niet dat het tennis niets voorstelt. Het voetbal ligt stil vanwege de winterstop. Een weekend duurt dan toch altijd wat langer, maar gelukkig begint zondag de competitie weer. Het zonnetje schijnt vandaag. Vanmiddag heb ik met vriend Bram afgesproken op de golfbaan. Ik hoop dat het beter gaat dan afgelopen vrijdag met vriend Fred want toen was het weer eens kut en dat was temeer erg omdat Fred de laatste tijd steeds beter is gaan spelen en ik alleen maar slechter. Hoogst irritant! In feite moet ik natuurlijk hardstikke blij zijn dat ik nog in staat ben om 9 holes lopend te kunnen spelen. Als het moet zou 18 holes ook wel lukken. Maar ja, zo zit ik nu eenmaal niet in elkaar. Het moet en zal goed gaan. Denk eens wat vaker aan je medespeler zegt Riet met enige regelmaat, maar dat gebeurt niet vaak.

Van golfen komt overigens de laatste dagen niet zo veel. Het is vrieskoud en bovendien heeft het gesneeuwd. Wel mooi, maar met golf niet erg praktisch. Toch sluit ik niet uit dat Riet vanmiddag naar de baan wil. Ik sta niet te trappelen, temeer daar ik een lichte schouderblessure bij de fitness heb opgelopen afgelopen woensdag.

De dag daarop ook nog een opspelende darm na een lunch met Aart. Inmiddels een partner in crime. Recent is bij hem darmkanker geconstateerd, gelukkig in de dikke darm, dat blijkt minder ernstig en waarschijnlijk goed operabel. Ook van uitzaaiingen is geen sprake. Dan zit je als twee oudere mannen je ongezondheidservaringen uit te wisselen. En met een wrang op onze gezondheid het eerste slokje wijn naar binnen te werken. Gedeelde smart is halve smart zullen we maar zeggen.

De komende week gaat mijn moeder verhuizen. Zij gaat in een luxe zorgappartement wonen met complete verzorging. Het lijkt erg op de zorgvilla in Brummen waar zij van de zomer met Gio een paar weken vakantie heeft gevierd. Gelukkig heeft ze er zelf ook erg veel zin in. Het definitieve einde van Langelo 5 als ouderlijk huis is dus in zicht. Voor ons allemaal liggen daar vooral mooie herinneringen. Eigenlijk maar één echt droeve gebeurtenis was het overlijden van mijn vader in 1971. Slechts 53 jaar aan een hartinfarct in het zwembad overleden. Het was nog in de tijd dat er geen telefoon in huis was. Twee agenten voor de deur, of we, mijn moeder en ik, maar even mee wilden gaan naar het Zuiderziekenhuis om de overledene te identificeren. Een brancard kwam voorrijden met een wit laken eroverheen. Het laken werd weggetrokken en de kille realiteit werd een zeer verdrietig feit. Thuis moesten we het aan de anderen gaan vertellen. Ik weet nog goed dat ik bij de overburen ben gaan bellen om de rest van de familie in te lichten. De familie Lotterman, ik zal de naam nooit vergeten, ook bij hen sloeg de verslagenheid toe. Ook in ons gezin was de verslagenheid uiteraard groot. Verdriet en kwaadheid wisselden elkaar af. Kwaad om het waarom ons dit moest overkomen. Gek genoeg werden al redelijk snel alles wat aan mijn vader herinnerde uit het huis verwijderd. Naar het graf ging ook niemand. Een grafsteen heeft mijn vader nooit gehad. Een trottoirtegels met een nummer erop, meer is het nooit geworden. Wat restte was een foto op de piano, die er tot op de dag van vandaag nog steeds staat. Om het nieuwe begin, een gezin zonder vader, nog duidelijker te markeren werd ook de woonkamer volledig verbouwd.

Alleen het nieuwe leven telde. Een nieuwe toekomst, waarbij het verleden achter ons werd gelaten. Ik denk wel eens dat het afscheid dat moeder nu van haar kinderen krijgt, met heel veel zorg en aandacht, veel te maken heeft met het feit dat er een soort schuldgevoel leeft over het feit dat er nauwelijks afscheid van vader is genomen. Nu was dat uiteraard ook moeilijk na zijn plotselinge dood, maar daarna heeft er ook geen afscheid meer plaatsgevonden. In onze haast om een nieuwe vorm voor de toekomst met elkaar te vinden, is het verleden van ons met vader er jammerlijk bij ingeschoten.

Morgen wordt het laminaat in het nieuwe appartement gelegd. Ik ben benieuwd hoe de nieuwe woning er straks uit zal gaan zien. En ik ben er nog meer benieuwd naar hoe het mijn moeder straks zal bevalen. Van de Langelo naar Ikazia, van Ikazia naar de Rembrandt in Oud Beijerland en dan van daaruit naar Parck Haven in Barendrecht. Alweer de derde verhuizing in zeer korte tijd. Hulde overigens voor mijn zusje Gemma, die zowat in haar eentje de hele verhuizing en inrichting voor haar rekening neemt. Vlak Gio echter niet uit, want ook hij is al weken met het opruimen van de Langelo bezig. Een grappig detail daarbij was dat hij mij een stapel nieuwjaarskaarten liet zien die ik in de loop der jaren vanuit mijn architectenbureau naar de klanten heb verstuurd. Mijn moeder had ze allemaal bewaard. Toch lief!

Een andere Gio gaat Feyenoord aan het einde van het seizoen verlaten. De meest succesvolle trainer ooit is toe aan een nieuwe uitdaging. Nog een keer de beker winnen, want meer zit er niet in, en met zes prijzen in vier seizoenen Feyenoord verlaten. Wie verteld hem dat na. Hoewel Happel, toch wel met kop en schouders de beste, en van Marwijk ook Europees succes hebben geboekt. Europees gezien was het optreden van Gio wel wat mager. Zondag De Klassieker tegen Ajax. Een mooi afscheid is natuurlijk de bekerfinale Feyenoord - Ajax in De Kuip en die dan winnend afsluiten. Dan ga ook ik weer naar de Coolsingel.

Zowaar met 6-2 gewonnen, een Godswonder. Dat bleek ook wel want een week later werd weer met 2-1 van Excelsior verloren.

Leven is liefde en liefde is lijden.

Tussen leven en lijden kan een wereld van liefde liggen.

Ik schreef dit al eens zo'n 40 jaar geleden. Het stond zelfs op één van de twee schoorsteenmantels aan de Carnisselaan waar wij in die tijd woonden.

Mijn moeder woont inmiddels in haar nieuwe appartement in Barendrecht. Het ziet er werkelijk schitterend uit. Nu maar afwachten of ze er zich thuis gaat voelen.

Kiki Bertens wint haar achtste WTA toernooi.

Matieu van der Poel wint eindelijk zijn langverwachte wereldtitel bij het veldrijden.

Het vliegtuig van de verongelukte voetballer Sala is teruggevonden op de bodem van Het Kanaal.

Kortom het zijn bewogen tijden.

Ook in Huize Verstralen waar vooral de vrouw des huizes aan een moeilijke periode bezig is. Haar balans is al tijden een probleem en deze duizeligheid wordt ook niet minder. Daarnaast neemt ook de vergeetachtigheid toe en tot overmaat van ramp leidt dit alles met daarbij uiteraard ook mijn sores ertoe dat ook bij haar de depressieve gevoelens toe beginnen te slaan.

Leven is lijden, daar lijkt het soms wel op.

De golfbaan moet tegenwoordig redding brengen. Daar knapt Riet elke keer weer van op. Gisteren, zondag de derde februari was wat dat betreft helemaal super. Het leek al een beetje voorjaar en daar zijn we allebei erg aan toe. De winter heeft wat ons betreft nu wel lang genoeg geduurd, maar ja het is pas begin februari!

Als Riet straks weer lekker in de tuin kan werken dan heeft ze ook weer minder tijd om te tobben.

De PVV'er Joram van Klaveren heeft zich bekeerd tot de Islam, zo is deze week bekend geworden. Hij is van fel bestrijder een fanatieke aanhanger geworden. Bestudering van de Islam heeft hem bijgebracht dat dit een vredelievende godsdienst is. Alle godsdiensten hebben is essentie wel iets vredelievends, het probleem is dat veel andersdenkenden of ongelovigen daar vaak weinig van merken. Dat iemand zoals Joram van de ene idioterie in de andere stapt bevreemdt mij overigens niet. Een idioot blijft een idioot. Dat zo iemand in de media veel aandacht krijgt zegt veel over onze samenleving. We leven in ingewikkelde tijden waar grote thema's onze dagelijks denken zijn binnengeslopen. We moeten iets vinden van immigratie, van milieu, van Europa, van het klimaat, van de zorg, van Trump, van de Brexit, van de Islam, van de .... allemaal thema's waar we ons vroeger nauwelijks mee bezig hielden. Sinds de introductie van de sociale media zijn we allemaal een soort G.B.J. Hiltermann geworden. U kunt hem googelen! De middelbare schooljeugd gaat nu wel even aan meneer Rutte vertellen hoe het Klimaataccoord er uit moet gaan zien, anders zullen vervolgstappen niet uit kunnen blijven. Een columnist van de Volkskrant, waarschijnlijk ook een halve idioot, pleit voor algemeen kiesrecht vanaf 6 jaar. Het belangrijkste argument; als je ouder bent weet je van alle belangrijke thema's niet veel meer dan toen je 6 jaar was. En als je vanaf 6 jaar mag stemmen heeft je stem in ieder geval langer impact en een gezond tegenwicht tegen de almaar oudere stemmer die ondanks ziekte en geestelijke onbekwaamheid ook maar door mag blijven stemmen. Ach, waarom niet vanaf 0 jaar denk ik dan. Google weet toch al wat je zal gaan stemmen. De wereld gaat aan vlijt ten onder, hoewel, met de huidige CO2 problematiek moet je dat toch nog maar afwachten.

Dat een mogelijke harde Brexit nog wel eens problemen op kan gaan leveren met betrekking tot de beschikbaarheid van medicijnen baarde ook mij toch wel wat zorgen, afhankelijk als ik ben geworden van mijn kankerpilletje. Een nichtje van Riet is een hoge Piet bij het Europees Geneesmiddelen Agentschap (EGA), zij wist mij gelukkig gerust te stellen. Mijn medicijn komt uit Duitsland.

Voor alle zekerheid heb ik toch een herhaalrecept bij de longafdeling gevraagd. Toen ik dat gisteren op kwam halen kon ik precies 17 nieuwe pillen krijgen. Dat bleek voldoende tot aan mijn volgende controle op 12 maart met een overlap van 5 dagen. Dat moest genoeg zijn. Bij de controle moet dan worden vastgesteld of met dezelfde medicatie kan worden doorgedaan.

Precies 17 pillen! Ik begrijp op zich dat op de kosten van de zorg moet worden gelet, zeker bij pillen die 90 euro per stuk kosten. Maar 17 pillen, terwijl dit in verpakkingen van 7 stuks wordt geleverd is wel erg kort door de bocht. Gelukkig vond de apothekersassistent van het Maasstad Ziekenhuis dat ook en gaf mij een heel doosje met 28 pillen mee. Ik ben er de rest van de dag kwaad over gebleven, zelfs Riet moest het ontgelden. Daar komt nog bij dat de appjes uit het winterse Leogang ons blijven bestoken. Elke keer levert dat toch een weemoedige traan op. We missen allebei onze wintervakantie heel erg. En, hoewel ik van mijn longarts groen licht heb, ben ik toch zo scheiterig en ga niet. Ook al geen reden om trots op jezelf te zijn. Ik voel mijzelf goed genoeg om te gaan en toch doe ik het niet. Ik houd mijzelf voor dat ik tegen de reis opzie. Dat is misschien ook wel zo, maar dan moet je jezelf een schop onder je kont geven. Zover ben ik dus, jammer genoeg, niet. DOM.

Gordon Banks, de legendarische Engelse keeper is deze week overleden. In 1966 werd hij met Engeland wereldkampioen op Wembley, het oude Wembley uiteraard. Toen ik dit hoorde zag ik mijzelf weer staan kijken naar een klein tv scherm ergens in de buurt van Zierikzee. Ik weet nog dat ik daar een tijdje naar de finale Engeland - West-Duitsland heb staan kijken. Met mijn zuster Chol was ik op de fiets onderweg naar Haamstede. Het was klote weer met zware wind tegen. Over een kleine honderd kilometer hebben we zo'n twaalf uur gedaan. Ik weet nog dat ik er terug met wind mee ongeveer drie en een half uur over heb gereden. Ik weet ook nog dat Chol bijna de hele weg heeft zitten schelden en vloeken en zeker honderd keer van haar geloof is gevallen. Zelf was ik "blij dat ik rij" op mijn nieuwe Benzo fiets van de fam. Bakker & Zoon. Die nieuwe fiets had ik gekregen

omdat ik naar de HTS niet meer met dat oude krenge voor de dag kon komen. Hoewel met enige weemoed afscheid werd genomen van dat oude vehikel. Toen ik een jaar of 8 was heb ik die fiets voor mijn verjaardag gekregen. Het was een door de buurman opgeknapte oude herenfiets met een nieuw rood zadel. Uiteraard was ik nog te klein voor zo'n groot heren rijwiel, maar dat werd in die tijd opgelost met zogenaamde krengeverkorters die op de plek van de trappers werden gemonteerd. De trappers werden vervolgens weer op die verkorters gedraaid. Omdat dit voor mij als klein kereltje nog niet voldoende was, werden er op de trappers ook nog blokken gemonteerd. Zo kon ik met mijn nog korte beentjes toch op een herenfiets vooruit komen. Echt op de groei aangeschaft. Bijna 10 jaar heb ik erop gereden en lief en leed gedeeld kunnen we wel zeggen. Net herstellende van mijn nefritis, een acute nierontsteking, ik was een jaar of twaalf, reed ik op diezelfde fiets naar onze huisarts Cees Lap, de latere sportarts van de Nederlandse schaatsploeg. Ik had net zelf de krengeverkorters verwijderd. Ik dus met mijn fiets over de Oldegaarde, een straat die Zuidwijk en Pendrecht met elkaar verbindt, twee Rotterdamse naoorlogse nieuwbouwwijken. Deze Oldegaarde was toen in aanleg. Het grit was al platgewalst, maar er was nog geen asfalt aangebracht en ik schoot door mijn trapper heen. Niet goed aangedraaid, met als gevolg, languit op het grit. Mijn hele rechterbeen lag open. Zo kwam ik hevig bloedend bij dokter Lap aan. Keurig op mijn beurt ging ik in de wachtkamer zitten, maar al spoedig vonden de mensen gezien het bloedverlies het toch verstandiger om mij voor te laten gaan. Zo ben ik aan mijn eerste tetanusinjectie gekomen. Mijn nierontsteking was inmiddels ook voldoende hersteld. Overigens was die nefritis mijn eerste ervaring met kortademigheid. We waren met de padvindsters op kamp naar Bavel of Lage Mierde, ergens in Brabant geweest. Een dagtochtje naar de Efteling volgde en daar ben ik nog in een roetsbaan of zoiets geweest. Toen ik daar uitkwam heb ik zeker wel een halfuur naar adem staan happen. Ik heb er als kind van tien weken van op bed gelegen. Zoutloos eten. Het enige leuke eraan was vliegeren vanuit het raam met mijn Indische rijstpapieren vlieger die ik van mijn Indonesische vriendje had gekregen. Die vliegers waren zo licht dat ze

met een klein zuchtje wind al de lucht in waren te krijgen. Zo kon ik dus vanuit mijn ziekbed toch nog een beetje buitenspelen.

Gordon Banks dus!

Het buitenspelen van gisteren is overigens weer helemaal uit de hand gelopen. De eerste drie holes ging het nog prima. Op hole vier begon de ellende, vijf ballen achter elkaar over de grond. Het gemopper was niet van de lucht en Riet werd het helemaal zat. Dan kun je erop wachten, dit escaleert. Dat deed het dus ook. Zo sporten we samen dus al veertig jaar. Als het bij mij niet lukt word ik kwaad. Vervolgens wordt Riet kwaad op mij omdat ik kwaad wordt. Daarna gaan we een potje tegen elkaar lopen tieren en is de sfeer voor de rest van de dag verprutst. Je zou denken dat het met ouder worden en ziekten, mijn probleem is bekend en Riet loopt de hele dag duizelig over straat, minder wordt, maar dat is niet het geval. We hebben er hooguit later meer spijt van. Zonde dat het weer niet goed ging. Riet blijft ook onverminderd hopen dat het met mij nog ooit eens goedkomt. Zelf heb ik daar weinig hoop op. Na een nachtje slapen is de liefde in huize Verstralen weer teruggekeerd.

Het was de week van Willem van Hanegem. Afgelopen woensdag werd hij 75. We hebben het geweten. Andere Tijden Sport, De Wereld Draait Door, de dagbladen en als klap op de vuurpijl zijn verjaardagsfeestje in De Doelen in Rotterdam. Zo'n tweeduizend 'vrienden' van Willem waren bijeen om zijn feestje te vieren. En ik was er één van. Willem was uiteraard de beste voetballer die Nederland ooit heeft gekend. Het feestje was dan ook meer dan verdiend. Het begon wel wat laat, op de uitnodiging stond hal acht, in werkelijkheid werd dat bijna negen uur, maar vooruit, je wordt maar één keer 75. Ik was niet meer gewend om zo laat thuis te komen. Het was een leuke avond. Wat opviel, was, dat er in de tijd van Willem toch wel erg goed werd gevoetbald. Snel, hard, mooie passjes, oogstrelend voetbal soms. Zelfs Jan Wolkers was fan van de Kromme. Wat ook wel bijzonder is om te zien is het feit dat Willem er alleen maar sympathieker op is geworden in de loop der jaren. Hij genoot met volle teugen van al die huldeblijken. Het was hem van harte gegund.

Riet heeft met een assistent van de huisarts over haar situatie gesproken. Het gesprek heeft haar enigszins geholpen. Of het ook iets opleverd is de vraag, bloedonderzoek moet allereerst uitwijzen of er tekorten van het een of ander zijn. Hopelijk dat het met name met het geheugen nog een beetje de goede kant op kan gaan, want dat is zeker in de dagelijkse praktijk soms lastig. Een aardig voorval deed zich nog voor toen we bij de balie van de huisarts stonden om Riet aan te melden. Riet deed haar sjaal af en daardoor stond haar haar op haar achterhoofd wat omhoog. Ik deed dat met mijn hand wat terug duwen en toen kreeg ik van een vrouw die in de wachtkamer zat te wachten een duim omhoog. Ik vond dat wel leuk, te meer omdat ik van Riet nooit aan haar haar mag zitten.

De griep blijft maar aanhouden deze winter, hoewel winter, het is vandaag de warmste februaridag sinds dit wordt gemeten. Boven de achttien graden. Maar ja, iedereen is ziek binnen de familie. Moeders is ziek, zus Chol en man Henk zijn ziek, Mieke van broer Sjef is ziek, zus Gemma heeft last van haar keel, broer Gio voelt zich belabbert en komt zijn huis niet uit. Zelf heb ik ook wat last van mijn keel. Kortom de griep weet niet van wijken. Mijn computer lijkt ook besmet. Doet niets meer op internet. Het blijft irritant als iets niet doet wat het moet doen. Constant, mijn computerman heeft de KPN al aan het werk gezet. Er blijkt toch ergens een storing te zitten. We gaan het zien. De switch kan geen verbinding met internet maken. De switch lijkt het zelf wel te doen, want ik heb wel wifi. Dezelfde avond heb ik zelf ook nog de KPN gebeld, ik heb immers ook geen vaste telefoon. Bleek een goede actie, want internet en telefoon blijken toch twee verschillende lijnen. Morgen tussen twee en vier moet het verholpen zijn althans, dan wordt eraan gewerkt om de storing te verhelpen. Een tweede storing diende zich overigens ook aan. Ik ging flink aan de scheiterij. Waarvan is mij een raadsel. Gelukkig wel goed geslapen. Daarna met zijn tweetjes naar het Maasstad ziekenhuis, allebei bloedprikken. Het zijn leuke uitjes tegenwoordig. Samen bloedprikken! Riet wordt nader bekeken op bloedarmoede, vitamine D, vitamine B12 en nog een paar van die dingetjes.

Dit in verband met neerslachtigheid en duizeligheid. Ik omdat er volgende week weer een scan op de rol staat. De spanning stijgt weer. Ook voor vanavond trouwens, want De Klassieker staat op het programma. Om 20.45 uur wordt afgetrapt voor de halve finale KNVB beker in de Kuip; Feyenoord - Ajax. Na de recente winst met 6-2 tijdens de competitie zal Ajax nu wel uit een ander vaatje tappen. Gelukkig is Ajax nog volop in de race voor het kampioenschap en moeten ze volgende week uit naar Real Madrid, maar toch ben ik er voor vanavond niet gerust op. Ook al staat het voor de beker 5-3 voor Feyenoord. Feyenoord moet winnen om het seizoen nog een beetje goed te maken.

Het is het niet geworden. Het sprookje van van Bronckhorst is ten einde. De droom van Feyenoord trouwens ook. Met 0-3 afgedroogd in het eigen stadion. De 6-2 winst van een maandje geleden heeft geen blijvende indruk kunnen achterlaten. Alhoewel er wel een blunder van scheidsrechter Blom aan de 0-1 voorafging. Met Blom wint Feyenoord trouwens nooit. Op zich ook een onbegrijpelijke keuze als je naar de statistieken van Blom met Feyenoord kijkt. En vrijwel altijd speelt Blom zelf ook een negatieve rol. Droomparken wordt de nieuwe hoofdsponsor van Feyenoord. Een toepasselijke sponsor! Ajax gaat het nu in de finale opnemen tegen Willem II, de verrassende winnaar van de andere halve finale tegen AZ. Pas met strafschoppen werd de winnaar bekend. Dit kan Ajax niet meer uit handen geven. Nu maar hopen dat PSV landskampioen wordt.....

Het ouderlijk huis is ontmanteld. Alle kamers zijn ontruimd en de vloerbedekking is overal verwijderd. Een leeg huis rest. Gek genoeg emotioneert het eigenlijk niet. De verkoop van het kantoorpand aan het Haringvliet waarin ik jarenlang mijn beroepspraktijk heb gehad, vond ik erger. Als ik er langs rijd, mis ik het nog steeds wel een beetje. Bovendien vind ik ook dat mijn moeder nu veel beter af is met haar mooie nieuwe zorgappartement in Barendrecht. Alle mooie herinneringen worden niet vergeten. Het is wel meer het definitieve afscheid van mijn vader dan van mijn moeder. Moeder leeft nog even door.

Het bloedonderzoek van Riet was helemaal goed. Zoals altijd eigenlijk. Als Riet met klachten naar de huisarts gaat vindt er onderzoek plaats waaruit vervolgens blijkt dat alles nog prima functioneert. Riet is dan meestal weer even gerustgesteld, hoewel haar klachten veelal niet verdwenen zijn. De telefoon doet het overigens weer, zo ook het internet. Er zat in de schakelkast van de KPN een draadje los. Wat dat betreft is het net een mens. Met een draadje los funtionneert het niet best. Waar ik volgens mij nog nauwelijks over heb geschreven is de viering van het hoogste punt van het nieuwe horecapaviljoen aan het Zandrak. Ontwerp en bouwvergunning zijn door mij verzorgd. Een leuk ontwerp. Tijdens de uitvoering is jammer genoeg een grote fout in de staalconstructie van het gebouw gemaakt, waardoor het gebouw zo'n zestig centimeter lager is geworden. Dit ging ten koste van een glasstrook van ongeveer dezelfde hoogte die onder het dakvlak het dak van de onderbouw moest scheiden. Het dakvlak rust nu direct op de onderbouw, waardoor het effect van een zwevend dak volledig is tenietgedaan. Ik ben een paar weken geleden nog gaan kijken, voor het eerst, of het in het echt ook zo storend overkwam als ik mij voorstelde. Jammer genoeg bleek dit het geval. Het ontwerp is naar de klote geholpen om het op zijn Rotterdams te formuleren. Heel erg jammer. Het interieur wordt ook al niet zoals ik het heb ontworpen. Toch jammer, temeer omdat mijn goede vriend Bram bij dit plan mijn opdrachtgever is. Hij kan er niets aan doen dat het fout is uitgevoerd, maar wel zonde dat we er samen niet een prachtig project van hebben kunnen maken. Wat dat betreft is het ook wel een vreemd eind aan mijn carrière. Als een nachtkaars uitgegaan. In Amsterdam was het de meest onsympathieke opdrachtgever uit mijn loopbaan, een clubhuis dat uiteindelijk min of meer illegaal is opgetrokken en nu een paviljoen dat in de uitvoering jammerlijk misgaat. Ik schreef het al eerder; architectuur is voor mij altijd een middel geweest om de samenleving vorm te geven. Dus nooit een doel om mijzelf als architect onsterfelijk te maken.

Riet zei het vanmorgen nog; jij bent je hele leven al een weemoedig mens. Daar zit denk ik wel wat in. Ze zei er ook nog bij dat ik daar ook nog van genoot. Zelf twijfel ik of dat zo is. Ik koketteer wel graag met opmerkingen als; ik heb een hekel aan gezelligheid. Ik weet nog dat ik op de golfbaan na een wedstrijd bij de heren senioren bij een man aan een tafeltje zat op het terras en deze man tegen mij zei dat hij het gezellig vond bij de heren senioren. Ik zei tegen hem, één ding, ik heb een hekel aan gezelligheid. Het gesprek kwam ook verder niet van de grond. Later begreep ik dat deze man zijn nood had geklaagd bij de voorzitter van de senioren, de ex van mijn vrouw, met de opmerking; wat een vreemde man is dat.

Weemoed, mijn allereerste gedicht, geschreven in 1975 ging daar al over:

EEN TIJDLOOS WEGDOMMELEN
IN ALTIJDDURENDE SCHIJN
NOOIT MEER TERUG
VERWATEREND IN DUFHEID

In feite ben ik ook altijd een romanticus geweest. Ik kan mij dan ook helemaal vinden in de omschrijving die Willem Jan van de Wetering van de Romanticus geeft in zijn Enneagram College:

*DE ROMANTICUS (in zijn omschrijving Enneagramtype 4)
Tragische romanticus, artiest, individualist, artistiekeking, beredeneerder, liefdesjunkie.*

*Kenmerken Enneagramtype 4
Ze zien de mooie dingen.
Ze zijn gericht op schoonheid.
Ze kunnen enorm genieten van kleine dingen of voorvallen.
Ze kunnen genieten van melancholie.
Ze kunnen een uitzonderlijk imago hebben.
Ze zijn bijzonder mensen.
Ze voelen zich anders dan anderen.*

*Ze zijn op zoek naar de prins (prinses) op het witte paard.
Ze putten energie uit verlies, fantasie of artistieke bezigheden.
Ze zijn de koning(in) van het drama.
Ze richten zich op wat ontbreekt.
Ze zijn emotioneel gevoelig.
Ze voelen de stemming van de ander feilloos aan.
Ze onderscheiden zich in het werk door creativiteit of zelfs genialiteit.
Ze worden gerespecteerd om hun persoonlijke visie en ideeën.*

‘Vieren’ hebben oog voor schoonheid. Ze zijn artistiek en vaak kunstzinnig. Bij hen thuis en in hun werk is alles esthetisch verantwoord. Ze hebben gevoel voor kleuren en voor mooie dingen. Het hoeft niet duur te zijn als het maar esthetisch is. ‘Vieren’ zijn erg gevoelig want het draait bij hen om gevoel. Je kunt iets nog zo helder uitleggen maar als ze het niet ‘voelen’ begrijpen ze de woorden niet. Het zijn mensen die hard kunnen werken en een doel na kunnen streven. Het werken moet echter esthetisch zijn of met gevoelens te maken hebben.

Tragische romantici, aantrekken & afstoten

‘Vieren’ zijn de meest creatieve mensen van het Enneagram. In hun hoofd kunnen ze iets creëren wat ze direct kunnen maken. Ze zijn romantisch ingesteld en waarderen het als je hen gevoelig benadert en uitzonderlijke aandacht aan ze schenkt. ‘Vieren’ hebben iets met uitzondering. Ze zijn bijzonder want ze voelen zich door niemand begrepen. Ze zijn intensief bezig met gevoelens en andere Enneatypen kunnen dat mechanisme niet goed begrijpen. Er is nog een mechanisme waar ‘vieren’ gebruik van maken dat door anderen niet begrepen wordt en dat is het aantrekken en afstoten. Ze voelen zich aange-trokken tot iets maar stoten het vaak ook weer af. Ze zoeken de grote liefde maar als ze die gevonden hebben blijkt die liefde tegen te vallen en stoten ze het weer af. Het grote probleem is dat het bij ‘vieren’ altijd tegenvalt. Alles valt altijd tegen. Ze hebben een kunstwerk in hun hoofd maar als het dan klaar is valt het tegen. In hun hoofd leek het veel mooier. Vandaar dat ‘vieren’ ook wel de tragische romantici worden genoemd.

De oorzaak van dit mechanisme ligt in hun zoektocht naar de ultieme liefde. Die ultieme liefde kunnen ze maar niet vinden. Dat komt weer omdat ze aan zichzelf hebben weergegeven dat ze in de jongste jeugd te weinig liefde hebben gehad van de opvoeder. Ze blijven dus op zoek en het lijkt net of de ander altijd gelukkiger is dan zij zijn. Vandaar dat emotionele labiliteit bij ‘vieren’ nogal eens voorkomt.

Stemmingswisselingen

Ze hebben veel last van stemmingswisselingen. Dat kan heel geleidelijk gaan maar ook heel plotseling en langs hoge bergen en diepe dalen. ‘Vieren’ kunnen zichzelf zelfs afsluiten van de buitenwereld en testen hun gevoelens aan de realiteit. Als ze hun gevoelens op een rijtje hebben gezet komen ze weer tevoorschijn. Voor anderen is dat moeilijk te vatten en het helpt ook niet als je ze vertelt dat de zon schijnt of dat er na regen weer zonneschijn komt.

Op zoek naar zichzelf

‘Vieren’ zijn nostalgisch en melancholisch. Ze kunnen zwelgen in nostalgie. Alles wat ze doen is intensief. Ze willen alles intensief beleven en vooral intensief voelen. Ze hebben vaak het idee dat er iets mis is met henzelf en dat de buitenwereld hen daardoor niet begrijpt. Ze zijn dan ook vaak op zoek naar zichzelf. Het zijn mensen die veel aan zelf-onderzoek doen en trainingen volgen in zelfbewustzijn. Hun grootste angst is om tekort te schieten en hun grootste verlangen is om zichzelf te begrijpen. Ze zijn zeer intuïtief en vertrouwen op hun gevoel. Dat kunnen anderen ook maar beter doen want het klopt meestal. Ze vermijden het alledaagse en streven naar het bijzondere. Ze hebben echt een grote hekel aan sleur en regelmaat. Ze kunnen moeilijk genieten van datgene wat ze hebben. Ze dromen graag over de prins(es) op het witte paard en zijn daardoor zeer romantisch. Ze kunnen erg goed fantaseren en werelden in hun hoofd creëren. Ze kunnen zowel heel lief als heel krengerig zijn. Ze hebben een laag zelfbeeld maar krikken dat op door hun goede smaak en bijzondere creaties. Ze kunnen erg dramatisch doen vooral bij verlies van iets of iemand die hen dierbaar is. Ze streven ernaar om het beste van wat ze missen te hebben en juist dat blijkt telkens weer tegen te vallen.

Verdedigingsmechanisme

Ze hebben last van afgunst. Die afgunst is niet gericht op bezittingen van anderen maar het gaat hierbij vooral om liefde. Het lijkt net of de ander gelukkiger is dan zij zijn. Ze willen die afgunst niet voelen en maken die onbewust door gebruik te maken van het verdedigingsmechanisme introjectie. Introjectie is de gevoelens naar binnen trekken. 'Vieren' kunnen hun gevoelens helemaal naar binnen halen en enorm verdriet hebben in zichzelf. Ze trekken ook de emoties en het verdriet van mensen waar ze om geven naar binnen en kunnen dan het onderscheid niet meer maken van wie dat verdriet nu precies is. Het lijkt hun eigen verdriet te worden. Door dit mechanisme voelen ze de afgunst niet.

Tot zover Willem Jan van de Wetering, met dank voor deze mooie omschrijving. Het zal misschien niet voor 100% kloppen, maar 90% geef ik het toch wel.

Het is wel jammer dat ik deze omschrijving van hem nu pas tegenkom. Riet zou er wellicht jaren geleden al veel aan hebben gehad! Vooral de alinea over *Stemmingswisselingen* had haar al veel duidelijk kunnen maken.

In de architectuur heb ik mij ook altijd een romantisch modernist gevoeld. Overigens een stroming, het Romantisch Modernisme, die in Nederland nauwelijks enige bekendheid geniet.

Hoe gaat een romanticus om met gezondheid zou in dit stadium een interessante vraag zijn. Heeft een romanticus het moeilijker of makkelijker als het gaat om leven met kanker. *Alles valt altijd tegen*. Kanker is als een soort van bevestiging van dat levensbeeld.

Het is wel even schrikken, het kwam aan als donderslag bij heldere hemel, maar anderzijds is het ook iets waar je al je hele leven op zat te wachten. Een soort van gelaten acceptatie.

Heel anders is het nu met Riet gesteld. Zij worstelt met haar verlies aan geheugen. Het voelt voor haar als een ondermijning van haar bestaan. Als ze eraan denkt moet ze al huilen. Ze denkt, of voelt, dat zij met het verlies van haar geheugen haar leven aan het verliezen is.

Gek genoeg merk ik uiteraard dat het met haar geheugen slechter gaat, maar voor mij maakt het eigenlijk geen verschil. Je doet een stapje meer waar je denkt dat het nodig is, maar ik heb toch niets meer te doen, dus dat vraagt nauwelijks opoffering. Ik zie het als ouder worden en ouderdom komt met gebreken. Dan maar wat minder geheugen. Maar Riet ziet haar leven tussen haar handen uitglippen. De lamme begint bij ons de blinde te helpen. Misschien is het ergste daarbij nog wel dat we ook allebei weten dat we in de grond van de zaak niet meer te helpen zijn. Het valt soms niet mee om met dat besef toch nog plezier in het leven te hebben. Gelukkig lukt dat nog wel. Soms op de golfbaan, hoewel vaker op hale 19 dan op 1 tot en met 18. Soms bij La Pizza, Loos of Vis op de Dijk. Soms met familie of vrienden. Toch nog wel vaak met elkaar.

Vanavond gaan we gezellig met Gemma, mijn zus, en haar vriendin Mieke bij La Pizza eten. Ik trakteer, want Gemma heeft de laatste tijd zo haar best gedaan om het mij een beetje naar de zin te maken dat ze een etentje wel heeft verdiend. Bovendien heeft ze ook zo een beetje in haar eentje de hele verhuizing van haar moeder en het ontmantelen van het ouderlijk huis geregeld. Chapeau! Echt discussiëren moet je niet met haar, erg vermoeiend, maar over voetbal kunnen we goed praten. Ze heeft er meer verstand van dan de meeste mannen. Wel is ze nog fanatieker als ik. Tot verdriet van Mieke. Maar over Feyenoord appen we wat af. Gezien de resultaten van de laatste tijd vliegen de klootzakken dan door de ether.

Inmiddels heeft Ajax uit met 4-1 van Real Madrid gewonnen, hebben we ook nog bij Loos gegeten, hetgeen mij een diaree heeft opgeleverd en ben ik weer onder de scan geweest.

Om met het positieve nieuws te beginnen, ik ben nog steeds stabiel. Het proces ligt dus stil. Gemma stuurde direct een mooi bosje bloemen, erg lief. Toch is er een kanttekening te maken. De longarts vond de bijwerkingen en met name de licht ontstekingen van de nagelriemen van mijn tenen een dusdanig probleem dat zij voorstelt om de dosering van de Afatinib te verlagen van 30 mg naar 20 mg per dag. De ervaringen met de verlaging zijn goed te noemen.

Per direct moet ik dan overschakelen op een lagere medicatie en over een week wordt dan bloed afgenoemen en wordt gemonitord of deze lagere medicatie nog voldoende effectief is. Het klonk logisch, maar thuis ga je er toch over nadenken. Is het niet een soort van Russische roulette? Zijn de bijwerkingen dusdanig erg dat je de effectiviteit van de medicijnen door de lagere dosering in de waagschaal moet gaan stellen. Voorlopig heb ik gisteravond toch nog maar 30 mg ingenomen. Vandaag met Kora gebeld een nichtje van Riet en apotheker, zij begreep mijn twijfel en gaat nog eens even na wat de mogelijke consequenties zouden kunnen zijn. Hopelijk kan ze daar vandaag een antwoord op geven. Het geeft uiteraard toch weer enige onrust in een toch al onrustig bestaan.

Riet was ook al wat bozig dat ik niet heel blij was dat de scan een stabiel beeld liet zien. Blij, blij, blij, uiteraard heb ook ik liever een positieve uitslag dan een negatieve. Maar echt blij omdat je een leven verder mag leven waar de glans behoorlijk van af is!

En niet alleen is mijn leven compleet veranderd, maar Riet is daardoor ook volledig van slag geraakt. Het is er voor ons beiden niet eenvoudiger op geworden. Alleen al voor de uitslag staat Riet helemaal op tilt, is op van de zenuwen. Ik verlang ook zo naar mooi weer, zodat ze lekker in de tuin haar zorgen een beetje van zich af kan tuinieren.

De verlaging van de dosering blijft de gemoederen bezighouden.

De verpleegkundige had begrip. Met de longarts wordt nu een telefonisch consult gepland op komende dinsdag, dus na het weekend.

Huisarts en pedicure vonden beiden de bijwerkingen overigens net als ikzelf niet zorgwekkend en vonden eigenlijk met mij dat dit niet direct een verlaging van 30 naar 20 mg rechtvaardigde. Mijn nicht bij het internationaal medicijngeenootschap is nu nog voor mij aan de slag. Zij heeft een Afatinib specialist aan het werk gezet. Kijken wat daar nog uitkomt. Zelf koers ik eigenlijk naar een kleinere verlaging voor de komende drie maanden. 30 en 20 mg om de andere dag. Is de scan over drie maanden okee, dan kan altijd nog gekeken worden of de stap naar volledig 20 mg alsnog genomen kan worden.

Al met al zorgt het toch voor aardig wat stress bij zowel Riet als ik.

Vandaag ook nog het ouderlijk huis overgedragen.
Ik heb er nog een gedicht aan opgedragen;

Een huis dat was

Een vlieger uit het raam

Een appelflap

Met z'n achten aan tafel gaan

Een paardenbiefstuk

Een vakantie in Brummen

Met biljartkeuen slaan

Een kitje kolen

Een vloerkleed op bed

Met fietsen naar school en kantoor

Een lege kamer

Een huis dat was

Met z'n allen weer verder gaan

Rotterdam, 15 maart 2019

Het maakt niet uit hoe hoog de golven zijn, alle golven zijn even nat. Een boodschap doen in de supermarkt is dan ook net zo "mooi" als bijvoorbeeld een drie sterren Michelin diner. Ik las dit vandaag in De zin van het leven in de Volkskrant. Het deed mij een beetje denken aan Dada, de schoonheid van de kunst zat hem ook in de dagelijkse dingen zoals een urinoir. Allemaal mooie opvattingen, maar geen universele levensfilosofiën, in de zin van als je je daaraan houdt, komt het goed met je leven. "Het leven is een dunne draad over een zee van leegte" (Bregje Hofstede) sprak mij dan toch meer aan. En er is maar weinig nodig om iemand uit balans te krijgen, dat zie ik nu ook maar weer aan mijzelf. Scan stabiel, maar we gaan de medicatie toch maar verlagen. Ongewild schiet je uit je evenwicht.

Om over de balansverstoringen die dit alles oplevert bij Riet al helemaal maar niet te spreken. Waar zijn de tijden gebleven dat je 's ochtends onbekommerd naar je bureau ging, lekker weer een dag aan het werk, om een uur of zeven thuis, whiskytje, krantje lezen, avond eten, nog een beetje tv kijken. In de zomer vaak vanuit kantoor nog even naar de golfbaan. Paar keer per jaar lekker op vakantie, lekker skiën, lekker eten, leuke steden bezoeken. Het lijkt allemaal heel lang geleden. We zitten nu vanuit onze eigen lappenmand lekker tegen elkaar op te bieden.

Wat ik nog vergeten was te melden, Daco appte een paar dagen geleden dat wij niet geselecteerd waren voor Smeetsland, hét project waar ik vlak voor de crisis mijn ziel en zaligheid in had uitgedrukt. We zitten niet bij de laatste vijf. BDP, Ballast Nedam, Heijmans, Kaliste en Van Wijnen zitten daar wel bij. Zij zullen mij hierover hoogstwaarschijnlijk niet gaan benaderen en ik hen ook niet. Het blijft eeuwig zonde dat hier door de crisis de klad in is gekomen, het was tenslotte het project waar ik nog een beetje naam mee had kunnen maken, maar gedane zaken nemen geen keer. Ik ben op zich nog wel benieuwd wat voor plannen er uit de bus zullen gaan komen.

De kogel is door de kerk. Gisteravond ben ik voor een weekje overgestapt op de 20 mg Afatinib. Na die week wordt het bloed prikken en moet in de bloedspiegel duidelijk worden of er nog voldoende werkzame bestanddelen te zien zijn. Zo ja, dan ga ik over op 20 mg omdat dit toch minder bijwerkingen geeft en waarschijnlijk ook op langere termijn ingenomen kan worden. Na 7 dagen ga ik tot aan de uitslag van het bloedonderzoek weer over op 30 mg. We gaan het weer zien. Ik ben er nu in ieder geval weer wat rustiger onder geworden. Het blijven evenwel onrustige tijden, zeker politiek gezien. De verkiezingen van de Provinciale Staten laten voor de zoveelste keer weer een aardverschuiving zien. Forum voor Democratie komt van 0 op 12 zetels in de Eerste Kamer en wordt daarmee de grootste partij, een nooit eerder vertoonde prestatie van een nieuwkomer.

De aanslag in Utrecht van afgelopen maandag, waarbij een doorgedraaide Turkse moslim drie mensen in de tram doodschoot en nog eens vijf anderen verwonde, waarvan drie ernstig, heeft volgens de media geen invloed op de verkiezingen gehad. Een wrek eerder zijn in Nieuw Zeeland nog vijftig onschuldige moslims in een moskee doodgeschoten door een doorgedraaide rechtsextremist. Ook dat heeft geen invloed op de verkiezingen gehad. Het blijven onrustige tijden. Zelfs onze premier was in het verkiezingsdebat volledig de weg kwijt en riep wanhopig om hulp bij Caroliene, zijn politiek assistent. Een genant gezicht, dat hem mijns inziens wel eens zijn internationale politieke carrière kan kosten. Zijn stressbestendigheid blijkt niet groot genoeg. Vanavond weer gezellig voetbal kijken. Nederland-Wit Rusland in de Kuip. Een kwalificatiewedstrijd voor de komende EK. Zondag zelfs weer tegen de Duitsers. Altijd leuk! Gelukkig staan er weer veel grote sportevenementen aan te komen, dat blijft toch een goeie afleiding. De winter duurde dit jaar toch wel erg lang, zonder onderbreking van de wintersport valt er bijna niet doorheen te komen. Maar goed, de lente is eindelijk begonnen dus op naar betere tijden.

De weekendkranten zijn druk doende om de verkiezingsoverwinning van Forum voor Democratie te duiden. Op komend fascisme, de jaren dertig, rascisme en xenofobie streden weer om de meeste aandacht. Waarom wordt er toch altijd in deze extreme reflex geschoten als op rechts weer eens een populistische partij een verkiezingsoverwinning behaald. Waakzaamheid is op zich een goede eigenschap, maar als je als schilder de politiek in wil gaan wordt je al snel met Hitler vergeleken. Uiteraard zijn er parallellen te trekken. In het taalgebruik zitten vreemdxe trekjes, maar dat is niet wat de kiezers aantrekt. Koen en Mildred stemmen op Baudet omdat ze geen zin hebben in hun portemonnee geraakt te worden om de opwarming van de aarde tegen te gaan. Voor velen staan we weliswaar op de 5e plek van de gelukkigste landen, maar dat moet ook wel zo blijven. Cees Nooteboom klaagt ook dat Venerië door de Chinezen is overgenomen. Wat denk hij dan, dat hij de enige is die mag reizen. Dat cultureel erfgoed

er alleen maar is voor de avant garde. Iedereen wil in een auto rijden, telefoneren, televisiekijken, vliegen, lekker eten, kinderen en ga zo maar door. Een plaag zijn we geworden. Nu met 6 miljard, straks 10, wellicht 20 miljard en allemaal een auto en zo meer. Oh wat mooi dat Floortje nu CO2 neutraal naar alle uithoeken van de wereld vliegt. Straks vliegen 20 miljard mensen naar alle uithoeken van de wereld, als deze dan tenminste nog bestaan, want die 20 miljard moeten ergens heen om er dan weer 30 miljard van te gaan maken. De wereld gaat aan vlijt ten onder schreef Max Dendermonde al. Gaat heen en vermenigvuldig u is niet tegen dovenmansoren gezegd. Nou ja, als Nederland vanavond nu maar weet te winnen van Duitsland, dan komt het allemaal gewoon vanzelf weer goed. Tot overmaat van ramp verloor Oranje in de laatste minuut met 3-2 van Duitsland. Ze maakten nog knap een 2-0 achterstand ongedaan en speelden de Duitsers na een rampzalige eerste helft compleet van de mat, tot aan de laatste minuut. Een rampweek ligt achter ons, met een aanslag in Utrecht, een megawinst voor Forum en een nederlaag tegen de Duitsers. Hoe moet het nu verder met onze samenleving. Overigens heb ik de laatste 2e kamerverkiezingen op Jesse Klaver gestemd. Ik was zeer teleurgesteld over het feit dat Jesse geen regeringsverantwoordelijkheid wilde nemen. Aan de zijlijn gaan staan in de hoop dat je de volgende keer nog groter wordt, dat is tegenwoordig je verantwoordelijkheid nemen. Ik ben dan ook niet gaan stemmen dit keer en zeker niet op de grootste politieke griezels Paul Rosenmuller. Ik pleit voor een duurzame ontspannen samenleving en dat lijkt op dit moment verder weg dan ooit. Momenteel circuleert er een filmpje op internet over een linkse betoging tegen racisme en fascisme, daar schrok ik heel erg van. Baudet moet zich echt zorgen gaan maken. Ik geloof ook niet dat een verlangen naar vervlogen tijden een antwoord zal formuleren op problemen van deze tijd. Toen was geluk heel gewoon is leuk als televisieserie, maar biedt geen enkel houvast voor de dagelijkse praktijk. Maar dat dit verlangen groot is zegt wel veel over onze samenleving. Klimaat leek een leuke afleidingsmanoeuvre.

Wat verder deze week nog ter tafel kwam; Wanda de Kanter en Pauline Dekker zijn uit de Alliantie Nederland Rookvrij gezet. Te activistisch. Ja, en wat vind ik daar nu van. Vooropgesteld, roken is dodelijk. Daar ben ik inmiddels nu ook wel achter. En volgens de dames is de tabaksindustrie de moordenaar. Vooropgesteld, roken was best lekker, roken en drinken ging prima samen en hebben voor veel genoeglijke uurtjes gezorgd. Filtersigaretten heb ik nooit gerookt, dus in die zin heb ik nooit onder de misleiding van de industrie geleden. Toch moet ik hoogstwaarschijnlijk voor dat roken nu de prijs betalen, hoewel niemand mij met zekerheid kan vertellen dat het daar ook echt aan ligt. Moet roken worden verboden is dus de vraag. Niet roken lijkt mij veruit het verstandigst. Ik heb nu ook de neiging om als ik iemand zie roken te zeggen, stop daar nu mee. Roken verbieden betekent dus dat het als strafbaar moet worden aangemerkt, hoe ga je dat handhaven? De handel in rookwaar verbieden, de illegale handel wrijft zich nu al in de handen. Alle kwaad de wereld uit. Oorlogen verbieden, natuurrampen verbieden we zouden dat allemaal wel willen, het gaat nooit gebeuren. Misschien wel als de vrouwen aan de macht komen. Die mening is in ieder geval Sunny Bergman toegedaan. Aan de witte mannen suprematie moet wat haar betreft nu maar eens een einde komen. Dit in de vooronderstelling dat als de vrouwen aan de macht komen dat het dan allemaal ineens veel beter zal gaan. Rascisme, discriminatie, uitbuiting, het verdwijnt allemaal ineens als sneeuw voor de zon. Ik zal de laatste zijn om te ontkennen dat er een witte mannen suprematie is, maar dat valt de mannen van nu slechts gedeeltelijk aan te rekenen. Ook ik ben van mening dat wij ons in ons koloniale verleden beestachtig hebben misdragen, ook ik ben van mening dat wij een groot deel van onze welvaart te danken hebben aan dat misdadig koloniaal verleden. In mijn vroege jeugd huldigde ik al de stelling dat je alleen maar rijk kon worden ten koste van een ander. Ik ben die mening nog steeds toegedaan. Welvaart mag eerlijker verdeeld worden, moet eerlijker verdeeld worden, maar onderdrukking vindt nog steeds plaats, ook door nieuwe machthebbers, Sunny Bergman ten spijt.

Het probleem met wijsneusjes als Sunny, die hun kennis veelal menen te kunnen staven met wetenschappelijke verhandelingen, is dat ze allen selectief lopen te graaien in de wetenschap, terwijl ze hun eigen optreden als volslagen wetenschappelijk verantwoord zien. Als je al de moed hebt om er tegenin te gaan ben je in haar geval ook direct juist hét voorbeeld van de witte suprematie waartegen zij juist zegt te vechten. Het is erger dan Jehova Getuigen.

Het komt overigens maar al te vaak voor dat ik de mening volledig deel van veel activisten, maar hun optreden veelal als contraproductief moet bestempelen. Dit zal ongetwijfeld met mijn leeftijd te maken hebben.

Om nog even op de wetenschap terug te komen, wat moeten wij gewone burgers nu met de wetenschap. Een simpel voorbeeld; “geniet maar drink met mate” één of twee glaasjes rode wijn per dag was goed voor je gezondheid. Dit was wetenschappelijk vastgesteld. Ho, was wetenschappelijk vastgesteld, want nu is wetenschappelijk vastgesteld dat drinken helemaal niet meer kan. De aarde is plat de aarde is rond, het gaat maar door. Nu ook weer met het klimaat, nog even en de wereld vergaat. Als het al zo is hebben we het er inderdaad met zijn allen zelf naar gemaakt. Maar het is nu toch al te laat. De witte mannetjes van Sunny vechten wat af in de Tweede Kamer. CO2 taks ja, CO2 taks nee. Boreaal ja of boreaal nee? De Hoekse- en Kabeljauwsetwisten duren nog wel even.

Mijn belangrijkste wetenschappelijke vraag op dit moment is 30 of 20 mg Afatinib. Ik hoop het antwoord aanstaande dinsdag te krijgen. ik lees en hoor over Sunny, over witte suprematie, over klimaat, over CO2 taks, over Feyenoord Ajax en PSV, over boreaal, over Brexit, over Trump, over Kiki, over Anne Faber en dan is het allerbelangrijkste in mijn leven momenteel 10 mg Afatinib eraf of niet. 10 mg.

En dan heb ik het over Riet nog maar niet gehad. Mijn hoop is op Apeldoorn gevestigd. We hebben van de huisarts een verwijzing voor het Duizeligheidscentrum in Apeldoorn gekregen. Hopelijk gaat dit enige duidelijkheid scheppen in deze toch voor Riet duistere zaak, die voor veel onzekerheid en verdriet zorgt. De tijd van onbezorgdheid is voorbij, wat brengt ons weer de dag van morgen! GTST x 6000

Het had de kroon op mijn werk moeten worden, het Horecapaviljoen aan het Zandrak in Capelle a/d IJssel. Dat tijdens de bouw het fout is gegaan met de hoogte heb ik dacht ik al gemeld, maar dat was niets vergeleken met hoe er wordt omgesprongen met het interieur. De gehele binnenboel lijkt in niets meer op het oorspronkelijk plan. Alle binnenmuren zijn op een andere plaats terecht gekomen, van enige ordening is geen sprake meer. Respectloos is omgegaan met het gebouw. Plafonds zijn niet aangebracht, in plaats daarvan is alles met een zwart papierpulp ondergespoten, een nachtmerrie voor de ontwerper. Dat de buitenkant nog op het ontwerp lijkt mag echt een Godswonder worden genoemd. Zo sterft mijn carrière uiteindelijk toch in schoonheid. Gelukkig hebben we de tekeningen nog.

Ik kan slecht tegen mijn verlies, daar worstel ik al mijn hele sportieve leven mee. Waarom, dat zal altijd wel de vraag blijven. Zelf houd ik het erop dat het in ons gezin normaal was dat ik, als oudste, met spelletjes won, en als ik eens verloor werd dat gevierd met ranja en koekjes. Dit heeft voor mij traumatische gevolgen gehad. In ieder geval ben ik veelal bij verlies of bij slecht spel niet te genieten. Het vervelende daarbij is dat ik daar tot nu toe geen enkele contrôle over heb. Het blijft dus onplezierig voor mensen die met mij sporten. Inmiddels is het een open zenuw geworden. Mij aanspreken op dit gedrag begint me mateloos te irriteren. Iedereen heeft volkomen gelijk als ze dat doen, maar ik kan er niet meer tegen. Je zou bijna kunnen zeggen dat deze karaktertrek mijn leven behoorlijk heeft vergald. Diverse keren heb ik hiervoor professionele hulp gezocht, maar niets heeft geholpen en ik zat en zit er maar mee, terwijl iedereen denkt dat je dit soort gedrag voor je plezier vertoont. Sporten heb ik mijn hele leven misschien wel het leukste gevonden om te doen en nog! En maar al te vaak is het op een desillusie uitgelopen, veelal tot ongenoegen van mijn medesporters. Zelfs nu, terwijl je menselijkerwijs gesproken blij moet zijn dat je nog kan sporten, kom ik niet los van dit karakterfenomeen. Ik kan mij nog goed herinneren dat mijn vader ooit eens tegen mij zei dat ik met dit karaktertrekje nog veel problemen zou krijgen. Hij heeft maar al te gelijk gekregen.

Ilja Pfeiffer heeft een nieuw boek geschreven; "Gran Hotel Europa". Het is lyrisch ontvangen met 4 en 5 sterren. Een nostalgisch boek over Europa als een monument van het verleden, maar eigenlijk een continent zonder toekomst. De schrijvende tegenstelling tussen de rijke toerist die langskomt om het grootse verleden van Europa te komen bewonderen en de arme immigrant die komt om zich een betere toekomst in Europa te verwerven. Onduidelijk is voor mij of Ilja deze twee uitersten nog ooit eens samen ziet smelten. Nostalgie is in zijn optiek een diagnose Europa gaat aan nostalgie ten onder, terwijl veel populist en nationalist, waar hij niets van moet hebben, nostalgie zien als de kuur voor Europa, terug naar dat rijke verleden, omarm de culturele waarden die dat rijke verleden hebben vorm gegeven. Onduidelijk is voor mij wat Ilja zelf als kuur voor Europa ziet. Moeten we al onze tradities maar overboord gooien en bouwen aan een nieuwe tijd waar nieuwe multiculturele waarden, normen en verworvenheden een nieuwe gouden eeuw op gaat leveren, of moeten we voortborduren op aloude tradities en de daarbij behorende normen en waarden. De Brexit heeft deze keuze in feite manifest gemaakt en laat tegelijkertijd zien dat er geen meerderheid is te vinden voor welke keuze dan ook. Dat maakt het huidig tijdsgewricht aan de ene kant boeiend, maar tegelijkertijd ook erg ingewikkeld. Ook voor haar burgers. Europa het beloofde land met een rijk verleden en een onzekere toekomst. Afrika het beroofde land met een koloniaal verleden en wellicht veel toekomst.

De mogelijke doseringsverlaging van 30 naar 20 mg Afatinib begint langzaam maar zeker een beetje een soap te worden. Gisteren belde mijn longarts op met de mededeling dat mijn bloedmonsters in het Erasmus MC zoek waren geraakt en er geen uitslag gegeven kan worden. Uiteraard ben ik daar niet gelukkig mee. Is was al niet gelukkig met het feit dat zij als nieuwe arts, mijn eerste longarts heeft inmiddels het ziekenhuis verlaten, direct al van alles wilde gaan veranderen. Maar goed uiteindelijk zou ik één week de verlaagde dosis slikken en daarna teruggaan naar de oorspronkelijke dosering. Bloed zou worden geprikt en in de bloedspiegel kon men zien of het OK was.

Het ging dus al fout bij het bloedprikken. Men had blijkbaar zoiets nog niet bij de hand gehad. Overigens had ik de longarts al gemeld dat bij de vorige keer dat het bloed naar het Erasmus MC ging ik op de longafdeling mijn bloed moest laten prikken, maar dat was volgens haar nu niet nodig, de Bloedpoli kon dit zelf ook. Niet dus!

Nu blijkt, dat het bloed bij het Erasmus MC is zoekgeraakt, maar ik vraag mij af of het daar ooit al goed is aangekomen gezien de perikelen rondom de afname bij de Bloedpoli van Maastad zelf. Maar daar zal ik wel nooit achterkomen. Dat de longarts het als een fout van het Erasmus MC afschildert is toch wel iets te gemakkelijk.

Daar ik na die week met lagere dosering toch wat nieuwe pijnnetjes op mijn rug ben gaan voelen heeft er nu wel toe geleid dat de scan weer naar voren is gehaald. Volgende week gaat dat plaats vinden, zeven weken na mijn laatste scan. Dat doet bij mij de vraag weer rijzen hoeveel scans je in een jaar kan verwerken?

Ajax naar de halve finale van de Champions League. Sensationeel. Juve werd de tweede helft afgedroogd. Zelfs als fervent Feyenoord supporter ben ik toch wel een beetje trots op 020.

Vanmiddag naar de crematie van Sylvia, een oud pupil van mij uit mijn tijd als tenniscoach. Op 55 jarige leeftijd gestorven aan een agressieve vorm van borstkanker. Binnen een paar weken was het met haar gedaan. Erg verdrietig.

23 april 2019, we zijn weer een jaar verder.

Hoe het mij in het afgelopen jaar is vergaan heb je zojuist gelezen. Morgen weer een scan en daarna de Teringcup, de jaarlijkse opening van het Vastgoed Golfseizoen, traditioneel op Rhoon. Het lijkt er ook een beetje op dat 23 april mijn nieuwe nieuwjaarsdag is. Dinsdag de uitslag van de scan. Ben toch wel benieuwd. Heb er de laatste weken toch wel een paar nieuwe kwaaltjes bijgekregen. Wat keelpijn en wat pijn in de rug. Stabiël of niet stabiël, dat is de vraag. Soms word je er weleens stil en verdrietig van en dat mag eigenlijk ook weer niet want dan raakt Riet eveneens ontregeld en dat wil je ook niet.

Het leven is er niet eenvoudiger op geworden, maar dat vermoeden hadden jullie al.

Gisteravond heel gezellig op uitnodiging van zus Gemma bij la Pizza gegeten samen met nog wat familie met aanhang. Het was Koningsdag en de hele zaak zat stampvol. La Pizza zit in wat vroeger het Statenhof was. Toen een vrij burgerlijk restaurant waar niemand kwam, nu een trendy Italiaan die vrijwel ieder weekend stampvol zit. Iedere Rotterdammer zal de plek wel kennen. Vooraf gefrituurde inktvisringetjes en een grote pizza tonijn als hoofdgerecht. De pizza's lijken overigens in niets op de thuisbezorgpizza's echt tien keer beter, verser en lekkerder. Ook lekkere wijntjes en leuke discussies, het was gewoon genieten.

De opluchting was vandaag weer groot in huize Verstralen. De scan toonde een ongewijzigd, dus stabiel beeld. We gaan door met de 30 mg medicatie en over drie maanden weer een nieuwe scan. We zijn er weer even blij mee. De pijntjes kunnen dus niet in verband worden gebracht met dé kwaal. Ze worden ook al minder!

Met Riet gaat het dan gelukkig ook gelijk weer een stukje beter. Daar ben ik dan ook erg blij mee.

Ajax weet 's avond met 1-0 uit van Tottenham te winnen. Een zwaar-bevochten zege. De 2e helft was zeer moeizaam. Het is nog zeker geen gelopen race. Het zou toch wel mooi zijn als een Nederlandse club 1 juni, op mijn verjaardag, in de finale zou staan van de Champions League.

Toch viel mij wel op dat diverse godenzonen een beetje op hun tandvlees beginnen te lopen. Tot nu was Ajax conditioneel altijd de bovenliggende partij. Gisteren was dat niet zo. Ben benieuwd of het herstellend vermogen groot genoeg is om volgende week thuis de klus te kunnen klaren. Tussendoor moet er dan nog zondag de KNVB bekerfinale worden gespeeld. Als Willem II verstandig is kletsen ze er zondag direct met volle kracht bovenop. Fysiek Ajax proberen te intimideren, want die willen de thuiswedstrijd tegen Tottenham niet missen. Het biedt kansen naar mijn gevoel voor de Tilburgers.

De volgende morgen valt een grote foto in de Volkskrant op. Het is een foto van een boerkinimodel op de cover van de jaarlijkse

badpakenspecial van Sport Illustrated.

SI in de ban van IS.

Ik weet niet of ik het vooruitgang moet noemen als boerkapreutsheid als volwaardig modeverschijnsel naast bikinibloot wordt gepresenteerd. Ik ben geen voorstander van religieuze uitingen in het publieke domein. Veelal worden deze religieuze uitingen door mensen gebruikt om aan de rest van de samenleving hun superioriteit te tonen. Als kind van de Verlichting stuit mij dat tegen de borst. Ik ben niet voor een verbod, maar dit soort religieuze onzin serieus gaan nemen vind ik wel een stap terug in de tijd. Waar is de ontwapenende tijd van de goeie oude PSP gebleven, waar een blote vrouw de verkiezingsposter sierde.

In plaats daarvan hebben we er een boze samenleving voor in de plaats gekregen. Iedereen is boos op de ander.

Trump verdeelt Amerika, Brexit verdeelt Engeland, Immigratie verdeelt Europa en ga zo maar door. En iedereen is boos op de ander.

Het is overigens opvallend dat het telkens na een positieve scan best lastig is om de draad weer op te pakken. Overheerst uiteraard eerst blijdschap, daarna komt al snel het bewustzijn terug dat weliswaar de scan OK is, maar de kanker nog niet verdwenen. Dat geeft dan toch ook direct een zeker chagrijn. Pas als dat is weggetrokken kunnen we overgaan tot de (nieuwe) orde van de dag. Ik merk dit bij mijzelf, maar bij Riet voltrekt zich min of meer hetzelfde proces.

De Tilburgers verloren kansloos met 4-0 de bekerfinale van Ajax.

Amsterdam wil in 2030 geen fossiele brandstofauto's meer in de stad. Het klimaat baart ons zorgen. Terecht. Maar dat nu zonder overtuigend, breedgedragen - op zijn minst Europees - plan, waarbij onomstotelijk is aangetoond dat dit een positief effect op het klimaat heeft, iedereen maar van alles gaat roepen en uitproberen, kan dit wel eens desastreuze gevolgen hebben. In de ruimtelijke ordening is het al jaren gangbaar dat er effectrapportages gemaakt moeten worden bij nieuwe plannen, dit is bij klimaatplannen zeker zo noodzakelijk.

In de Volkskrant begon vanmorgen de discussie al. Electriciteitscentrales stoken met biomassa vergroot de CO2 uitstoot alleen maar. Eerder werd al gemeld dat de autobandenslijtage voor de fijnstofproblemen zorgen en niet de uitlaatgassen. Dus ga zo maar door. En de klimaatdiscussie is nog niet eens echt begonnen of de natuurdiscussie komt daar nog eens dunnetjes overheen. 1.000.000 planten en diersoorten dreigen te verdwijnen. En de schuldige is de MENS. Niets nieuws. De ongebreidelde groei, een verdubbeling van het aantal inwoners op deze planeet sinds 1970 naar 7,6 miljard mensen kan niet anders dan catastrofale gevolgen hebben. Iedereen wil onderdak, voedsel, transport, communicatie en ga zo maar door. De rooibouw op deze planeet neemt almaar gigantischere vormen aan. Het einde van de wereld is nabij! Ik zeg het nog een soort van gekscherend maar wellicht steekt er meer waarheid in dan nu gedacht. Het is toch ook al onvoorstelbaar dat iedereen op deze wereld maar in een auto kan rijden en dat daar elke dag ook nog voldoende benzine voor is ook. Wanneer houdt iets op? De marathon lopen binnen de 2 uur. Binnenkort gaat het gebeuren. Als het binnen 2 uur kan, waarom dan niet binnen 1 uur. Straks worden mensen geboren die zoveel testosteron van nature aanmaken dat een tijd van onder de minuut mogelijk moet zijn. Het klinkt gek, maar ik denk dat dit nog eerder wordt bereikt dan het eeuwige leven dat Jan Mulder voor ogen staat. Jan Mulder, die telkens opnieuw weer opstaat met de goddelijke verzuchting van heerlijk een fantastische nieuwe dag. Ik heb dat gevoel nog niet één dag in mijn leven mogen ervaren. Voor mij was iedere dag eerder weer een nieuwe opgave waar ik met een positieve grondhouding aan wenste te beginnen en waarbij het vaak ook prima ging, maar euforie heb ik daar nooit bij gekend. Waar ligt dat toch aan, die verschillen. Waarom tobt Depay al zijn hele carrière met zijn imago en is de gulle lach niet van Frenkie de Jong's gezicht weg te slaan. Waarom is de een een loser en de ander een winner? Waarom heeft de een pech en de ander geluk.

Ik lees met plezier de artikelenreeks over de "Zin van het Leven". Een leuk tijdverdrijf. Maar eigenlijk is het interessanter om over de

"Pech in het Leven" te filosoferen. Is er werkelijk iets tegen pech in het leven te ondernemen en als dat zou kunnen is dat dan geen pech maar geluk. Conclusie, tegen pech valt iets te ondernemen als je geluk hebt. Heeft een loser dan altijd pech en een winner altijd geluk? Daar valt toch ook een leuke artikelenreeks van te maken. Misschien moet ik dit idee maar naar de Volkskrant opsturen, een mooie opvolger voor "Zin van het Leven".

Het AD van vandaag blijkt eveneens de moeite waard. Op bladzijde zes van de 7 mei editie 2019 komt mijn naam voor in een artikel over de oude Z'67 tennislocatie. "Eigenlijk zijn wij als tennisvereniging weggepest door de gemeente" als oud voorzitter werd naar mijn mening gevraagd en zo is het ook in de krant gekomen. Een lang verhaal uit een roemrijk verleden. Toch altijd weer leuk om je naam in de krant te zien staan. Ik heb het snel aan mijn tennisvrienden geappt.

Waarom heeft de een pech en de ander geluk. Als deze vraag ergens op van toepassing was, dan wel op de halve finale Champions League Ajax - Spurs. De manier waarop 0-2 werd uitgeschakeld kon niet erger. 2-0 voor bij de rust en in de allerlaatste seconde de 2-3 om de oren krijgen waardoor de Spurs 1 juni de finale tegen Liverpool mogen spelen. Liverpool dat ook al door een Godswonder met 4-0 thuis wist te winnen van Barcelona, terwijl de uitwedstrijd met 3-0 was verloren. De wedstrijd van Liverpool vond ik meeslepender. Bij Ajax namen de spelers de 2e helft ineens de foute beslissingen en ging alles ook nog eens tegenzitten. Het was wellicht onverdiend, maar toch ook wel eigen schuld. Bij 2-0 was het naar mijn idee een gelopen race, maar niets bleek minder waar. Het ging alsnog fout in de koppies van de Ajaxieden, jammer maar helaas. Ik ben toch benieuwd of Ajax het kampioenschap nog veilig weet te stellen, want deze klap komt erg hard aan. Het was in ieder geval weer twee avonden heerlijke voetbaltelevisie.

Naast de vraag waarom de een pech heeft en de ander geluk, is ook de vraag wanneer ben je jager en wanneer wordt je prooi!

Riet is momenteel naar de huisarts. Onze hulp heeft net mijn kamer opgeruimd, dus ik kan weer een stukje schrijven.

Afgelopen maandag hebben we voor Riet ook al een bezoekje aan de neuroloog gebracht. Een bijzonder aardige man. Hij wist ons al direct wat geust te stellen met de mededeling dat het volgens hem geen dementie was. Weliswaar zijn er geheugenproblemen, maar niet van dien aard dat dementie al aan de orde was. Er kon gelijk een scan worden gemaakt van de hersenen, want nader onderzoek is wel gerechtvaardigd. Er zal ook nog een uitgebreide geheugentest plaatsvinden. Medicatie of therapie met betrekking tot het geheugen is echter jammer genoeg niet voorhanden. Het geheugen zal nooit beter worden, daar moet je dus mee leren leven. Meer opschrijven en meer samen bespreken, wat we overigens al doen. Het bezoek aan de huisarts vandaag is voor problemen aan haar heup. De eerste kunstheup begint op te spelen. Op zich niet vreemd, hij zit er al 25 jaar en dat is al lang. Het is wel jammer want golfen wordt nu ook moeilijk zo niet onmogelijk. Meerijden met de handicar zal het nu waarschijnlijk gaan worden. De twee middagen dat we naar de golfbaan gaan zijn voor ons wel belangrijk. Toch een verdrietige dag. Er komt nog bij dat ik weer een paar puistjes ontdekte vanmorgen en dat mag eigenlijk niet omdat ik toch ook permanent een lichte antibiotica kuur volg om juist die puistjes te voorkomen. Ik hoop niet dat dit een begin is van een nieuwe puistjesgolf zoals ik dat in het begin wel had. Verlaging van de dosering zou dan wellicht toch weer in beeld gaan komen. Het blijft wat dat betreft toch wel onrustig. Zo denk je dat het al een tijdje best goed gaat en dan komt er wel weer een probleempje de hoek om zeilen. Alsof Ajax kampioen al niet genoeg ellende is. Mijn broer Sjef moest ook al voor nader onderzoek naar het ziekenhuis. Zo schuiven we ook binnen de familie langzaam maar zeker de zorgelijke ouderdomsfase in. Van mijn schoonfamilie was ik het al gewend. Van mijn eigen familie is het toch min of meer even wennen.

En Kiki dendert maar door. Nu heeft ze het tennistoernooi van Madrid op haar naam weten te schrijven. Het meest prestigieuze toernooi na de Grand Slams. Met een vierde plaats op de wereldranglijst tot gevolg. De hoogste positie van een Nederlandse tennisspeelster ooit.

Tom Dumoulin daarentegen kan na zijn val gisteren in de Giro een nieuwe overwinning wel op zijn buik schrijven. Hij begon de ronde al slecht met slechts een vijfde plaats in de openingstijdrit, waar iedereen hem al de roze trui had toegedicht. De val sloeg het boek definitief dicht. Ik denk dat Tom over zijn top heen is. We gaan onze kaarten nu maar op Mathieu van der Poel zetten.

Eigenlijk was het een kut weekend.

Hoewel het vrijdag nog uitstekend begon met mijn beste 9 holes van het jaar tot nu toe met 21 punten, drie slagen beter dan mijn handicap, daarna was het meer kommer en kwel.

Het zaterdagse tennis ging niet door omdat alle anderen hadden afgezegd en waarschijnlijk heb ik mij tijdens werkzaamheden in de tuin toch verstart of zo iets. In ieder geval kon ik zondag nauwelijks lopen. Ik denk dat mijn liesbreuk is verergerd, maar daar moet de arts maandag iets over gaan zeggen. Zaterdagavond gezellig naar Vis op de Dijk. Heerlijk sashimi van tonijn en een mooie tarbot in de boter gebakken. Om één uur 's nachts kwamen ze er allebei met hoge snelheid er weer uit zetten. Dus ook geen succes. En de puistjes, bijwerking van de Afatinib willen ook maar niet van wijken weten. Kortom we kunnen wel van een dipje spreken. Nu ik maandagmorgen opstond ging het gelukkig ietsje beter. Ik moet er niet aan denken dat ik niet meer zou kunnen golfen of tennissen. Het zou echter zomaar kunnen!

Gelukkig blijkt het allemaal wel mee te vallen. Een spiertje verrekt zei de dokter. Ook de hersenscan van Riet was in orde. Een prima bij haar leeftijd passend beeld. Problemen van duizeligheid of geheugen waren niet van de scan af te lezen. Het beeld bij Riet is vrijwel altijd hetzelfde, ieder onderzoek laat zien dat zij niets mankeert. Jammer genoeg gaat haar getob gewoon door. De ene dag wat erger dan de andere dag, maar er gaat geen dag voorbij zonder zuchten of klagen. Soms word ik daar wel eens moedeloos van. Wat nu rest is een uitgebreid geheugenonderzoek, maar dat kan pas in november plaats vinden. Stress en angst voor de toekomst spelen haar parten en dat gaat niet zomaar vanzelf beter worden vrees ik.

De foto's van de heupen van Riet waren gelukkig OK. Zojuist ook nog een foto van mijn buik naar mijn longarts gestuurd. Het zal er wel op neer komen dat ik mijn dosering zal moeten aanpassen. En dan maar hopen dat 20 mg ook nog steeds werkt. Mijn foto wordt straks in het medisch team besproken, na mijn eerdere terughoudendheid is mijn longarts ook wat voorzichtiger geworden en zoekt nu rugdekking voor haar verlaagde doseringsadvies. Wat ik overigens begrijpelijk en verstandig vind.

Morgen Europese verkiezingen.

Ik zeg soms al gekscherend, het klimaat, Europa het kan mij geen zak meer schelen. Maar dat is niet helemaal waar. Het klimaat, daar ben ik wel somber over. Er zal echt iets opzienbarends moeten gebeuren wil het daar nog goed mee komen. Ik geloof alle verontrustende voorspellingen, ik geloof echter niet dat de mens dit tij nog kan keren. Bevolkingsgroei en de daarmee gepaard gaande productiegroei zijn van een dusdanige omvang dat we voor een schier hopeloze opgave staan. Europa gaat mij wel aan het hart. Het heeft in de periode na de tweede wereldoorlog voor stabiliteit, vrede en welvaart gezorgd in grote delen van Europa. Migratie drijft Europa nu jammer genoeg uit elkaar, terwijl juist nu saamhorigheid, solidariteit meer nodig is dan ooit. Een versnipperd Europa zal op den duur weer een verscheurd Europa worden. Dat de Engelsen Europa verlaten is nog te billijken. Zij hebben er eigenlijk nooit echt bijgehoord. Het blijven eilanders. Europa is wellicht wel te snel te groot gegroeid. Bovendien is met de migratie de religie weer een factor binnen de politiek gaan worden. En we weten uit de geschiedenis dat religie en politiek een giftig mengsel kan opleveren. Vrijwel alle nieuwe nationalistes slaan op de islamtrom. Grenzen dicht voor niet westerse migranten (lees moslims). Vroeger kon je je geen voorstelling maken van godsdienstoorlogen, iets van de middeleeuwen toen mensen nog niet zo goed konden nadenken. Althans, dat dacht je toen. Nu weet je wel beter. De mensen zijn nog net zo gek als toen.

Mijn casus is inmiddels binnen het oncologisch team besproken en met een verrassende wending. We gaan niet voor een verlaging van de dosering maar verandering van medicatie. Van Afatinib naar Osimertinib. Zelfde werking voor de tumor, minder bijwerking. Recept ligt klaar bij de poli en mijn oude medicijn kon ik daar achterlaten. Vrijdagmiddag om half twee meld ik mij aan de balie bij de poli en krijg mijn nieuwe recept mee. Ik naar de apotheek in het ziekenhuis. Al snel wordt duidelijk dat dit nieuwe medicijn niet zomaar wordt afgegeven. Apotheker erbij, hoofdapotheeker wordt gebeld, ik kan de wachtkamer in en na een half uurtje komt het hoge woord eruit. Het medicijn wordt niet vergoed door de zorgverzekeraar. Het is nog niet vrijgegeven voor de 1e lijns behandeling waar ik ook onder val. Mijn longarts belt mij teleurgesteld op, zij is inmiddels ook op de hoogte. Blijft vreemd dat het gehele oncologische team iets voorschrijft dat nog niet geleverd mag worden. Even later zit ik bij mijn longarts aan tafel. Zij is ook echt teleurgesteld en gaat de verzekering aanschrijven om de levering alsnog voor elkaar te krijgen. Voorlopig dus weer door met Afatinib 30 mg en dan maar de bijwerking gaan bestrijden met zwaarder geschut. Zij belt daarover met de dermatoloog. Hij is zo vriendelijk dat ik direct bij hem terecht kan. Dus even later in de wachtkamer bij dermatologie. Uiteindelijk wordt een nieuwe antibiotica voorgeschreven. Zo rond vijf uur zit ik weer in de apotheek en krijg mijn nieuwe pillen en zalfjes mee! Om half zes ben ik thuis en grijp ontredderd naar de whiskeyfles. Waarschijnlijk zal May dat die avond ook hebben gedaan nadat ze het volk huilend had medegedeeld dat ze als premier zal opstappen.

Van de week gelukkig ook weer een hoogtepunt beleefd. Ik heb met mijn vrienden van de Vastgoed Golf Club op de Benardus gespeeld. Misschien wel de mooiste baan van Nederland, nog geen twee jaar oud, maar nu al een sensatie. Volgend jaar wordt daar de Dutch Open gespeeld en ik heb er nu al kunnen inspelen. Ook nog lekker gespeeld ook.

Vandaag, 01.06, jarig 71 minder emotioneel dan vorig jaar. 70 vond ik

Toen echt wel een ding. Toen bijna met de dood voor ogen, nu bijna weer gewend aan het leven. Hoewel ontstoken tenen, frequenter bezoek aan huis- en longarts, diverse pillen en zalfjes mij met enige regelmaat op de harde feiten drukken.

De gezondheidsperikelen van Riet komen daar ook nog met enige regelmaat bij, hoewel het op de een of andere manier ook wel weer relativerend werkt. Gisteren was er ook weer een staaltje van haar vergeetachtigheid. Voor mijn verjaardag hadden we afgesproken dat zij bij bakker Uljee een stuk of 20 minisaucijsjes zou bestellen. Dit had ze ook gedaan en opo vrijdag gingen we kijken of ze er al waren, hetgeen niet het geval was. Erger nog, toen ze weer bij mij in de auto stapte kwam er een wat verwarrend verhaal uit dat ze van de bestelling niets wisten. Riet had nu maar nieuwe besteld. Gelukkig vertrouwde ik de zaak niet en ging zelf terug naar de bakker. Toen bleek dat ze inmiddels 25 grote saucijzen had besteld en betaald. Bij nader inzien bleek er toch ook nog een bestelling voor 18 minisaucijzen te bestaan. De 25 werden gecancelled en ik kreeg het geld terug, zo'n 45 euro. Gelukkig ontsnapt aan de saucijzentsunami, want wat moet je met een man of tien met 25 van die grote worstenbroodjes!

Vandaag kon Riet zich van dat hele voorval ook niets meer herinneren. Het belooft vandaag een prachtige dag te worden, lekker in de tuin met de visite met zo'n graad of 25. En als iedereen weer is vertrokken lekker naar de finale van de Champions League kijken, Liverpool met Virgil en Giorgino tegen Tottenham, waar Ajax had moeten staan. Dus we hopen maar dat Liverpool wint.

En Liverpool wist gelukkig te winnen.

We zijn nu al weer bijna een paar weken later en dat waren een paar inspannende weekjes. In feite volledig beheerst door het feit dat mijn computer een virusaanval te verwerken heeft gekregen. Volgens mijn computerbeheerder was er geen redding meer aan. Alles moest nieuw. In ieder geval een nieuwe harde schijf, die ook volledig opnieuw geïnstalleerd moest worden. Het zou mij een kleine 1000 euro gaan kosten. Gelukkig heeft mijn goede vriend Kees mij nog een mooie laptop nagelaten met Windows 10 erop.

Ook nog groot genoeg om al mijn bestanden op over te kunnen schrijven. Ik was nu voor een kleine 400 euro klaar. Al met al heeft het me meer dan een week kopzorgen gekost. Als iets niet goed functioneert ben ik redelijk van streek en rust vaak niet eerder totdat het weer is opgelost. Daarna moest ik overigens weer aan die laptop wennen. Alles is toch net weer even anders dan bij mijn oude computer. Bovendien moet de printer worden aangesloten, de luidsprekers en de muis, maar zowaar is dat zonder grote problemen gelukt. Maar, het blijft vooralsnog wennen en tekenen kan niet meer. Dat lukt nog wel op mijn oude computer, maar aansluiten op internet wordt mijn ten stelligste afgeraden. Ik houd mij daar nu maar aan.

Roland Garros is inmiddels afgelopen en Nadal heeft weer gewonnen. Voor de dertiende keer! Nederland heeft nog wel de finale van de Nations League gehaald, maar kansloos van Portugal verloren. En de Formule 1 is ook niet meer om aan te gluren. Zo gaan we alweer langzaam maar zeker naar de langste dag toe. Van een echte zomer, zoals vorig jaar is helemaal nog geen sprake. Het gaat op en af met het weer, typisch Hollands zullen we maar zeggen.

Ik loop al een tijdje eigenlijk achter de feiten aan. Met alles een soort druk, terwijl je nauwelijks iets doet. Huishoudelijk werk neemt ook gaandeweg wat meer tijd in beslag. Ik kook een dagje meer in de week, doe vaker de boodschappen en ook Riet vraagt meer aandacht. Ze gaat echt steeds meer op haar moeder lijken. Kindje kindje toch ik voel me zo naar waren vaak de gevleugelde woorden van mijn schoonmoeder als we bij haar langskwamen. Afgelopen zondag hebben we met zus Chol en Henk en broer Sjef en Mieke heerlijk in Brunnisse bij de Vluchtheuvel Oosterschelde kreeft zitten eten. Riet had het ook geweldig naar haar zin. We waren nog niet thuis of ze voelde zich weer zo naar. Best moeilijk om daar een juiste toon tegenover te zetten. Riet is lichamelijk helemaal gezond, maar geestelijk aan het tobben. Bij mij gaat alles redelijk goed, alleen baart mijn grote linkerbeen me wat zorgen. Een bekend bijverschijnsel, maar daarom niet minder vervelend. Ik moet natuurlijk wel kunnen blijven lopen met een paar schoenen aan. Golfen en tennissen is naast schrijven en

gitaar spelen toch mijn core business geworden.

Nu ik het toch over tennissen en gitaarspelen heb, we gingen zondag om een uur of één van huis om naar Bruinisse te gaan. Kiki stond in de finale op Rosmalen met 6-0 en 4-1 voor. Toen we thuiskwamen had ze de partij met 6-0, 6-7 en 5-7 verloren. Zelf heb ik in de tenniscompetitie ook wel eens een partij verloren die ik 6-0, 5-0 en 40-15 voorstond. Het kan dus altijd nog erger, maar dit moet voor Kiki toch een aardige mokerslag zijn. Ben benieuwd hoe dit de komende tijd zijn weerslag zal vinden. Zelf ben ik na die partij van mij stomdronken geworden, dat kan ik me nog wel herinneren ook al is het inmiddels veertig jaar geleden gebeurd. En wat gitaarspelen betreft, ik heb besloten om met de lessen te stoppen. Te weinig vorderingen en onvoldoende ambitie om te oefenen. Zeker nu in de zomer. Mijn lerares kon zich er wel in vinden. Gewoon lekker spelen, dat blijf ik uiteraard wel doen en in de 2,5 jaar les heb ik toch wel aardig wat geleerd. Nog twee lessen en dan zit het erop. Kreeg van de week ook weer een belastingaanslag van tienduizend euro. Toch wel veel als je niets meer verdient. Maar ja, Toverstralen is geen Shell of Unilever!

Er komt nu toch ook na vijf jaar een proces tegen de verdachten van de aanslag op de MH17. Het zijn vier man die de Bukraket naar Oekraïne hebben gereden. Het zal wel een lastig proces gaan worden. Vanavond spelen de Oranjedames hun derde polewedstrijd tegen Canada. Het gaat alleen nog om de groepswinst, de vrouwen hebben zich na twee overwinningen al geplaatst voor de kwartfinale. Het spel was vaak niet om aan te zien en de kritiek erop was soms niet mals. De vrouwen moeten daar erg aan wennen. Zeggen dat je schijt hebt aan de kritiek helpt ook niet echt. Voor je het weet word je de vernieling in geschreven, zeker als je spel niet verbetert. Nederland zit in ieder geval nog niet bij het rijtje van goed spelende ploegen, daarvoor moeten nog wel wat stapjes worden gezet. Zo'n wedstrijd als vanavond, waar niet alles van afhangt, kan daar een mooie gelegenheid voor zijn. Ik zit om zes uur uiteraard voor de buis om dat allemaal mee te mogen maken. Wit wijntje en broodje haring erbij, wat wil een mens nog meer!

De dames wonnen en hebben inmiddels via Japan ook de kwartfinales bereikt. 29 augustus tegen Italië. Hopenlijk spelen ze dan wat beter, tegen Japan was het met de hakken over de sloot en meer geluk dan wijsheid waarbij alles de goede kant opviel.

De eerste tropische dagen hebben we er ook opzitten. Was best zwaar. Moest ook nog wat herstellen van de driesetter met tennissen. ik had misschien toch maar beter geen derde set kunnen spelen, maar dat voel je altijd pas achteraf.

Vanmorgen Kasteel Groot Engelenburg voor een paar dagen bespreken. 23 juli heeft Riet eindelijk een afspraak in het duizeligheidscentrum in Apeldoorn, Dat ligt een kleine 20 kilometer van het Kasteel. Zo valt dit mooi te combineren. Eerst weilden we het erna plannen, maar de 24ste moet ik onder de scan, vandaar dat het drie dagen ervoor zijn geworden. Wel weer zin om er even tussenuit te gaan. Ik heb ook besloten om met de muzieklessen, misschien voorlopig, te stoppen. Nog twee lessen en dan eordt Martha bedankt. Wellicht ga ik haar nog missen, maar ik vond dat er onvoldoende progressie werd geboekt en vrij spelen lukt nu wel aardig, dus de gitaar wordt zeker nog niet in de wilgen gehangen.

Het werd een legendarische golfmiddag, vrijdag 28 juni 2019. Een zonovergoten dag, dus druk op de baan. Op hole 1 mis ik nog een put van 1 meter, jammer genoeg geen par. Op hole twee weer een bogey. Hole drie, een par 5 ging al beter in par. Hole 4 een lange par vijf mis ik na een prachtige approach de par put. Daarna werd het een beetje cross country over de baan, dus in plaats van hole 5 werd het hole 18, maar wel in birdie na drie prachtige slagen en een wereld put. Toen hole 10 een par 3 die ik eigenlijk verprutste en in 5 slagen beeindigde na alweer een putje van een meter missen. Hole 11 echter weer in birdie en afsluitend hole 7 in dubbel bogey. Met mijn huidige handicap van 22,7 is dit een wereldronde dit was in mijn beste dagen al top met toen handicap 17. Ik speelde nu op 8 holes vijf slagen beter dan mijn handicap. Ben er nog van aan het nagenieten. En op het terras smaakten de slibtongetjes en de witte wijn beter dan ooit.

's Avonds nog naar Frankrijk tegen de Verenigde Staten zitten kijken bij het WK Vrouwenvoetbal. Een spannende pot die uiteindelijk met 2-1 door Amerika werd gewonnen. Rapinoe maakte de twee US doelpunten. Megan Rapinoe was overigens de gehele week al in het nieuws omdat zij kritiek had geuit tegen Donald Trump, waarbij zij had gemeld niet naar het Witte Huis te komen, mochten zij onverhoopt door Donald worden gehuldigd. Het merkwaardige feit deed zich voor dat ik een afkeer aan het ontwikkelen was tijdens de wedstrijd van Megan, niet alleen maar omdat ze scoorde, maar ook omdat ze openlijk haar afkeer uitte over Donald Trump. Na afloop baarde mij dat zorgen. Hoewel ik de hetze tegen Trump bijzonder onverstandig vind, is de man natuurlijk een ongeleid projectiel en mag Rapinoe zich tegen hem uitspreken. Ik ben er nog niet over uit. Was het mijn voorkeur voor Frankrijk of toch mijn afkeuring voor Megan die de boventoon voerde. Het blijft gissen. Dit op zich simpele voorbeeld toont mijns inziens wel de onvoorspelbaarheid van de menselijke geest. Er is maar weinig nodig om vreemde gedachten te ontwikkelen. Tot slot wil ik het vandaag nog even hebben over verdriet. De vrouw van de overleden burgemeester van der Laan van Amsterdam hield daar deze week een college over op TV bij de DWDD Summerschool. Femke van der Laan leerde na het overlijden van haar man een diep soort verdriet kennen, waar ze bijzondere lessen over deelt. Ze heeft ontdekt dat er in onze samenleving niet genoeg ruimte is voor rouw en pijn. Op zich zal dat allemaal wel, maar tegenwoordig heeft iedereen wel heel sterk de behoefte om zijn of haar persoonlijke ervaring als een soort universele ontdekking iedereen voor te gaan schrijven. Dat iets voor jou werkt wil geenszins zeggen dat dit ook voor anderen geldt. Waar de een zijn verdriet breeduit wil etaleren rouwt de ander liever in stilte. Waar de een graag een schouder wil om uit te huilen heeft de ander meer de behoefte aan een schop onder zijn kont. Haar boek over haar verdriet en rouwverwerking, OK, prima. Dat vervolgens omzetten naar een college pijn en rouwverwerking gaat mij echt wel een paar stappen te ver. Veel gelul in de psychologische ruimte. Maar wel knap dat je daar ruim een half uur over vol kan lullen. Ik kies dan toch voor Megan.

Vanmorgen is het wellicht eindelijk tot een uitbarsting gekomen. Het begon ermee dat Riet een afspraak voor morgen met haar twee nichten wilde vezetten omdat ze ze pas gezien had. Ik was daar zeer op tegen omdat zij de laatste tijd bijna al haar afspraken wil verzetten. Met Flora ging niet door, met An werd een aantal keren verzet, afspraken met de huisarts moeten worden verplaatst. Apeldoorn gaat ze niet heen. Ik wil dat zij zich aan afspraken houdt. Ik ben ook bang dat ze zich op die manier sociaal isoleert. Een uurtje later loopt ze toch ineens naar de telefoon en belt om de afspraak naar volgende week te verzetten, waarop ik als ze de telefoon neerlegt boos reageer met de opmerking dat ze met mij ook geen afspraken meer hoeft te maken. Dat was het sein voor Riet om helemaal in de stress te raken. Geheel overstuurd barste zij in huilen uit. Ik mocht niet zo boos doen en ze mocht toch zelf wel uitmaken hoe ze met haar afspraken omgaat. Op zich heeft ze daar wel een punt, maar soms wordt ik van die wispelturigheid ook wel moe. Riet heeft het zwaar en dat besef ik maar al te goed, als ik kritiek uit kan dat vaak volledig verkeerd vallen. Ik moet lief doen, anders kan ze het niet aan. Als een berg ziet Riet tegen de toekomst op, zeker als dat een toekomst zonder mij zal zijn. Die angst is mijns inziens ook de diepere oorzaak van haar psychische kwalen, waartegen ze zich dapper probeert te verzetten, dat wel, maar in feite is de angst de oorzaak. Maar hoe neem je bij iemand de angst voor de toekomst weg, Dit soort van uitbarstingen draagt er in ieder geval ook niet aan bij. In dat opzicht heb ik nu ook al spijt van mijn reactie na haar telefoongesprek. Het kan bovendien ook wel enige tijd duren voordat Riet weer enigzins hersteld is van deze break down. Ze heeft het zo moeilijk met zichzelf en dat uit zich vrijwel iedere dag. Ik word er soms wel erg verdrietig van. Zo zie je ook dat kanker niet alleen maar een uitwerking op de patient zelf heeft, maar ook levens van anderen volledig overhoop kan halen. Arme lieve Riet.

Mijn afkeer van Megan Rapinoe is er na de verloren WK finale niet kleiner op geworden. De Oranjeleeuwinnen hebben gevochten voor wat ze waard waren, maar een makkelijk gegeven VAR penalty deed ze uiteindelijk na een uurtje spelen de das om.

De nederlaag was op zich wel verdiend, maar ik gunde het deze arrogante Amerikanen niet. Jammer maar helaas. Maar 2e, we zijn het in WK voetbalfinales inmiddels wel gewend. Na dertig jaar gelukkig wel weer een nieuwe Nederlandse geletrui drager. Al twee dagen. Mike Teunissen is voorlopig dus de opvolger van Erik Breukink, misschien krijgen we deze week al een nieuwe opvolger. Kiki heeft Wimbledon al na drie partijtjes verlaten, met bedroevend tennis overigens. Op de grand slam toernooien maakt ze tot nu haar status van wereldtopper nauwelijks waar. Dan deed Max het vorige week zondag wel beter. Bij de start bleef tie nog even staan wachten, maar reed vervolgens vanaf de negende plaats iedereen naar huis en pakte in de laatste ronde via een klein gaatje in de binnenbocht de overwinning naar huis. Er was dus weer genoeg topsport om van te genieten. En zelf sport ik er toch ook nog steeds lekker op los. Zaterdag ook weer twee uurtjes getennist, ben dan wel redelijk versleten, maar het voelt op zich wel lekker. Ben de laatste tijd ook druk met mijn levensverhaal; het verhaal van Toeverstralen. Ik wil dit op mijn website gaan zetten. Meerdere boekjes passeren de revue. Te Vroege Winter moet daarin de afsluiting gaan vormen. Al mijn liefdes komen voorbij, van Riet, de Sport, de Architectuur tot Op Zuid, waarbij Riet uiteraard mijn grootste liefde is. Omdat zij de laatste tijd vindt dat ze achteruit gaat, maakt ze zich zorgen of ik het nog wel in haar zie zitten. Maar zolang ik leef laat ik haar nooit in de steek heb ik tegen haar gezegd. Of het haar echt heeft gerustgesteld weet ik niet, maar ik denk het wel. Ik heb ook het gevoel dat het toch weer langzaam maar zeker iets beter met haar gaat. Ze is 's ochtends ook niet meer zo vroeg wakker en weet ook iets beter haar rust te pakken. Nog twee weekjes en dan gaan we er een paar daagjes tussenuit. Kasteel Engelenburg, net als vorig jaar. Aansluitend dan naar het duizeligheidscentrum in Apeldoorn. Ik geloof ook dat Riet haar verzet daartegen heeft gestaakt. Zo houden we onszelf lekker met elkaars gezondheid bezig. Direct na Apeldoorn vliegen we dan terug voor mijn scan!

Was ik een paar dagen terug nog redelijk positief over Riet, nu begin ik mij toch weer zorgen te maken. Soms vraagt zij hele dagen de aandacht, weet niet wat ze moet doen en voelt zich alsmaar rot, naar in haar hoofd. Vandaag was het weer heel erg raak. Ik hoop toch heel erg dat het bezoek aan Apeldoorn iets oplevert. Als is het maar een diagnose die gesteld wordt, want tot nu toe levert ieder bezoek aan huisarts of specialist niets op. De scan is goed en gaat u maar weer naar huis, of op zijn best wordt er een pilletje ozacepan voorgeschreven, waarvan ik vervolgens het gevoel heb dat dat ook geen soelaas biedt. Mijn dagen staan steeds meer in het teken van Riet. We kunnen ons samden wel een plezieriger oude dag voorstellen.

Hoe moet dat dan straks in het hotel vraagt Riet zich steeds af. Thuis is het al moeilijk genoeg zegt zij dan.

Toen ik begon te schrijven over mijn leven met kanker was het de bedoeling dat ik over mijn eigen gezondheid en mijn gevoel daarbij zou gaan rapporteren. Nu gaat het ook steeds meer over Riet. Ik voel mij daar eigenlijk bijzonder ongemakkelijk over. Ik kan het echter ook niet negeren, want ik ben er bijna voor honderd procent van overtuigd dat ikzelf de oorzaak ben van haar huidige geestestoestand. Zelf heeft ze dat ook al vaker gezegd; toen ik van jouw ziekte hoorde is er iets in mijn hoofd geknapt, daarna ben ik nooit meer de oude geworden. Ik denk dat zij daar helemaal gelijk in heeft, maar we schieten er helemaal niets mee op. Mijn hoop is volledig op Apeldoorn gevestigd. En Riet, zij heeft haar hoop helemaal op mij gevestigd. Zij klampt zich met beide handen, soms letterlijk, aan mij vast. Ik ben haar steun en toeverlaat. Op zich vind ik dat ook prima, maar van een ontspannen relatie is op die manier nauwelijks meer sprake en dat is voor allebei een verdrietige constatering.

Ik zat vanmorgen even in de tuin gitaar te spelen en dan komen ook enkele voor ons nostalgische nummers voorbij. Riet heeft dan echt niks nodig of de traantjes lopen over haar wangen.

De Te Late Lente heeft voorgoed plaats gemaakt voor de Te Vroege Winter. Waren het vroeger traantjes van geluk, nu zijn het traantjes van verdriet.

Ons uitstapje naar Kasteel Engelenburg ziter inmiddels op. Altijd plezierig en ook deze keer. Drie rustige daagjes, slapen, ontbijten, golfen, lunchen, een beetje gitaarspelen en dan op naar het hoogtepunt, het diner. Niet persé mijn lievelingskeuken, maar wel topkwaliteit. Ook dit keer weer. Dinsdagochtend moesten we overigens al om half zeven op om op tijd in Apeldoorn te kunnen zijn. Eindelijk was het zover, het duizeligheidsonderzoek zou gaan plaatsvinden. We hadden ons haast nog verslapen, maar gelukkig waren we toch nog ruimschoots op tijd. De gehele ochtend werd Riet aan diverse testen onderworpen. Om twaalf uur was dat voorbij en mochten we in het personeelsrestaurant lunchen. Om twee uur vond vervolgens een gesprek plaats met een KNO arts en een neuroloog. Met Riet was niet veel mis. Twee zaken spelen haar parten, een grote bloeddrukwisseling bij inspanning. De dan ontstane lage bloeddruk zorgt voor duizeligheid. Ten tweede heeft zij een lichte vorm van hyperventilatie die dat duizeligheidsgevoel nog eens versterkt. Het advies gaat naar de huisarts en deze zal de medicatie aanpassen op deze bevindingen. Eindelijk duidelijkheid en gelukkig ook goed behandelbaar, al gelooft Riet daar zelf gelukkig helemaal niet in. Om half vier konden we weer naar huis en de terugweg ging aanmerkelijk sneller dan de heenweg. Door wegopbrekingen deden we er heen twee en een half uur over. Terug ruim een uur minder.

De dag erop weer naar het ziekenhuis, maar nu voor mezelf.

De scan, altijd weer spannend. Tot nu toe was het resultaat stabiel, maar zou dat dit keer weer het geval zijn.

Je gaat er langzaam maar zeker al een beetje van uit dat het ook nu weer stabiel zal zijn. Je voelt je goed, ziet er gezond uit. Sport veel, het leven lijkt zijn normale loop al weer haast te hebben gevonden. Vrijdag naar de longarts voor het resultaat!

Inmiddels zitten we middenin de heetste hittegolf die dit land ooit overspoelt heeft. De hele dag zit je met een klam lichaam een beetje voor de buis naar de Tour de France te kijken, wat overigens op zich geen straf is. Prachtige beelden en een spannende Tour met veel

goeie Nederlanders, Kruiswijk voorop. Maar gelukkig gaat het weer eind van de week veranderen en komen we in normale nederlandse zomertemperaturen terecht.

De Volkskrant blijft ook een bron van inspiratie. Dit keer zijn het drie vrouwen die om een reactie vragen. De eerste vrouw was op bezoek geweest bij het Zwarte Cross festival en had zich gestoord aan de leuzen die door de diverse drank en eettentjes werden gebezigd. Allah's afbakbar, deze kon echt niet. Met verbazing lees ik soms toch dit soort berichten. Waar maken we ons tegenwoordig toch druk om. Johannes de Doper, zijn lul is van koper, zijn pik is van blik, af ben ik. Met dit schone vers begonnen wij op de lagere school om te bepalen wie als eerste bij verstoppertje moest gaan zoeken. De tijden veranderen snel.

De tweede vrouw wist te melden dat de rollen bij Monica Lewinsky en Bill Clinton inmiddels zijn omgedraaid. #MeToo heeft er voor gezorgd dat Bil nu de kwade genius is en Monica het slachtoffer. Het zal wel. Het zal ook wel machtsmisbruik zijn, maar Monica heeft toch zelf aan his presidents leuter liggen sabbelen. En voor Monica is het nog steeds huilie huilie, maar haar bekendheid heeft zijn louter en alleen aan deze zaak te danken. En de Volkskrant heeft nu ook opeens heel erg met dat meisje te doen.

De derde vrouw vindt dat genoeg nu eens genoeg moet zijn en wil dat wij allemaal op de manier die zij het beste vindt de wereld moeten gaan veranderen. Stoppen met de groei, het is mooi genoeg geweest. Met minder genoeg nemen.

De moraal, geen stomme grappen meer ben ik tegen, zeker als ze ook nog leuk zijn. Dat de vrouw vaker het slachtoffer is dan de man, dat wil ik wel geloven, maar Monica Lewinsky vind ik een slecht voorbeeld.

Genoeg is genoeg, kan ik het helemaal mee eens zijn. Ik geloof alleen niet dat de mens in staat is dat voor deze wereld te regelen. China, Korea, Japan, verdeeld Afrika, Trump, Boris Johnson, EU..... horen jullie het, genoeg is genoeg.

Om over Thierry Baudet nog maar te zwijgen. De wetenschap is het er nu echt over eens, de opwarming wordt door de mens veroorzaakt. De laatste tweeduizend jaar laten met een “hockeystick” duidelijk zien dat de mens er de laatste tijd een potje van maakt. We zijn ook nog nooit met zovelen geweest, ergens dus logisch. Maar ja wat is nu tweeduizend jaar op het totale bestaan van deze planeet, in die zin kunnen we dit laatste bewijs ook wel weer met een korreltje zout nemen. Forum gaat ondertussen zelf rollebollend over straat terwijl de wererld op instorten staat.

Maar alle gekheid op een stokje, de een denkt dat de wereld op instorten staat en de ander vindt het, bezien in het licht van de eeuwigheid wel meevallen. Daarmee is ook direct het dilemma van deze tijd geschetst. Je zou het de nieuwe tweedeling kunnen noemen. Mensen die het min of meer eens zijn met genoeg is genoeg en bereid zijn hun persoonlijke levensstijl aan te passen met minder reizen, minder vlees, kleiner wonen, wind-, zonne- en aardenergie enzovoorts, terwijl anderen de welvaart niet aan hun neus voorbij willen laten gaan. De Tesla rijders, die op kosten van de belastingbetaler de milieuactivist uit lopen te hangen!

Er lopen overigens al genoeg tweedelingen op deze planeet rond. Arm versus Rijk, Moslimwereld versus Westerse wereld, Wit versus Zwart. Tot nu toe zijn we er niet in geslaagd om ook maar één van deze tweedelingen de wereld uit te helpen erger nog, veel van deze verschillen worden alleen maar groter.

Wij mogen ons de laatste 80 jaar geluk prijzen dat wij in Nederland wonen waar het relatief gezien nog een van de beste plekken op deze planeet is. Daarentegen kan ik mij levendig voorstellen dat veel landen waar het nu veel slechter mee gaat pas tevreden zullen zijn als daar eenzelfde welvaartsniveau is bereikt als in ons land. En dus is er wereldwijd nog veel werk aan de winkel.

Voor het resultaat van mijn scan verwijst ik je naar deel twee van:

Te Vroege Winter.

toverstralen@producties